

Paulo Coelho

**Tizenegy
perc**

PAULO COELHO
Tizenegy perc
([Tartalom](#))

Ajánlás

2002. május 29-én, néhány órával azelőtt, hogy pontot tettem ennek a könyvnek a végére, elmentem a lourdes-i barlangba, Franciaországba, hogy megtöltsék néhány palackot a csodatévő forrásvízzel. Már a katedrális területén belül voltam, amikor megszólított egy hetven év körüli úr: „Tudja-e, hogy hasonlít Paulo Coelho-ra?” Azt feleltem: én vagyok. A férfi átölelt, majd bemutatott a feleségének és az unokájának. Elmondta, milyen sokat jelentenek neki a könyveim, aztán hozzátette: „Álmodni hívnak.”

Sokszor hallottam már ezt a mondatot, és mindig boldoggá tett. De akkor nagyon megrémültem, mert eszembe jutott, hogy a Tizenegy perc igen kényes témáról szól, kínos, megbotránkoztató témáról. Elsétáltam a forráshoz, megtöltöttem a palackokat, aztán visszamentem a férfihoz, megkérdeztem, hol lakik (Franciaország északi részén, Belgiumhoz közel), és följegyeztem a nevét.

Ezt a könyvet neked ajánlom, Maurice Gravelines. Kötelességemnek érzem irántad, a feleséged, az unokád és önmagam iránt, hogy arról beszéljek, ami valóban foglalkoztat, és ne arról, amit mindenki hallani akar. Vannak

olyan könyvek, amelyek álmodni hívnak, és vannak olyanok, amelyek megmutatják a valóságot. De egyik sem feledkezhet meg arról, ami egy író számára a legfontosabb: a tisztességről.

*Mert én vagyok az első és az utolsó
Én vagyok a nagyrabecsült és a megvetett
Én vagyok a szajha és a szent
Én vagyok az anya és a leánygyermek
Én vagyok anyám karja
Meddő vagyok, és számtalan gyermekem van
Én vagyok az asszony és a hajadon
Én vagyok, aki világra hoz, s aki soha nem szült
Én vagyok a vigasz a szülési fájdalmakban
Én vagyok a feleség és a férj
És engem a férjem teremtett
Én vagyok az apám anyja
Én vagyok a férjem húga
És ő az én eltaszított fiam
Mindig tiszteljetek
Mert én vagyok a gyalázatos és a nagyszerű*

Himnusz Íziszhez,
3. vagy 4. század, Nag Hammádi

És ímé a városban egy asszony a ki bűnös vala, mikor megtudta, hogy ő a farizeus házában leült enni, hoza egy

alabástrom szelencze drága kenetet. És megállván hátul az ő lábainál sírva, könnyeivel kezdé öntözni az ő lábait, és fejének hajával törle meg, és csókolgatá az ő lábait, és megkené drága kenettel. Mikor pedig ezt látta a farizeus, a ki őt meghívta, monda magában: Ez, ha próféta volna, tudná ki és miféle asszony az, a ki őt illeti: hogy bűnös.

És felevén Jézus, monda néki: Simon, van valami mondani valóm néked.

És az monda: Mester, mondjad.

Egy hitelezőnek két adósa vala: az egyik adós vala ötszáz pénzzel, a másik pedig ötvennel. És mikor nem volt nékik miből megadni, mind a kettőnek elengedé. E kettő közül azért, mondd meg, melyik szereti őt jobban?

Felevén pedig Simon, monda: Azt gondolom, hogy az, a kinek többet engedett el.

És Jézus monda néki: Igazán ítéltél.

És az asszonyhoz fordulván, monda Simonnak:

Látod-é ezt az asszonyt? Bejövék a te házadba, az én lábaimnak vizet nem adál: ez pedig könnyeivel öntözé az én lábaimat, és fejének hajával törle meg. Engem meg nem csókolál: ez pedig az időtől fogva, hogy bejöttem, nem szűnt meg az én lábaimat csókolgatni. Olajjal az én fejemet meg nem kented: ez pedig drága kenettel kené meg az én lábaimat. Minekokáért mondom néked: Néki sok bűne bocsáttatott meg; mert igen szeretett; a kinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.

Volt egyszer egy örömlány, akit Mariának hívtak.

Várjunk csak! „Volt egyszer”: a gyerekeknek szóló mesék szoktak így kezdődni, az „örömlány” viszont felnőtteknek való téma. Hogy írhatnék könyvet ezzel a látszólag ellentmondásos kezdettel? Bár ha jobban meggondolom, hogy tulajdonképpen életünk minden pillanatában egyik lábunk a tündérmesék földjén, másik lábunk pedig a mélységes szakadék szélén áll, mégiscsak úgy látom, hogy így kell kezdenem.

Volt egyszer egy örömlány, akit Mariának hívtak. Ő is szüzen és ártatlanul látta meg a napvilágot, akárcsak a többi örömlány, és kamaszkorában ő is arról álmodozott, hogy egyszer majd megtalálja élete párját (aki gazdag, szép és okos), hozzámegy feleségül (hófehér menyasszonyi ruhában), születik két gyermekük (akik, ha felnőnek, híresek lesznek), és gyönyörű házban fognak élni (a tengerre néző ablakokkal). Az apja mozgóárusként dolgozott, az anyja varrónő volt, és az eldugott kis brazil városban, ahol lakott, csak egy mozi volt, egy szórakozóhely és egy bankhivatal, így hát Maria nem győzte várni az elvárásolt herceget, aki egy szép napon majd váratlanul betoppan hozzá, elrabolja a szívét, és őt is, hogy együtt hódítsák meg az egész világot.

Mivel az elvárásolt herceg nem jött, Mariának csak az álmodozás maradt. Először tizenegy évesen lett szerelmes,

amikor gyalog járt a helyi általános iskolába. Ez volt az első tanítási nap, és észrevette, hogy nincs egyedül az úton: mellette baktatott egy fiú, aki a szomszédban lakott, és ugyanakkor kezdődtek az órái, mint neki. Soha nem szóltak egymáshoz egy szót sem, de Maria megfigyelte, hogy a napnak azt a részét szereti a legjobban, amikor ők ketten ott gyalogolnak a poros úton, szomjasan, fáradtan a tűző napon, a fiú szaporán szedi a lábait, ő meg alig bírja tartani vele a lépést.

Ez a jelenet rengetegszer megisméltődött. Maria, aki utált tanulni, és nem volt más szórakozása, mint a tévé, ettől kezdve állandóan csak azt várta, hogy legyen már vége a napnak, és kezdődjön a következő, hogy megint indulhasson az iskolába. Osztálytársaival ellentétben szörnyen unalmasnak tartotta a hétvégéket. Mivel a gyerekek más mércével mérik az időt, mint a felnőttek, nagyon sokat szenvedett: rettenetesen lassan telt az idő. Túl hosszúak voltak a napok, hiszen csak tíz percet tölthetett együtt a szerelmével, de több ezer óráig gondolt rá, és folyton arról álmodozott, milyen jó lenne, ha beszélgethetnének.

És végül megtörtént.

Egyik reggel a fiú odament hozzá, hogy kölcsönkérjen tőle egy ceruzát. Maria nem felelt, ingerültnek látszott, mintha idegesítené, hogy hirtelen megszólították, és meggyorsította a lépteit. Megdermedt a rémülettől, amikor észrevette, hogy a fiú elindul felé, félt, hogy kiderül, mennyire szereti, mennyire várja, mennyire szeretné megfogni a kezét és elhaladni vele az iskola kapuja előtt,

hogy aztán továbbmenjenek az úton, egészen a végéig, ahol – azt mondják – van egy nagy város, telis-tele kalandos életű emberekkel, művészekkel, autókkal, sok mozival és még rengeteg egyéb jó dologgal.

Egész nap nem bírt odafigyelni az órákon, nagyon bántotta, hogy olyan bután viselkedett, de azért örült is egy kicsit, mert tudta, hogy a fiú is fölfigyelt rá, és a ceruza csak ürügy volt, hogy megszólíthassa – amikor ugyanis közel ért hozzá, észrevette, hogy a zsebéből kikandikál egy toll. És várta a következő alkalmat. Egész éjjel – és azután is minden éjjel – azt tervezte, mit fog neki válaszolni, míg végül kitalálta, miként kezdhetne bele egy történetbe, aminek soha nem lesz vége.

De nem volt következő alkalom. Bár továbbra is együtt mentek iskolába, Maria hol előtte gyalogolt, ceruzát szorongatva a jobb kezében, hol mögötte ballagott, hogy csodálhassa a szépségét, de a fiú soha többet nem szólt hozzá, Maria pedig kénytelen volt beérni azzal, hogy titokban szereti, és némán szenved egészen a tanév végéig.

Az egyik végeérhetetlen iskolai szünetben egyik reggel arra ébredt, hogy tiszta vér a combja. Azt hitte, meg fog halni, és elhatározta, hogy ír egy búcsúlevelet a fiúnak, amelyben tudatja vele, hogy ő volt élete nagy szerelme, aztán kimegy az erdőbe, és felfalítja magát egy rettegett vadállattal: a farkasemberrel vagy a fejetlen öszvérrel.

Csak így kerülheti el, hogy a szülei bánkódjanak a halála miatt, a szegény emberek ugyanis – történjék bár velük megannyi tragédia – soha nem adják föl a reményt. Majd

elképzelik, hogy elrabolta őt egy gazdag, gyermektelen házaspár, de egy szép napon majd visszatér hozzájuk, tele pénzzel és dicsőséggel – miközben a fiú, akit szeret (és örökké szeretni fog) minden reggel amiatt szenved majd, hogy soha többet nem szólította meg.

Végül nem írta meg a levelet, mert belépett az anyja a szobába, meglátta a véres lepedőt, elmosolyodott és azt mondta:

– Nagylány lettél, gyermekem.

Maria szerette volna tudni, milyen összefüggés van a vér és a nagylányság között, de ezt az anyja sem tudta megmagyarázni, csak annyit mondott, hogy ez normális, és hogy mostantól minden hónapban négy vagy öt napig valami vattapamacsot kell hordania a lába között. Megkérdezte még, hogy a férfiak is hordanak-e ilyen pamacsot, hogy ne csorogjon végig a vér a nadrágjukon, de megtudta, hogy ez csak a nőkkel van így.

Maria szemrehányást tett Istennek, de aztán lassacskán hozzászokott a menstruációhoz. Abba viszont nem tudott belenyugodni, hogy elveszítette a szerelmét, és marcangolta a bűntudat, hogy csakis ő tehet róla, mert olyan hülyén elmenekült, éppen az elől, amit a legjobban kívánt. A tanítási szünet utolsó napján elment a városka egyetlen templomába, és megesküdött Szent Antal képére, hogy ő maga fog beszélgetést kezdeményezni a fiúval.

Másnap szépen felöltözött, azt a ruhát vette fel, amelyet az édesanyja kifejezetten erre az alkalomra varrt neki, és elindult – hálát adva Istennek, hogy véget ért a szünidő. De a fiú nem jött. És így telt el egy egész rettenetes hét, amíg

végre megtudta az osztálytársaitól, hogy elment a városból.
– Messzire költözött – mondta valaki.

Maria abban a pillanatban megértette, hogy bizonyos dolgok örökre elvesznek. Azt is ekkor tanulta meg, hogy létezik „messze”, hogy a világ nagy, az ő városa pedig kicsi, és az érdekes emberek mind elmennek. Ő is szeretett volna elmenni, de még nagyon fiatal volt. Ennek ellenére, ahogy nézte a város poros utcáit, elhatározta, hogy egyszer ő is követni fogja a fiút. Kilenc egymást követő héten áldozott a templomban – vallásának szokásai szerint –, és könyörgött Szűz Máriának, hogy vigye el innen. Egy ideig még szenvedett, megpróbálta kideríteni, hova ment a fiú, de sikertelenül: senki sem tudta megmondani, hova költöztek. Maria pedig rájött, hogy a világ túl nagy, a szerelem túl veszélyes, a Szűzanya pedig a mennyben lakik, az pedig túl messze van ahhoz, hogy meghallgassa a kislányok imáit.

Három év telt el, Maria megtanulta a földrajzot és a matematikát, elkezdte nézni a tévésorozatokot, az iskolában életében először végigolvasott egy igazi erotikus magazint, és naplóírásba fogott. Unalmas életéről írt benne, és arról, mennyire szeretné megismerni mindazt, amiről tanult: az óceánokat, a havat, a turbános férfiakat és az elegáns, ékszerekkel felékesített nőket. De mivel az elérhetetlen vágyak tönkreteszik az ember életét – főleg, ha az ember anyja varrónő, az apja meg soha nincs otthon –, hamar megértette, hogy inkább azzal kéne törődnie, ami

körülötte történik. Sokat tanult, hogy kevesebb idő jusson álmodozásra, de közben mindig arra gondolt, mikor találja már meg azt, akivel megoszthatja álmait. Amikor tizenöt éves lett, beleszeretett egy fiúba, akivel egy ünnepi körmenetben ismerkedett meg a nagyhéten.

Másodszor már nem követte el azt a hibát, amelyet kislány korában elkövetett: beszélgetni kezdtek, összebarátkoztak, és hamarosan együtt jártak moziba és bulikba. Azt is észrevette, hogy – akárcsak annak idején a kisfiúval – a szerelem inkább kötődik a másik hiányához, mint az együttléthez: szüntelenül hiányzott neki a fiú, órákig tudott álmodozni arról, hogy miről fognak beszélgetni legközelebb, és magában felidézte találkozásuk minden egyes másodpercét, igyekezve alaposan átgondolni, mit csinált jól, és mit rontott el. Szívesen beleképzelte magát egy tapasztalt nő alakjába, aki egyszer már elszalasztott egy nagy szenvedélyt, és tudja, mekkora fájdalmat jelent ez – ezért most kész minden erejével harcolni a férfiert, akit szeret, és a házasságért, hiszen kétségtelen, hogy ez a férfi lesz a férje, tőle lesznek gyermekei, és vele fog együtt élni a tengerparti házban. Ezt az anyjával is közölte, aki megpróbált a lelkére beszélni:

– Nagyon korai ez még, gyermekem.

– De hiszen anyám is tizenhat éves korában ment hozzá apámhoz.

Az anyja nem akarta elárulni, hogy házasságuk oka a nem várt terhesség volt, ezért csak annyit mondott: „akkoriban más idők jártak”, és ezzel lezárta a vitát.

Másnap elment sétálni a fiúval. Kimentek a városszéli

mezőre, beszélgettek egy kicsit, Maria megkérdezte, nem szeretne-e utazni, de a fiú, ahelyett hogy válaszolt volna, magához vonta és megcsókolta.

Élete első csókja! Mennyit álmódzott erről a pillanatról! És a táj is olyan különleges volt: az égen kócsagok, naplemente, a száraz vidék vad szépsége, távoli zeneszó...

Maria először úgy tett, mintha ellenkezne, de nem sokáig vonakodott: a fiú karjaiba omlott, és elismételte, amit annyiszor látott a moziban, a magazinokban és a tévében: odanyomta ajkát a fiú ajkához, erőteljesen hozzádörzsölte, majd vadul jobbra-balra mozgatta a fejét, hol ritmikusan, hol csak úgy összevissza. Időnként érezte, hogy a fiú nyelve hozzáér a fogaihoz, és ezt nagyon kellemesnek találta.

De a fiú egyszer csak abbahagyta a csókolózást.

– Nem akarod? – kérdezte.

Mit felelhetett volna? Mit nem akar? Persze hogy akarja! De egy nő nem adhatja oda magát csak úgy, főleg nem a jövődöbelijének! Hiszen akkor hogyan bízhatna meg benne, hogy nem megy bele bármi másba is ilyen könnyen? Inkább nem mondott semmit.

A fiú újra átölelte, megint megcsókolta, de most kevesebb lelkesedéssel. Aztán hirtelen abbahagyta, és elvörösödött. Maria tudta, hogy valami nincs rendjén, de nem merte megkérdezni. Megfogta a fiú kezét, és visszamentek a városba; közben mindenféléről beszélgettek, mintha mi sem történt volna.

Aznap éjjel ezt jegyezte föl a naplójába (igyekezett választékosan fogalmazni, mert úgy gondolta, hogy egyszer majd talán más is elolvassa, amit írt, és mert biztosan tudta,

hogy ami most vele történt, az nagy dolog)

Amikor beleszeretünk valakibe, az a benyomásunk támad, hogy az egész univerzum mellettünk áll és támogat: ezt láttam ma a naplementében. De ha valami rosszul sikerül, egy csapásra oda az egész! Oda minden: a kócsagok, a távoli zene és ajkának édes íze. Hogyan tűnhet el ilyen hirtelen a szépség, ami néhány perccel ezelőtt még megvolt?

Az élet nagyon gyors: pillanatok alatt letaszíthat minket a mennyekből a pokol fenekére.

Másnap beszélgetett a barátnőivel. Mindannyian látták, amikor elment sétálni a jövődöbeli „kedvesével” – elvégre nem elég, ha az embernek van egy nagy szerelme, az is fontos, hogy ezt mindenki megtudja. Rettenetesen kíváncsiak voltak arra, hogy mi történt, és Maria nagy büszkén elárulta, hogy az volt a legjobb, amikor a fiú nyelve hozzáért a fogaihoz. Az egyik lány elnevette magát.

– Te ki se nyitottad a szádat?

Hirtelen minden világossá vált előtte: a fiú kérdése, a családottsága.

– Minek?

– Hogy beledughassa a nyelvét.

– És az miért jó?

– Nem tudom. De így kell csókolózni, és kész.

A lányok sajnálkozó arccal vigasztalták, de nem tudták leplezni kárörvendő mosolyukat – persze nekik még soha nem volt udvarlójuk. Maria úgy tett, mintha nem zavarná, hogy kinevetik, és ő is velük nevetett – de a lelke zokogott. Magában a mozit hibáztatta, mert azt ugyan megtanította,

hogy le kell hunyia a szemét, meg kell ragadnia a fiú arcát, és lassan jobbra-balra kell mozgatnia a fejét, de a leglényegesebbet soha nem mutatta meg. Eltervezte, hogyan fogja megmagyarázni a fiúnak a viselkedését („nem akartam rögtön odaadni magam, mert nem voltam biztos a dolgomban, de most már tudom, hogy te vagy életem szerelme”), és izgatottan várta a következő alkalmat.

De legközelebb csak három nap múlva látta a fiút, egy bulin a város egyetlen szórakozóhelyén: az egyik barátnője kezét fogta – azét, amelyik kioktatta a csókolózásról. Megint úgy tett, mintha nem zavarná a dolog, és egész este fegyelmezte magát, az osztálytársnőivel beszélgetett a többi fiúról meg mindenféle művészekről, és úgy tett, mintha észre sem venné a sajnálkozó pillantásokat. De amint hazaért, teljesen összeomlott, egész éjjel sírt. Nyolc hónapig szenvedett, és végül arra a következtetésre jutott, hogy a szerelmet nem neki találták ki. Ettől kezdve komolyan fontolgatta a lehetőséget, hogy apácának megy, és élete hátralévő részét annak a szerelemnek szenteli, amely nem sebz meg a szívét, és nem okoz fájdalmat: a Jézus iránti szerelemnek. Az iskolában hallott olyan hittérítőkről, akik Afrikába mennek, és úgy döntött, hogy számára is ez lesz a kiút sivár életéből. Elhatározta, hogy kolostorba vonul, megtanulta, hogyan kell elsősegélyt nyújtani (mert azt hallotta, hogy Afrikában sokan meghalnak), szorgalmasan járt a hittanórákra, és azt képzelte, hogy olyasfajta modern szent lesz belőle, aki életeket ment, és megismeri az erdőket, ahol tigrisek és

oroszlánok élnek.

De ez az év már nem rejtegetett számára újabb meglepetéseket: csak azt tudta meg, hogy nyitott szájjal kell csókolózni, és hogy a szerelem csak szenvedést okoz. Illetve még valamit megismert: az önkielégítést. Szinte véletlenül fedezte föl, amikor anyjára várva elkezdett játszani a testével. Gyerekkorában gyakran csinálta, és nagyon szerette ezt a kellemes érzést – egészen addig, amíg egyszer az apja észrevette, és szó nélkül lekevert neki egy pofont. Ezt a pofont soha nem felejtette el, és megtanulta, hogy nem simogathatja magát mások előtt. S mivel az utcán mégsem csinálhatta, saját szobája viszont nem volt, lassan teljesen elfelejtette ezt a kellemes érzést. Egészen addig a délutánig, majdnem hat hónappal a csók után. Várta, hogy hazajöjjön az anyja, és nem volt mit csinálnia, az apja elment egy barátjával, és mivel semmi érdekes nem volt a tévében, elkezdte vizsgálgatni a testét – hátha talál valami nemkívánatos szőrszálat, amit kitéphet egy csipesszel. És legnagyobb meglepetésére megpillantott egy kis pöcköt a hüvelye fölött. Elkezdett játszogatni vele, és nem bírta abbahagyni. Egyre finomabb volt, egyre határozottabb az érzés, és az egész teste – de főleg az a pöcök, amivel játszott – megmerevedett. Lassan valamiféle paradicsomi állapotba került, az érzés egyre erőteljesebb lett, észrevette, hogy már nem is lát és nem is hall rendesen, mintha minden sárga fényben úszna, aztán egyszer csak fölsikoltott a gyönyörtől, és átélte élete első orgazmusát.

Orgazmus! Gyönyör!

Olyan volt, mintha fölrepült volna az égbe, és most lassan leereszkedne, mint egy ejtőernyő. Az egész teste verejtékben úszott, de ő teljesen érezte magát, és valóságosnak, úgy érezte, tele van energiával. Szóval ez a szex! Csodálatos! Csöppet sem hasonlít a pornográf magazinokra, ahol minden a gyönyörrel szól, de közben mindenki szenvedő arcot vág. És egyáltalán nincs szükség férfiakra, akik csak a nők testét szeretik, de a lelküket nem becsülik. Egyedül is lehet csinálni! Másodszor is elkezdte simogatni magát, de most azt képzelte, hogy egy híres színésszel van, és újra fölrepült az égbe, és leszállt, mint egy ejtőernyő. Amikor harmadszor is hozzáfogott volna, megérkezett az anyja.

Maria rögtön megbeszélte a barátnőivel új felfedezését, de azt nem említette, hogy tapasztalatait csak néhány órával azelőtt szerezte. Két lány kivételével mindegyikük tudta, miről van szó, de egyikük sem mert beszélni róla. Maria hirtelen úgy érezte, hogy forradalmár, hogy a csoport élére kell állnia, és kitalálta, hogy játsszanak „titkos vallomásosdit”, és mindenki mesélje el, hogyan szereti kielégíteni magát. Különböző technikákat tanulhatott így meg, például hogy a nyár kellős közepén bebújik a paplan alá (mert – ahogy egyikük mondta – az izzadás segít), vagy hogy egy lúdtollal érinti meg magát azon a helyen (nem tudta, mi a neve annak a helynek), vagy hogy egy fiúval csináltatja (Maria ezt szükségtelennek tartotta), vagy hogy a bidé vízugarát használja (náluk otthon nem volt, de amikor elment az egyik gazdag barátnőjéhez, nyomban kipróbálta).

Mindenesetre miután fölfedezte az önkielégítést, és miután megismerte a különböző technikákat, amelyeket a barátnői ajánlottak neki, örökre lemondott az apácaságról. Ami neki annyi örömet szerez, az az egyház szerint az egyik legsúlyosabb bűn. Ugyanezektől a barátnőitől hallott olyan rémtörténeteket, hogy az önkielégítéstől pattanásos lesz az ember arca, sőt akár örülethez vagy terhességhez is vezethet. Tisztában lévén ezekkel a kockázatokkal, Maria azért továbbra is rendszeresen örömet szerzett magának, legalább hetente egyszer, általában szerdán, amikor az apja elment kártyázni a barátaival.

Ugyanakkor egyre bizonytalanabb lett a férfiakkal szemben – és egyre jobban el akart menni a városból. Szerelmes lett harmadszor is, negyedszer is, már tudta, hogyan kell csókolózni, engedte a fiúinak, hogy simogassák, és ő is simogatta őket – de valami mindig elromlott, és kapcsolatainak mindig pontosan akkor lett vége, amikor már biztos volt abban, hogy megtalálta élete párját. Egy idő múlva arra a következtetésre jutott, hogy a férfiak csak fájdalmat jelentenek, kudarcot, szenvedést, és azt az érzést, hogy megállt az idő. Egyik délután, amikor a parkban nézte, ahogy egy anyuka játszik a kétéves kisfiával, úgy döntött, itt az ideje, hogy komolyan elkezdjen foglalkozni a férjhez menés gondolatával, a gyerekekkel és a tengerparti házzal – de soha többet nem lesz szerelmes, mert a szenvedély csak elront mindent.

Így teltek-múltak Maria kamaszévei. Egyre szebb lett,

mert titokzatos szomorúság lengte körül, és hemzsegek körülötte a férfiak. Hol ezzel, hol azzal járt, ábrándozott és csalódott – hiába tett magának ígéretet, hogy nem lesz többé szerelmes. Az egyik randevún elvesztette a szüzességét egy autó hátsó ülésén: a fiújával a szokásosnál hevesebben simogatták egymást, a fiú lábba jött, ő pedig megunt már, hogy az egyetlen szűzlány a barátnői között, és hagyta, hogy beléhatoljon. A maszturbálással ellentétben, ami az egekig röpítette, ebből csak a fájdalom maradt meg, és egy vércsepp, amely aztán alig jött ki a szoknyájából. Hiányzott belőle az első csók varázsa – a kócsagok az égen, a naplemente, a zene... Nem, nem is akar rá emlékezni.

Néhányszor még lefeküdt ugyanezzel a fiúval – miután megfenyegette, hogy az apja megöli, amiért megerőszakolta a lányát. Oktatóeszköznek tekintette a fiút, mert mindenáron meg akarta érteni, miféle gyönyör rejlik a páros szexben.

Nem értette meg. Az önkielégítés sokkal kevesebb erőfeszítéssel járt, és sokkal több élvezettel. De minden magazin, a tévé, a könyvek, a barátnői, mindenki, ABSZOLÚT MINDENKI azt állította, hogy szükség van a férfiakra. Maria kezdte azt gondolni, hogy valami szégyellnivaló szexuális problémája van, ezért még inkább a tanulmányaira összpontosított, és egy időre kiverte a fejéből ezt a csodálatos és gyilkos dolgot, amelynek neve: Szerelem.

A tizenhét éves Maria naplójából:

Meg akarom érteni a szerelmet. Tudom, hogy akkor éltem igazán, amikor szerettem, és azt is tudom, hogy most semmi olyan nincs az életemben, ami lelkesítene.

De a szerelem olyan szörnyű: nap mint nap látom, hogy szenvednek a barátnőim, és nem akarom, hogy velem is ez történjen. Ők, akik azelőtt kinevették az ártatlanságom miatt, most folyton azt kérdezik, hogy tudok ilyen jól uralkodni a férfiakon. Ilyenkor csak mosolygok, és nem felelek, mert tudom, hogy a gyógyír még rosszabb, mint a fájdalom: egyszerűen nem leszek szerelmes. Mindennap egyre világosabban látom, milyen törékenyek, ingatagok, bizonytalanok és elképesztőek a férfiak: néhány barátnőm apja is tett már nekem ajánlatot – de visszautasítottam. Azelőtt megbotránkoztam volna az ilyesmin, de ma már tudom, hogy egyszerűen ilyenek a férfiak.

Bár meg akarom érteni a szerelmet, és bár sokat szenvedtem azok miatt, akiknek odaadtam a szívem, azt hiszem, képtelen vagyok már szeretni, mert úgy látom, hogy azok, akik megérintették a lelkem, nem tudták fölébreszteni a testem, azok pedig, akik megérintették a testem, nem tudtak közel férkőzni a lelkemhez.

A amikor tizenkilenc éves lett és befejezte gimnáziumi tanulmányait, egy textilüzletben talált magának állást. A

főnök rögtön beleszeretett, de Maria addigra már tudta, hogyan kell kihasználni a férfiakat anélkül, hogy a férfiak kihasználnák őt. Soha nem hagyta, hogy a főnök hozzáérjen, de mindig kacérkodott vele. Tisztában volt szépsége hatalmával.

A szépség hatalma: vajon milyen lehet a csúnya nők élete? Voltak olyan barátnői, akiket senki sem vett észre a bulikon, akiktől senki sem kérdezte meg: „hogyan vagy?”. Ezek a lányok sokkal jobban megbecsülték azt a kevés szeretetet, amit kaptak, némán szenvedtek, ha visszautasították őket, és ahelyett hogy a fiújuknak szépítkeztek volna, más célokat kerestek maguknak. Bármilyen hihetetlennek tűnik is, sokkal függetlenebbek és öntudatosabbak voltak, mint szép társaik, noha Maria biztosra vette, hogy elviselhetetlen számukra a világ.

Ő azonban tudatában volt a szépségének, s bár mindig elfelejtette az anyja tanácsait, egyet azért sikerült az agyába vésnie: „Lányom, a szépség nem tart örökké.” Ezért igyekezett fenntartani ezt a se nem túl bizalmas, se nem túl távolságtartó viszonyt a főnökével, ami komoly fizetésemelést jelentett számára (nem tudta, meddig hitegetheti még, hogy egy napon majd ágyba bújhat vele, de addig is jól keres), és a túlórákért külön jutalmat kapott (a férfi szerette sokáig bent tartani, hogy minél többet lehessen vele, talán attól tartott, hogy ha van ideje szórakozni, megtalálja élete szerelmét). Huszonnégy hónapig megállás nélkül dolgozott, a fizetése egy részét odaadta a szüleinek, míg végre sikerült! Összegyűjtött annyi pénzt, hogy eltölthessen egy hetet álmai városában, a

művészek városában, a képeslapokról ismert ragyogó városban: Rio de Janeiróban!

A főnöke felajánlotta, hogy elkíséri, és minden kiadását fedezi, de Maria azt hazudta, hogy anyja csak azzal a feltétellel volt hajlandó elengedni, ha az unokatestvérénél száll meg, aki dzsúdózik, hiszen mégiscsak a világ egyik legveszélyesebb helyére utazik.

– Különben is – mondta –, az úr nem hagyhatja csak úgy itt a boltot, anélkül hogy itt maradna valaki, akiben megbízhat.

– Ne mondja, hogy „az úr” – kérte a férfi, és Maria észrevette a szemében a szenvedély tüzet. Ez meglepte, mert eddig azt hitte, hogy csak le akarja fektetni, de a tekintete éppen az ellenkezőjét sejtette: „Családot és otthont ígérek neked, és a szüleidnek egy kis pénzt.” A jövőjére gondolt, és úgy döntött, jobb lesz, ha táplálja ezt a tüzet.

Azt mondta, hogy nagyon fog neki hiányozni a munkahelye, amelyet úgy szeret, és az emberek, akikkel imád együtt lenni (szándékosan nem említett senkit név szerint, hogy a férfi azt gondolhassa: „talán rám célzott?”), és megígérte, hogy nagyon fog vigyázni a pénztárcájára és a testi épségére. Az igazság éppen az ellenkezője volt: nem akarta, hogy bárki is elrontsa a nyaralását. Végre teljesen szabad akart lenni. Mindent ki akart próbálni: fürödni a tengerben, szóba állni idegenekkel, nézni a kirakatokat, és készségesen hagyni, hogy elrabolja az elvarázsolt herceg, ha esetleg felbukkanna.

– Végül is egy hét nem a világ – mondta elragadó mosollyal az ajkán, de magában nagyon szurkolt, hogy ne

legyen igaza. – Hamar eltelik, és máris újra itt leszek, hogy folytassam a munkámat.

A férfi győzködte még egy darabig, de aztán elengedte. Magában azt tervezte, hogy amint visszaérkezik, megkéri a kezét, ezért nem akart túl erőszakos lenni, nehogy mindent elrontson.

Maria negyvennyolc órát utazott autóbusszal, egy szerény hotelban szállt meg a Copacabanán (ó, a Copacabana! A tengerpart, a kék ég...), és még ki sem pakolta a bőröndjeit, máris fölvette a bikinijét, amelyet nemrég vásárolt, és azonnal kiment a tengerpartra, pedig borús volt az idő. Nézte a tengert, kicsit félt tőle, de végül belesétált, és közben majd' elsüllyedt szégyenében, olyan kínos volt, hogy ő fürdik egyedül ebben az időben.

De a parton senki sem vette észre, hogy ez a lány most találkozott életében először az óceánnal, le-manja[1] istennővel, a tenger áramlataival és a hullámok habjaival, amelyek a túloldalon Afrikának, az oroszánok hazájának partjait mossák. Amikor kijött a vízből, rögtön megszólította egy nő, aki szendvicset árult, egy szép néger férfi, aki megkérdezte, ráér-e este, és egy másik férfi, aki egy szót sem beszélt portugálul, de kézzel-lábbal hadonászva elmagyarázta, hogy meg akarja hívni egy kókuszitalra.

Maria vett egy szendvicset, mert szégyellt volna nemet mondani, de a másik két idegennel nem állt szóba. Aztán egyik pillanatról a másikra elszomorodott: most, hogy végre azt csinálhat, amit akar, miért kellett ilyen elutasítóan viselkednie? Nem talált megfelelő magyarázatot, úgyhogy leült, és várta, hogy előbújjon a nap a felhők mögül. Még

mindig csodálkozott a bátorságán, hogy bele mert menni a tengerbe, és azon, hogy milyen hideg volt a víz, pedig nyár közepe volt.

Egyszer csak megjelent mellette a férfi, aki nem beszélt portugálul, és hozott neki egy kókuszt. Maria örült, hogy nem kell vele beszélgetnie, elfogadta a kókuszt, megitta a levét, közben mosolygott, a férfi pedig visszamosolygott rá. Néhány perc múlva már azzal a kényelmes és kellemes módszerrel kommunikáltak, amihez nem kellene szavak – egy mosoly ide, egy mosoly oda –, aztán a férfi előhúzott a zsebéből egy kicsi, piros borítós szótárt, és idegen akcentussal azt mondta: „szép”. Maria ismét elmosolyodott. Persze hogy szeretné, ha rátalálna a hercege, de azt is szeretné, ha azonos nyelvet beszélne vele, na és egy kicsit fiatalabb volna.

A férfi folytatta, szótárát lapozgatva:

– Vacsora ma?

És azonnal hozzátette:

– Svájc!

Azután olyan szavakat mondott, amelyek a világ minden nyelvén úgy hangzanak, mint a mennyország harangjai:

– Állás! Dollár!

Maria nem hallott még a Svájc nevű étteremről, de azt gondolta: „Lehetséges, hogy ilyen könnyedén mennek a dolgok? Tényleg ilyen gyorsan beteljesülnek az álmok?” Nem, jobb lesz, ha nem bízik meg az idegenben: köszönöm szépen a meghívást, de nem érek rá, és dollárt sem akarok vásárolni.

A férfi, aki egy szót sem értett a válaszból, feladta, és

néhány „mosoly ide, mosoly oda” után otthagyta a lányt néhány percre, majd egy tolmáccsal tért vissza. A tolmács segítségével elmagyarázta, hogy Svájcból jött (ami tehát ezek szerint nem étterem, hanem egy ország), és szeretné meghívni vacsorázni, mert lenne számára egy állásajánlata. A tolmács – aki úgy mutatkozott be, mint a férfi tanácsadója és annak a szállodának a biztonsági őre, ahol a férfi megszállt – még hozzátette:

– Én a helyedben elfogadnám. Ez a férfi gazdag vállalkozó, és azért jött, hogy új tehetségeket fedezzen fel, és elvigye őket Európába. Ha akarod, bemutathatlak néhány lánynak, akik elfogadták a meghívását, meggazdagodtak, férjhez mentek és gyerekeket szültek, akiknek nem kell szembesülniük a bűnözés vagy a munkanélküliség problémájával.

Aztán, hogy megpróbálja lenyűgözni a műveltségével, még hozzátette:

– Azonkívül Svájcban kiváló csokoládét és órát gyártanak. Maria nem sok színészi gyakorlattal rendelkezett: egyetlenegyszer szerepelt közönség előtt, egy iskolai előadáson, amely Krisztus szenvedéséről szólt (a polgármester ugyanis minden évben, a nagyhéten, előadta a diákokkal), és akkor is csak egy vízárus asszonyt kellett eljátszania, aki éppen csak keresztülment a színpadon. Különbösen is fáradt volt, mert az autóbuszon nem tudta kialudni magát, viszont nagyon izgatta a tenger, de nem ízlett neki a szendvics, és kicsit elveszettnek érezte magát, mert nem ismert senkit, és azonnal akart találni magának egy barátot.

Ezelőtt is volt már ilyen helyzetben, hogy egy férfi ígért valamit, aztán nem teljesítette – úgyhogy tudta, hogy ez a színésznő-história csak ürügy arra, hogy felkeltsék az érdeklődését valami iránt, ami nem izgatja (legalábbis próbált úgy tenni, mintha nem izgatná).

De mert biztos volt abban, hogy a Szűzanyától kapta ezt az esélyt, s meg volt győződve arról, hogy ennek az egy hétnek minden másodpercét ki kell használnia – márpedig megismerni egy előkelő éttermet nem csekély dolog, legalább lesz mit mesélnie, ha hazatér –, úgy döntött, hogy elfogadja a meghívást. De csak azzal a feltétellel, hogy a tolmács elkíséri, mert már fárasztotta, hogy csak mosolyog, és úgy tesz, mintha értené, mit magyaráz az idegen.

Csak hogy van egy nagy gond: nincs az alkalomhoz illő ruhája. A nők soha nem vallanak be ilyen intim dolgokat (könnyebb elviselniük, hogy megcsalja őket a férjük, mint felfedniük ruhatáruk hiányosságait), de arra gondolt, hogy úgysem ismeri ezt a két férfit, és ki tudja, talán most látja őket utoljára: nincs veszítenivalója.

– Nem rég érkeztem északkeletről, és nem hoztam magammal alkalmi ruhát.

A férfi a tolmács segítségével megnyugtatta, hogy nem kell aggódnia, és elkérte a szállodája címét. Még aznap délután kapott egy csodálatos ruhát, amihez foghatót még csak nem is látott soha életében, és egy pár cipőt, ami valószínűleg annyi pénzbe került, amennyit ő egy év alatt keres.

Érezte, hogy most kezdődik el az, ami után annyira sóvárgott kislánként és kamaszként a brazil vadon

közepén, ahol csak a szárazság van, a jövőtlen fiatalság a tisztességes de szegény város és a monoton, szürke hétköznapok... Ebből elég: szíves-örömet váltózik a világ úrnőjévé. Itt van egy férfi, aki állást kínál neki, dollárt, egy pár méregdrága cipőt és egy nagyon szép ruhát! Sminkkészlet sem volt nála, de a szálloda recepciósnője kisegítette, és nem mulasztotta el figyelmeztetni, hogy nem minden külföldi rendes ember, és nem minden riói bűnöző. Maria oda se figyelt rá, gyorsan felvette a ruhakölteményt, aztán órákig állt a tükör előtt, gyönyörködött magában, és sajnálta, hogy nem hozott magával fényképezőgépet, mert most megörökíthetné ezt a pillanatot. Aztán észbe kapott, hogy máris késésben van, és úgy szaladt, mint Hamupipőke.

Meglepetésére a tolmács közölte, hogy nem fogja elkísérni őket.

– Ne aggasszon a beszéd. Az a lényeg, hogy jól érezze magát veled.

– De hogyan, ha nem érti, mit beszélek?

– Éppen ez az. Nem kell beszélgetnetek, az csak energiapazarlás.

Maria nem tudta, mit jelentsen az, hogy „energiapazarlás”. Ahonnan ő jött, ott az emberek igényelték, hogy váltsanak néhány szót, mondatot, hogy kérdezzenek és válaszoljanak, amikor találkoznak egymással. De Mailson – így hívták a tolmácsot – biztosította arról, hogy sem Rio de Janeiróban, sem a világ többi részén ez nem így van.

– Nem kell, hogy értse, amit mondasz, csak próbáld elérni, hogy jól érezze magát veled. Ez a férfi özvegy, nincsenek

gyerekei, van viszont egy bárja, ahova olyan brazil lányokat keres, akik külföldön szeretnének dolgozni. Én mondtam neki, hogy te nem vagy az a fajta, de ő erősködött, hogy azonnal beléd szeretett, amint meglátta, ahogy kijöttél a vízből. A bikinid is tetszett neki. Kicsit várt, aztán folytatta:

– De arra figyelmeztetek, hogy ha flörtölni akarsz itt, cseréld le ezt a fürdőruhát, mert ezen a svájcjin kívül senkinek sem fog tetszeni: nagyon régimódi ugyanis.

Maria úgy tett, mintha meg sem hallotta volna ezt a megjegyzést. Mailson folytatta.

– Szerintem nem csak kalandra vágyik, hanem valóban úgy gondolja, hogy elég tehetséges vagy ahhoz, hogy te légy a bár csillaga. Persze még soha nem hallott énekelni, és nem látott táncolni, de ezeket meg lehet tanulni, a szépség viszont adottság, azzal születni kell. Ilyenek ezek az európaiak: idejönnek, és azt hiszik, hogy minden brazil lány egyformán érzéki, és tud szambázni. Ha valóban komolyak a szándékai, javaslom, hogy kérj tőle írásos szerződést – amelyet a svájci konzulátuson hitelesítenek –, mielőtt elhagyod az országot. Holnap kint leszek a strandon, a szálloda előtt, ha valami kérdésed van, keress meg.

A svájci mosolyogva karonfogta, és elvezette a taxihoz, amely már várt rájuk.

– Ha viszont mást akar, és te benne vagy, egy éjszaka szokásos ára háromszáz dollár. Ne menj el vele olcsóbban. De Maria már nem tudott válaszolni: elindult az étterem felé.

A férfi keresgélte a szavakat a szótárban, hogy el tudja mondani, amit akar. Nagyon egyszerű beszélgetés volt:

– Dolgozni? Dollár? Brazil csillag?

De Maria arra gondolt, amit az imént mondott neki a tolmács: háromszáz dollár egy éjszakáért! Egy vagyon! Nem kell szenvednie a szerelemtől, csak elcsábítja, mint a textilüzlet tulajdonosát, hozzámegy, gyerekeket szül, és támogatja a szüleit. Mi vesztenivalója van? A férfi már nem fiatal, talán nemsokára meg is hal, ő pedig meggazdagszik. Hiszen úgy látszik, Svájcban sok a pénz, viszont kevés a nő.

Vacsora közben alig beszélgettek – egy mosoly ide, egy mosoly oda, Maria kezdte érteni, mi az az „energiapazarlás” –, és a férfi mutatott neki egy albumot, amelybe sokan beleírtak valami ismeretlen nyelven, és fotók is voltak benne bikinis lányokról (semmi kétség, azok valóban jobb és merészebb bikinik voltak, mint az övé), valamint újságkivágások, hirdetések, amelyekből csak egy szót értett: „Brazil” (de ezt is hibásan írták, hiszen az iskolában úgy tanulta, hogy s-sel kell írni). A férfi úgy viselkedett, mint egy igazi lovag, még a széket is kihúzta neki, amikor le akart ülni. Végül Maria közölte vele, hogy fáradt, és találkozzanak másnap a strandon (az órájára mutogatott, kezével a tenger hullámait próbálta utánozni, és igyekezett nagyon lassan, érthetően kiejteni, hogy „holnap”).

A férfi elégedettnek látszott, ő is ránézett az órájára (biztosan svájci volt), és rábólintott a másnapi találka időpontjára.

Nehezen aludt el. Azt álmodta, hogy mindez csak álom. De amikor fölébredt, rájött, hogy valóság: a szerény kis

szobában egy gyönyörű ruha hevert a széken, mellette egy pár topánka. A strandon pedig egy találka várt rá.

Maria naplójából, arról a napról, amikor megismerte a svájci férfit:

Minden azt súgja, hogy rossz döntést készülök hozni, de a rossz döntés is egy lépés. Mit akar tőlem a világ? Hogy ne kockáztassak? Hogy menjek vissza oda, ahonnan jöttem, és ne merjek igent mondani az életre?

Egyszer már hibáztam, amikor tizenegy éves voltam, és egy fiú kölcsönkért tőlem egy ceruzát. Akkor megértettem, hogy nincs mindig második lehetőség, és jobban tesszük, ha elfogadjuk a sors ajándékait. Persze hogy kockázatos, de vajon nem ugyanilyen kockázatos-e felülni az autóbuszra, és negyvennyolc órát zötykölődni hazafelé? Bármikor balesetet szenvedhet az ember. Ha hűségeseznek kell lennem valakihez vagy valamihez, leginkább magamhoz kell hűségeseznek lennem. Ha meg akarom találni az igaz szerelmet, először is magamat kell megtalálnom. Meg kell ismernem a középszerű szerelmeket is, hogy elegendem lehessen belőlük. Már ez a kevéske élettapasztalat is, amire idáig szert tettem, megtanított arra, hogy senki sem ura semminek, minden csak illúzió – és ez egyaránt igaz az anyagi és a szellemi javakra. Aki már veszített el olyasvalamit, amit elveszíthetetlennek gondolt (és velem ez már

számtalanszor előfordult), az rájön, hogy valójában semmije sincs.

És ha semmim sincs, akkor az időmet sem kell arra fecsérelnem, hogy vigyázzak a dolgaimra, amelyek valójában nem is az enyéme. Sokkal jobban teszem, ha úgy élek, mintha minden napom életem első – vagy utolsó – napja volna.

Másnap Mailson (a tolmács, aki ekkor már Maria menedzserének mondta magát) segített Mariának, hogy a svájci férfi értésére adja: elfogadja az ajánlatot, de csak abban az esetben, ha a svájci konzulátus pecsétjével ellátott írásos dokumentumot kap. Úgy látszott, a svájci már hozzászólt az ilyen igényekhez, és kijelentette, hogy erre neki is szüksége van, hiszen ha egy külföldi Svájcban akar dolgozni, annak bizonyítania kell, hogy olyasmit végez, amihez a svájciak nem értenek. Ez pedig nem lesz nehéz, mert a svájci nőknek nincs túl nagy érzékük a szambához. Együtt mentek be a belvárosba. Amikor aláírták a szerződést, a tolmács-menedzser azonnal kiharcolt magának egy szép kis előleget, méghozzá készpénzben, vagyis megkapta az 500 dollár 30 százalékát.

– Ez az egyszeri jutalékom. Egyszeri, érted? Ezután hetente 500 dollárod marad tisztán, mert én csak az első fizetésemből kaptam jutalékot!

Eddig a pillanatig minden, az utazás, az a gondolat, hogy nagyon messzire megy, minden olyan volt, mintha csak

álmodná – és álmodni könnyű, egészen addig, amíg nem kell tennünk érte semmit. Mert így nem kell szembenéznünk a kockázattal, a kudarccal, a nehéz pillanatokkal, és amikor megöregsünk, nyugodtan hibáztatunk másokat – a szüleinket, a férjünket, a gyerekeinket –, amiért nem valósítottuk meg az álmainkat.

És most végre itt van az a lehetőség, amit annyira várt, de titokban remélte, hogy soha nem jön el. Hogy fog szembenézni egy olyan élet kihívásaival és veszélyeivel, amelyet nem ismer? Hagyjon el mindent, amit már megszokott? Miért küldi ilyen messzire a Szűzanya?

Maria azzal vigasztalódott, hogy bármelyik pillanatban meggondolhatja magát, és úgy is felfoghatja, hogy az egész csak játék, amelynek nincs tétje, s legalább történik vele valami, amit elmesélhet a barátnőinek. Végül is ezer kilométerre lakik innen, háromszázötven dollár van a zsebében, és ha holnap úgy dönt, hogy szedi a holmiját és hazamegy, soha nem fogják megtalálni.

Délután elindult egyedül sétálni a tengerparton, nézte a gyerekeket, a röplabdázókat, a koldusokat, a részegeket, az árusokat, akik eredeti brazil kézműipari tárgyakat kínáltak (amelyek persze Kínában készültek), a kocogókat, akik azért futottak, hogy távol tartsák maguktól az öregedést, a külföldi turistákat, az anyukákat a gyermekeikkel és a parton kártyázó nyugdíjasokat. Még csak most érkezett Rio de Janeiróba, és máris megismert egy első osztályú éttermet, egy konzulátust, egy külföldit, szerzett egy menedzsert, ajándékba kapott egy ruhát és egy pár cipőt, amelyet a szülővárosában senki – de valóban

senki – nem tudna megvásárolni.

De mi lesz ezután?

Nézte a tengert: a földrajzórán megtanulta, hogy ha egyenesen átúszna a másik partra, ott találná magát Afrikában, az oroszlánok és a gorillák között. De ha kicsit északnak tartana, egy varázslatos birodalomba érkezne, amit úgy hívnak, hogy Európa, és megcsodálhatná az Eiffel-tornyot, a Disneylandet és a pisai ferde tornyot. Mit veszíthet? Mint minden brazil lány, előbb tanult meg szambázni, mint beszélni. Ha nem tetszik, bármikor visszajöhet. És már régen megtanulta, hogy a lehetőségeket mindig ki kell használni.

Olyan sokszor mondott „nem”-et, amikor minden porcikája „igen”-t akart mondani, és csak olyan kalandokba ment bele, amelyeket ő maga tudott irányítani (és csak akkor, ha biztos volt abban, hogy nem csúszik ki a kezéből a gyepelő) – szerelmi kalandokba, például. De most itt áll az ISMERETLEN előtt, ami számára éppolyan félelmetes, mint annak idején ez a tenger azoknak a tengerészeknek, akik először keltek át rajta, s akikről a történelemórán tanult. Mondhatna mindig mindenre „nem”-et, de vajon nem hibáztatná-e magát élete végéig, ahogyan még ma is a kisfiú miatt, aki kölcsön akart kérni egy ceruzát? „Nem”-et mindig lehet mondani, de miért ne mondhatna ezúttal „igen”-t?

Nagyon egyszerű okból: mert ő csak egy vidéki lány, akinek semmilyen tapasztalata nincs az életről, csak annyi, amennyit egy – egyébként jó – gimnáziumban megtanult, meg amit a tévésorozatokból összeszedett. És tudta

magáról, hogy szép. De ez nem elég ahhoz, hogy szembenézzen az élettel.

Látott egy társaságot, akik nevetgélve bámulták a tengert, de nem mertek közelebb menni a habokhoz. Két napja ő is úgy érzett, ahogy ők, de most már nem félt, bármikor képes lett volna belemenni a vízbe, mintha csak itt született volna. Vajon nem történhet meg ugyanez Európában is?

Magában imádkozott, még egyszer kérte a Szűzanyát, hogy adjon tanácsot, és pár perccel később már magabiztosan ment tovább, mert érezte, hogy oltalom alatt áll, és nem eshet bántódása. Bármikor visszatérhet, arra viszont nem lesz mindig lehetősége, hogy ilyen messzire utazzon. Megéri kockáztatni, megéri nekivágni az ismeretlennek – feltéve, hogy elhatározása a negyvennyolc órás, légkondicionálás nélküli buszon való hazafelé zötykölődés közben is megmarad, és feltéve, hogy a svájci sem gondolja meg magát.

Olyan vidám lett, hogy amikor a férfi ismét meghívta vacsorára, kacérkodott vele, és megfogta a kezét, de a férfi visszautasította. Maria megértette – némi rémülettel, de annál nagyobb megkönnyebbüléssel –, hogy valóban komolyak a szándékai.

– Szamba csillag! – mondogatta a férfi. – Szép brazil szamba csillag! Utazás jövő hét!

Az előbb még minden csodálatos volt, de az, hogy már a jövő héten elutazzon, elképzelhetetlen volt Maria számára. Meg is magyarázta a férfinak, hogy nem hozhat ilyen súlyos döntést anélkül, hogy megbeszelné a családjával. Meg sem fordult a fejében, hogy elutazása előtt ne találkozzon a

szüleivel. A svájci erre mérgesen meglobogtatta az aláírt dokumentum másolatát, és Maria ekkor először megijedt.

– Szerződés! – mondta.

Bár már eldöntötte, hogy utazik, elhatározta, hogy még egyszer beszél Mailsonnal, a menedzserével – elvégre is azért kapta a fizetését, hogy tanácsokat adjon neki.

De Mailson túlságosan el volt foglalva azzal, hogy elcsábítson egy német nőt, aki nemrég érkezett a szállodába, és azt gondolván, hogy Brazília a legliberálisabb ország, fedetlen keblekkel napozott a homokban (nem vette észre, hogy ő az egyetlen az egész strandon, akin nincs melltartó, s hogy ki zavartan, ki mohón, de mindenki az ő kebleit bámulja), így hát Mariának nem volt könnyű elérnie, hogy odafigyeljen rá.

– És mi van, ha meggondolom magam? – kérdezte.

– Nem tudom, mi áll abban a szerződésben, de lehet, hogy lecsukat.

– Soha nem talál meg!

– Ez igaz. Úgyhogy ne aggódj.

De a svájci, aki már vásárolt egy ruhát és egy pár cipőt, kifizetett ötszáz dollárt, valamint két vacsorát és a konzulátusi ügyintézés költségeit, elkezdett aggódni, hogy Maria meggondolja magát, ezért úgy döntött, vesz két repülőjegyet, és elkíséri a lányt a szülővárosába – hogy minden megoldódjon negyvennyolc óra leforgása alatt, és a következő héten el tudjanak utazni, ahogy megállapodtak. Mosoly ide, mosoly oda, Maria már kezdte megérteni, hogy ez áll a szerződésben, és nincs helye sem csábításnak, sem érzelésnek.

A kisváros lakói meglepődtek, de egyben büszkék is voltak rá, amikor megpillantották egy külföldivel, aki magával akarja vinni Európába, hogy ott sztárt faragjon belőle. Megtudta az egész szomszédság, a gimnáziumi barátnői pedig nyomban faggatni kezdték: „De hát hogy történt?”

„Szerencsém volt.”

Azt szerették volna tudni, hogy ez mindig így van-e Rio de Janeiróban, mert a tévésorozatokban már sok ilyesmit láttak. Maria nem mondott sem igent, sem nemet, mert nem akarta kisebbiteni a sikerét, és mert azt akarta, hogy a barátnői fölnézzenek rá.

Aztán Maria otthonában a férfi újra megmutogatta az újságkivágásokat (és tényleg zével volt írva, hogy „Brazil”), a szerződést, miközben Maria elmagyarázta a szüleinek, hogy most már van egy menedzsere is, és hogy művészi pályára szeretne lépni. Amikor az anyja megpillantotta a lányok aprócska bikinijét a fotókon, azonnal becsukta az albumot, és visszaadta a külföldinek. Nem is akart kérdezni semmit: semmi más nem érdekelte, csak a lánya boldogsága. Hogy boldog legyen és gazdag – vagy boldogtalan, de legalább gazdag.

– Hogy hívják?

– Rogernek – válaszolta Maria.

– Rogério! Az egyik unokatestvéremet is így hívták!

A férfi elmosolyodott, összecsapta a tenyerét, és mindannyian megállapították, hogy egy szót sem értett. Az apja odasúgta Mariának:

– De hiszen ez a férfi velem egyidős.

Az anyja gyorsan leintette, hogy ne avatkozzon bele a lánya

boldogságába. Mivel a varrónők sokat beszélgetnek a vevőikkel, nagy élettapasztalatra tesznek szert a szerelem és a házasság terén. Ezt a tanácsot adta hát a lányának:

– Egyetlen kincsem, hidd el, sokkal jobb boldogtalannak lenni egy gazdag férfi oldalán, mint boldognak lenni egy szegény férfi mellett. És abban a távoli országban nagyobb esélyed lesz rá, mint itt, hogy boldogtalan gazdag nő legyen belőled. Ha pedig mégsem sikerül, csak felszállsz a buszra, és hazajössz.

Maria, akinek vidéki lány létére sokkal több esze volt, mint azt az anyja vagy a jövendőbeli férje gondolta volna, csak azért ellenkezett, hogy provokálja egy kicsit:

– De mama, Európából nem lehet busszal hazautazni. Különbösen is, azért megyek Európába, hogy művészi karriert csináljak, és nem azért, hogy férjhez menjek.

Az anyja szinte kétségbeesetten nézett a lányára.

– Ha oda tudsz menni, vissza is tudsz jönni valahogy. A művészi karrier pedig nagyszerű dolog egy fiatal lánynak, de csak addig tart, amíg szép vagy, és ennek körülbelül harmincéves korodra vége lesz. Úgyhogy kérlek, használd ki az alkalmat, keress valakit, aki tisztességes és szeret, és menj hozzá. Nem kell mindenáron a nagy szerelemre várnod, kezdetben én sem szerettem az apádat, de hát pénzen mindent meg lehet vásárolni, még az igaz szerelmet is. És az apád még csak nem is gazdag!

Ez egy barátnőtől borzalmas tanács lett volna, de egy anyától a lehető legjobb. Mielőtt újabb negyvennyolc órát utazott Rióba, még elment – egyedül – a volt munkahelyére, a textilüzletbe, hogy az elbocsátását kérje. A főnöke azt

mondta:

– Megtudtam, hogy egy francia vállalkozó magával akarja vinni Párizsba. Nem tudom megakadályozni ebben, és nem is akarom tönkretenni a boldogságát, de szeretném, ha – mielőtt elmegy – megtudna valamit.

Elővett a zsebéből egy láncot, rajta medállal.

– A Kegyelmes Miasszonyunk csodatévő medáljáról volna szó. Párizsban van a temploma, úgyhogy menjen el oda, és kérje az oltalmát. Nézze, mi van ráírva.

Maria látta, hogy a Szűzanya arcképe körül van egy felirat: „Ó, szeplőtelen fogantatása Szűz Maria, imádkozzál érettünk, akik elébed járulunk. Ámen.”

– Ne felejtse el elmondani ezt a mondatot napjában legalább egyszer. És... – Kicsit habozott, de aztán folytatta.

– Ha egy napon visszajön, tudja meg, hogy itt leszek, és várom. Elszalasztottam az alkalmat, hogy elmondjam: szeretem. Talán most már késő, de azt akartam, hogy tudja.

„Elszalasztani az alkalmat” – Maria nagyon korán megtanulta, mit jelent ez. De azt, hogy „szeretlek”, annyiszor hallotta már életének huszonkét éve alatt, hogy számára ennek a szónak nem volt már semmi jelentése – hiszen soha nem volt mögötte semmi komoly, semmi mély, ami tartós kapcsolatot eredményezett volna. Maria megköszönte a szép szavakat, és elraktározta őket a tudatalattijában (soha sem tudhatjuk, mit tartogat számunkra az élet, és jó, ha tudjuk, merre van a vészkijárat). Aztán adott egy ártatlan csókot a volt főnöke arcára, majd anélkül távozott, hogy hátranézett volna.

Visszatértek Rióba, egy nap alatt csináltatott útlevelet (Brazília tényleg megváltozott, magyarázta Roger, néhány portugál szóval és sok mutogatással, amit Maria úgy értelmezett, hogy „ezek szerint régen sokkal tovább tartott”). Mailson, a tolmács-menedzser segítségével szép lassan beszerzett mindent, ami még hiányzott (ruhákat, cipőket, sminket, egyszóval mindent, amiről egy magafajta nő álmodhat). Az elutazásuk előtti estén még elmentek egy szórakozóhelyre, ahol Roger végre láthatta őt táncolni – és teljesen elbűvölte a férfit, nagyon lelkes volt, hogy egy igazi brazil csillag áll előtte, aki nagyon jól fog tenni a Cologny varieténak, egy gyönyörű mulatt lány világos szemekkel és olyan fekete hajjal, mint a graúna tolla[2]. Elkészült a svájci konzulátuson az igazolás, hogy van munkahelye, összecsomagoltak, és másnap elindultak a csokoládék, az órák és a sajtok földjére, Maria pedig titokban elhatározta, hogy magába bolondítja a férfit – végül is nem olyan öreg, nem is csúnya, no meg nem is szegény. Kell ennél több?

Nagyon fáradt volt, amikor megérkezett, és már a repülőtéren összeszorult a szíve a rémülettől: rádöbbsent, hogy teljesen ettől a férfitől függ: nem ismeri sem a nyelvet, sem az országot, sem a hideget. Roger viselkedése is megváltozott. Már nem próbált olyan kedves lenni, és bár szerencsére nem akarta megcsókolni vagy megfogni a mellét, a tekintete egyre hűvösebb lett. Egy kis hotelban szállásolta el Mariát, és bemutatatta egy másik brazil lánynak, egy fiatal, szomorú tekintetű nőnek, akit Viviannak

hívtak, és akinek az volt a feladata, hogy felkészítse őt a munkára.

Vivian meglehetősen lekezelő volt vele, semmi tapintat vagy megértés nem volt benne a lány iránt, aki először van külföldön. Ahelyett hogy megkérdezte volna, hogy érzi magát, rögtön a tárgyra tért:

– Ne legyenek illúzióid. Mindig elutazik Brazíliába, amikor valamelyik táncosnője férjhez megy, és úgy tűnik, ez elég gyakran megtörténik. Tudja, mit akar, és gondolom, te is tudod, mit akarsz. Háromból kitalálom, mit keresel itt: kalandot, pénzt vagy férjet.

Honnan tudja? Lehet, hogy az egész világ ugyanazt keresi? Vagy talán ez a Vivian tud olvasni mások gondolataiban?

– Minden lány azért jön ide, mert meg akarja találni a három közül valamelyiket – folytatta Vivian, és Maria most már biztos volt abban, hogy olvas a gondolataiban. – Ami a kalandot illeti, túl hideg van itt ahhoz, hogy bármit is lehessen csinálni, arra meg nem marad pénzed, hogy utazgass. Ami a pénzt illeti, egy egész évig kell dolgoznod azért, hogy ki tudd fizetni a repülőjegyet Brazíliába, pedig a szállásunkat és az étkezésünket fizetik.

– De hát...

– Tudom: nem erről volt szó. De az az igazság, hogy te voltál az, aki elfelejtette megkérdezni, amit egyébként mindenki elfelejt megkérdezni. Ha óvatosabb lettél volna, figyelmesen elolvastad volna a szerződést, pontosan tudnád, mibe mentél bele, mert a svájciak soha nem hazudnak, csak időnként a hallgatást hívják segítségül.

Maria úgy érezte, hogy kicsúszik a lába alól a talaj.

– Ami pedig a házasságot illeti, minden egyes lány, aki férjhez megy, jelentős anyagi kárt okoz Rogernek, ezért tilos a vendégekkel beszélgetnünk. Ha ebben az ügyben akarsz valamit lépni, nagy kockázatot kell vállalnod. Ez nem az a hely, ahol találkozni lehet a férfiakkal, ez nem olyan, mint a Rue de Berné. Rue de Berné?

– A férfiak ide a feleségükkel együtt jönnek, és az a kevés turista, aki idetéved, rögtön továbbáll, amint észreveszi, hogy nem jó helyen jár. Jól kell táncolnod. És ha még énekelni is tudsz, megnőhet a fizetésed, de ezzel együtt a többi lány féltékenysége is, úgyhogy ha rám hallgatsz, inkább nem próbálsz meg énekelni. És a legfontosabb: ne használd a telefont. Minden pénzed rámegy.

– De heti ötszáz dollárt ígért nekem!

– Majd meglátod.

Maria naplójából, svájci tartózkodásának második hetében:

Elmentem a bárba, és talákoztam egy koreográfussal, aki egy Marokkó nevű országból jött. Lépésről lépésre be kellett tanulnom egy táncot, amelyet ő – aki még soha nem járt Braziliában – szambának nevezett. Arra sem volt időm, hogy kipihenjem a hosszú repülőút fáradalmait, rögtön a legelső éjszakán táncolnom kellett, és ráadásul mosolyognom. Hatan vagyunk itt lányok, és egyikünk sem boldog, és egyikünk sem tudja, mit keres itt. A vendégek isznak és tapsolnak, csókot dobnak, és

titokban pornográf jelzéseket mutogatnak, pedig ilyesmiről itt szó sincs.

Tegnap kaptam fizetést, de csak egy tizedrészét annak a pénznek, amiben megállapodtunk – a szerződés szerint a többiből fizetik az itt tartózkodásom és a hazautazásom költségeit. Vivian számításai szerint egy évig is eltarthat, amíg a félretett pénzből összejön a repülőjegy ára – ami azt jelenti, hogy addig nem tudok innen megszökni.

De érdemes-e egyáltalán megszökni? Még csak most érkeztem, nem ismerek semmit. Mi a baj abban, ha heti hét éjszakát kell végigtáncolnom?

Azelőtt szórakozásból csináltam ugyanezt, most pedig pénzért és hírnévért teszem. A lábaim jól bírják, egyedül az a nehéz, hogy mindig mosolyogni kell.

Választhatok, hogy minek tekintem magam: a világ áldozatának, vagy egy kalandornőnek, aki kincset keres. Az egész csak nézőpont kérdése.

Maria úgy döntött, hogy inkább kalandornő lesz, aki kincset keres. Félretette az érzelmeit, abbahagyta az éjszakai sírást, és elfelejtette, ki volt azelőtt. Rájött, hogy van elég akaratereje, hogy úgy tegyen, mintha most született volna, és ezért nem hiányozhatna neki senki. Az érzelmek várhatnak, most az a fontos, hogy keressen elég pénzt, megismerje az országot, és dicsőséggel térhessen haza a szülőföldjére.

Egyébként a környezetében minden olyan volt, mint

Braziliában, sőt, pontosan olyan, mint otthon, a szülővárosában: a lányok portugálul beszéltek, panaszkodtak a férfiakra, hangosan beszélgettek, lázadoztak a sok munka miatt, elkéstek a bárból, dacoltak a tulajdonossal, azt gondolták magukról, hogy ők a legszebbek az egész világon, és állandóan az elvárásolt királyfijukról meséltek – akik általában vagy nagyon messze voltak, vagy házások voltak, vagy nem volt semmi pénzük és a barátnőjükön élösködtek. A légkör, ellentétben azzal, amit az albumba ragasztott újságkivágások sugalltak, valóban olyan volt, amilyennek Vivian mondta: családias. A lányok nem fogadhatták el a vendégek meghívását, és nem mehettek el velük, mert „szambatáncosnő”-ként voltak regisztrálva a munkavállalási engedélyükben. Akit rajtakaptak, hogy elfogad egy névjegykártyát, az két hétig nem dolgozhatott. Marián, aki valami sokkal mozgalmasabb és izgalmasabb munkát képzelt el, szép lassan úrrá lett a szomorúság és az unalom.

Az első két hétben alig hagyta el a lakását – főleg azóta, hogy rádöbrent: senki sem beszéli a nyelvét, még akkor sem, ha NAGYON LASSAN ejti ki a szavakat. Az is nagyon meglepte, hogy a városnak, ahol lakott, két különböző neve volt: az ott élők Genève-nek hívták, a brazilok pedig Genebrának[3]. Ilyesmiről otthon soha nem hallott.

Az unalom végeláthatatlan óráiban (még tévé sem volt a kicsi szobájában) végül arra a következtetésre jutott, hogy soha nem fogja megtalálni azt, amit keres, ha nem tudja megosztani másokkal a gondolatait, ezért meg kell tanulnia az itteni nyelvet;

de mivel a többi lány is ugyanazt keresi, amit ő, neki különböznie kell tőlük. Erre viszont még nem talált megoldást és módszert.

Maria naplójából, amit négy héttel azután írt, hogy megérkezett Genfbe.

Emberemlékezet óta itt vagyok már, nem beszélem a nyelvet, egész nap hallgatom a zenét a rádióban, bámulom a szobám négy falát, Brazíliára gondolok, és várom, hogy végre dolgozhassak – és amikor végre dolgozom, azt várom, hogy végre hazamehessek a szobámba. Egyszerűen állandóan a holnapnak élek, ahelyett hogy a mának élnék.

Egy szép napon, valamikor a távoli jövőben, talán összejön a pénz a repülőjegyre, és visszatérhetek Brazíliába, feleségül mehetek a textilüzlet tulajdonosához, és hallgathatom a barátnőim rosszmájú megjegyzéseit. Persze ők soha nem mertek kockáztatni, ezért csak mások vereségeit tudják megvitatni. Nem, nem mehetek így haza: inkább kiugrom a repülőből, amikor éppen az óceán fölött száll.

De sajnós a repülő ablakait nem lehet kinyitni (egyébként ez nagyon meglepett; milyen kár, hogy nem lehet érezni a tiszta levegőt!), úgyhogy inkább itt halok meg. De mielőtt meghalok, még harcolni akarok az életért. Ha megtanulok egyedül járnival, odamegyek, ahova akarok.

Másnap azonnal beiratkozott egy délelőtti francia nyelvtanfolyamra, ahol mindenféle nemzetiségű, vallású és korú embert ismert meg: férfiakat, akik tarka ruhát és rengeteg aranykarkötőt hordtak, elfátyolozott arcú nőket, és gyerekeket, akik sokkal gyorsabban tanultak, mint felnőtt csoporttársaik – pedig pont fordítva kéne lennie, hiszen a felnőttek sokkal tapasztaltabbak! Büszke volt, amikor megtudta, hogy mindannyian hallottak már a hazájáról, a karneválról, a szambáról, a futballról, és a világ leghíresebb emberéről, Peléről. Eleinte próbálta őket kijavítani, mert nem jól ejtették Pelé nevét, de egy idő után rájött, hogy felesleges, hiszen az ő nevét is rosszul ejtették, Maria helyett azt mondták, hogy Mariá – a külföldieknek ez a mániájuk: minden nevet megváltoztatnak, és meg vannak győződve arról, hogy úgy a helyes, ahogy ők mondják.

Délután, hogy gyakorolja a nyelvet, elindult sétálni a kétnevű városban, és fölfedezett egy finom csokoládét, egy sajtot, amit még soha nem kóstolt, egy óriási szökőkutat a tó közepén, a havat, amit a szülővárosában senki sem ismert, a gólyákat és a kandallós éttermeket (s bár soha nem lépett be egyikbe sem, látta, hogy bent ég a tűz, és ez jó érzéssel töltötte el). Azt is csak most vette észre, hogy a városban nem csak óraüzletek vannak, hanem bankok is – azt viszont nem értette, hogy minek annyi bank ilyen kevés lakosnak, és azt is megfigyelte, hogy nagyon ritkán lát valakit bemenni ezekbe a pénzügyi intézetekbe. De úgy döntött, hogy inkább nem kérdez semmit.

Három hónapi kötelező önmeqtartóztatás után megszólalt a

vére – a híres érzéki és buja brazil vér (legalábbis mindenki így képzei az egész világon): beleszeretett egy arab férfiba a francia tanfolyamon. Még csak három hete tartott a dolog, amikor Maria úgy döntött, hogy egy napra félretesz mindent, és kirándul egyet: megnézi a Genf közelében magasodó hegyet. Amikor másnap este visszament dolgozni, Roger behívta az irodájába.

Alighogy behúzza maga mögött az ajtót, Roger elkezdett vele üvöltözni, hogy azonnal elbocsátja, mert rossz példát mutat a többi lánynak. Magánkívül ordította, hogy már megint csalódnia kellett, hogy a brazil nők megbízhatatlanok (jaj, Istenem, ez az örökös általánosítás!). Hiába bizonygatta Maria, hogy egyszerűen felszökött a láza a jelentős hőmérsékletkülönbség miatt, nem győzte meg a férfit. Sőt, még Roger panaszkodott, hogy most vissza kell mennie Brazíliába, hogy szerezzon helyette valaki mást, és azt hajtogatta, hogy jobb lenne, ha szerb lányokkal dolgozna, mert ők sokkal szebbek és megbízhatóbbak.

Maria még fiatal volt, de nem ostoba, főleg miután arab fiújától megtudta, hogy Svájcban nagyon szigorúak a munkatörvények. Tudta, hogy megvádolhatná azzal, hogy rabszolgamunkát végeztet vele, hiszen a fizetése nagy részét nem kapta meg.

Visszament Roger irodájába, és ezúttal egész jól beszélt franciául, annyira, hogy az „ügyvéd” szót is tudta használni. Aztán kisebb szitkozódások közepette és ötezer dollár végkielégítéssel a zsebében távozott – ennyi pénzről még csak nem is álmodott soha, és mindez csak azért, mert kiejtette az „ügyvéd” szót. Most már szabadon járhat az

arabbal, vásárolhat néhány ajándékot, lefényképezheti a havat, és dicsőségesen hazatérhet, ahogy elképzelte.

Első dolga az volt, hogy felhívta a szülei szomszédját, és elmondta, hogy nagyon jól van, szép karrier áll előtte, és senki ne izguljon miatta. Aztán, mivel haladéktalanul el kellett hagynia a szobát, amit Roger bérelt neki, elindult az arabhoz, hogy örök hűséget fogadhassanak egymásnak, aztán áttérjen a fiú vallására és hozzámenjen feleségül – még akkor is, ha kötelező lesz hordania azt a furcsa kendőt az arca előtt. Végül is mindenki tudja, hogy az arabok gazdagok, és ez elég.

De az arab akkor már messze járt – talán valahol Arábiában, egy olyan országban, amelyet Maria nem ismer –, és Maria a szíve mélyén hálát adott Szűz Máriának, amiért nem kell elárulnia a vallását. Most, hogy már beszél franciául, van pénze a repülőjegyre, van munkavállalási engedélye, amiben az áll, hogy „szambatáncosnő”, van érvényes vízuma, és tudja, hogy legvégső esetben még mindig hozzámehet a textilüzlet tulajdonosához, Maria úgy döntött, hogy azt fogja csinálni, amihez ért: a szépségével fog pénzt keresni.

Még Braziliában olvasott egy könyvet egy pásztorról, aki kincskeresés közben rengeteg viszontagságon megy keresztül, de éppen ezek a viszontagságok segítik hozzá, hogy megtalálja, amit keres. Pontosan ez történik vele is. Maria tökéletesen tisztában volt vele, hogy azért bocsátották el, hogy most végre rátaláljon az igazi sorsára: manöken lesz, vagy modell.

Kibérelt egy kis szobát (itt sem volt tévé, de spórolnia

kellett, amíg nem kezd el rengeteg pénzt keresni), és másnap elindult az ügynökségekre. Mindenhol azt mondták, hogy profi fotókat kell hoznia magáról. Ez rengeteg pénzbe kerül, de Maria úgy gondolta, hogy ez egy olyan befektetés, ami ezerszeresen megtérül majd – minden álom sokba kerül. Pénzének jelentős részét elköltötte egy nagyszerű fotósnál, aki keveset beszélt, és sokat dolgozott. Volt egy óriási ruhásszekrény a stúdiójában, úgyhogy Maria mindenféle öltözékekben pózolt a kamerája előtt: visszafogott és extravagáns ruhákban, sőt, még olyan bikiniben is, amiben ha meglátná őt egyetlen riói ismerőse, a tolmács, illetve ex-menedzser Mailson, rettenetesen büszke volna rá. Csináltatott egy második sorozatot is a képekből, amit elküldött a szüleinek egy levél kíséretében. Azt írta, hogy nagyon jól érzi magát Svájcban. Majd azt gondolják, hogy meggazdagodott, irigylésre méltó ruhatárra tett szert, és most ő kis városkája leghíresebb embere. Ha minden úgy megy, ahogy elképzelte (rengeteg könyvet olvasott már a pozitív gondolkodásról, és szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy ünnepelni fogják), hazatérésekor zenekarral fogadják, és talán még arra is rá tudja venni a polgármestert, hogy nevezzenek el róla egy teret.

Vett egy mobiltelefont (kártyásat, hiszen itt nem volt állandó lakcíme), és napokig csak azt várta, hogy felhívják az ügynökségek. Kínai éttermekben ebédelt, mert ezek a legolcsóbbak, és hogy gyorsabban teljen az idő, belevetette magát a tanulásba.

De az idő pénz, és a telefon csak nem szólalt meg. Nagyon

megdöbönt, hogy senki nem szólította meg, amikor a tóparton sétált – néhány drogkereskedő kivételével, akik mindig ugyanott voltak, az egyik híd alatt, ami a szép, régi parkot a város legmodernebb részével köti össze. Már-már kezdett kételkedni a szépségében, mígnem egyszer véletlenül összefutott az egyik volt munkatársnőjével egy kávéházban, és a lány megmagyarázta neki, hogy nem vele van a baj, hanem a svájciakkal, akik nem akarnak kellemetlenkedni, meg a külföldiekkel, akik attól félnek, hogy lecsukják őket „szexuális zaklatás” miatt (mellesleg ez utóbbit azért találták ki, hogy a világ összes nője rondának érezze magát).

Maria naplójából – egyik éjszaka úgy érezte, hogy nincs ereje kimenni az utcára, nincs ereje élni és várni a telefonhívást, ami nem jön:

Ma elmentem a vidámpark előtt. Mivel nem költekezhettek feleslegesen, gondoltam, legalább nézem az embereket. Sokáig álltam a hullámvasút előtt, és észrevettem, hogy az emberek többsége izgatott várakozással száll fel rá, de amikor elindul, majd' meghalnak félelmükben, és kiabálnak, hogy állítsák le a gépet.

Akkor most mit akarnak? Ők választották az izgalmat! Hát nem elég elszántak, hogy végigcsinálják? Talán azt gondolják, hogy e helyett az esztelen száguldozás helyett jobban tették volna, ha fölülnek egy körhintára, és

egyhelyben forognak?

Jelenleg túlságosan magányos vagyok ahhoz, hogy a szerelemre gondoljak, de győzködöm magam, hogy ez elmúlik, és igenis szerzek egy állást, és azért vagyok itt, mert ide akartam jönni. Én választottam ezt a sorsot. A hullámvasút az én életem, az élet kemény és szédítő játék, az élet ejtőernyőzés, kockázatvállalás, esések és kelések sorozata, hegymászás, vágy, hogy fölérjünk a csúcsra, és csalódás és szenvedés, ha nem sikerül.

Nem könnyű így, távol a családomtól, távol a hazámtól, ahol olyan nyelven beszélhetek, amin ki tudom fejezni minden érzelmemet. De mától fogva, ha rám tör a rosszkedv, mindig a vidámparkra fogok gondolni. Ha egyszer arra ébrednék, hogy a hullámvasúton ülök, vajon mit éreznék?

Hát igen, az első gondolatom biztos az volna, hogy fogságba estem, és halálra rémülnék minden kanyartól, hányingerem lenne, és ki akarnék szállni. De ha bízom abban, hogy minden kanyar a sorsom része, hogy Isten irányítja a gépezetet, akkor a rémálomból kaland lesz. Pontosan az lesz belőle, ami kezdettől fogva volt: hullámvasút, biztonságos játék, egy utazás, amely véget ér egyszer, de amíg tart, addig arra készítet, hogy gyönyörködjek a tájban, és sikoltozzak örömben.

De hiába tudott ilyen dolgokat írni, hiába érezte magát

nagyon bölcsnek, ha képtelen volt megfogadni a saját tanácsait. Egyre gyakrabban vett rajta erőt a szomorúság, és a telefon még mindig nem csöngött. Hogy elterelje a gondolatait, és hogy gyakorolja a francia nyelvet, híres emberekről szóló magazinokat vásárolt, de hamar rájött, hogy így pillanatok alatt elkölti az összes pénzét, és inkább megkereste a legközelebbi könyvtárat. A könyvkölcsönzéssel foglalkozó hölgy felvilágosította, hogy náluk nincsenek magazinok, de ha gyakorolni akarja a franciát, szívesen javasol néhány könyvet.

– Nincs időm könyvekre.

– Hogyhogy nincs ideje? Mit csinál?

– Sokmindent. Franciául tanulok, naplót írok és...

– És?

Maria azt akarta mondani: „várom, hogy megcsörrenjen a telefon”, de elhallgatott.

– Kedvesem, maga még fiatal, maga előtt még ott áll az egész élet. Olvasson. Felejtse el, mi mindent mondtak magának a könyvekről, és olvasson.

– Rengeteget olvastam már.

De hirtelen eszébe jutott, mit mondott neki a biztonsági őr Mailson az „energiapazarlásról”. A könyvtárosnő érzékeny, finom lelkű nőnek látszott, aki talán segíthet rajta, ha bajba jut. Úgy érezte, meg kell nyernie a rokonszenvét: valami azt súgta neki, hogy akár barátnők is lehetnének. Így hát meggondolta magát:

– De szeretnék még többet olvasni. Segítene kiválasztani a könyveket? – A nő kikereste neki „A kis herceg”-et. Maria még aznap este elkezdte lapozgatni a könyvet, megnézte

az elején a rajzokat, amelyek egy kalapot ábrázoltak de a szerző azt állította, hogy minden gyerek tudja, hogy az nem kalap, hanem egy óriáskígyó, amely egészben lenyelt egy elefántot. „Azt hiszem, én soha nem voltam gyerek” – gondolta Maria. „Nekem ez akkor is csak egy kalap.”

De mivel nem volt tévéje, elkezdte olvasni a könyvet, és együtt utazott a kis herceggel – bár mindig elszomorodott, amikor a szeretet témája került szóba, magában megfogadta ugyanis, hogy nem gondol erre: félt, hogy bánatában öngyilkos lesz. De eltekintve ezektől a fájdalmas jelenetektől, amelyek a kis herceg, egy róka és egy rózsa között zajlottak, a könyv nagyon érdekes volt, és végre nem ellenőrizte ötpercenként, hogy fel van-e töltve a mobiltelefon akkumulátora (nem bírta volna elviselni, ha élete nagy esélyét egy ilyen gondatlanság miatt elveszítené).

Maria elkezdett járni a könyvtárba, és sokat beszélgetett a könyvtárosnővel, aki éppolyan magányosnak tűnt, mint ő. Tanácsokat kért tőle, beszélgettek az életről és az írókról – és egyszer csak azt vette észre, hogy alig maradt pénze: még két hét, és annyi se marad, amiből megveheti a repülőjegyét. De mivel az élet mindig kivárja a kritikus pillanatokat, hogy akkor teljes ragyogásában mutathassa meg a fényes oldalát, végre megszólalt a telefon.

Három hónappal azután, hogy megismerte az ügyvéd szót, és két hónappal azután, hogy elkezdte felélni a végkielégítésül kapott pénzt, egy modellügynökség azt kérdezte, hogy megtalálható-e még ezen a számon Maria kisasszony. A válasz egy hűvös „igen” volt, amit előre

begyakorolt, hogy ne tűnjön túlságosan lelkesnek. Megtudta, hogy egy arab férfinak, aki a saját országában profinak számít, nagyon megtetszettek a fotói, és szeretné fölkeríteni, hogy vegyen részt egy divatbemutatón. Mariának eszébe jutott legutóbbi szerelmi csalódása, de az is, hogy sürgősen szüksége van pénzre.

Megbeszéltek egy találkozót egy előkelő étteremben. Egy elegáns férfi fogadta, aki sokkal vonzóbb és érettebb volt, mint előző fiúja. A férfi azt kérdezte tőle:

– Tudja, kitől van az a festmény a falon? Joan Mirótól. Tudja, ki az a Joan Miró?

Maria nem válaszolt, és úgy tett, mintha belemerülne az étel élvezetébe (ami igencsak különbözött a kínai éttermekben megszokott kosztól). Közben magában megjegyezte Miró nevét, és elhatározta, hogy legközelebb kikölcsönöz róla egy könyvet. De az arab folytatta:

– Az az asztal volt Federico Fellini kedvence. Mit gondol Fellini filmjeiről?

Maria azt felelte, hogy imádja őket. De az arab bele akart menni a részletekbe, és Maria tudta, hogy nem fog megfelelni a műveltségi vizsgán, ezért inkább rátért a tárgyra:

– Nem fogok itt magának előadást tartani. Meg tudom különböztetni a Coca-Colát a Pepsitől, de többet nem tudok. Nem szeretne inkább a divatbemutatóról beszélni?

Úgy tűnt, hogy őszintesége tetszik a férfinak.

– Erről majd vacsora után beszélünk, ha megittunk valamit. Mindketten hallgattak egy darabig, és egymás tekintetét fürkészték: vajon mit gondol a másik?

– Maga nagyon szép – szólalt meg végül a férfi. – Ha megiszik velem egy italt a szállodámban, fizetek ezer frankot.

Maria hirtelen megértette. A modellügynökség volt a hibás? Vagy ő, amiért nem kérdezett meg mindent a vacsoráról? Nem. Nem a modellügynökség hibája, nem is az övé, és még csak nem is az arabé: egyszerűen így működnek a dolgok, és kész. Hirtelen úgy érezte, hogy hiányzik neki a szülőföldje, az édesanyja ölelése. Eszébe jutott Mailson figyelmeztetése a strandon, amikor háromszáz dollárról beszélt. Ezt akkor viccesnek találta: nem gondolta volna, hogy ennyi pénzt lehet kapni egyetlen éjszakáért. De most semmi vicceset nem látott benne. Rádöbönt, hogy nincs senkije, az égvilágon senkije, akivel beszélhetne: egyedül van egy idegen városban, a maga huszonkét évével, amit egész jól eltöltött ugyan, de úgy látszik, nem tett szert olyan bölcsességre, ami most segíthetne neki eldönteni, mit feleljen.

– Töltene még egy kis bort a poharamba?

Miközben a férfi töltött neki, Maria gondolatai sebesebben száguldottak a fejében, mint a kis herceg a bolygók között. Kalandot keresett, pénzt és férjet. De tudta, hogy végül ilyenfajta ajánlatokat fog kapni, hiszen nem volt már ártatlan, és megszokta, hogy a férfiak ilyenek. Csakhogy még mindig bízott a modellügynökségekben, a sikerében, a gazdag férjben, aki egyszer rátalál, családban, gyerekekben, unokákban, ruhákban és a dicsőséges hazatérésben. Arról álmodott, hogy eszével, szépségével és akaraterejével legyőz minden akadályt.

De most egyszeriben rászakadt a valóság. A férfi legnagyobb megdöbbenésére elkezdett sírni. Az arab félt a botránytól, de fölébredt benne a férfiösztön is, hogy védelmeznie kell a nőt, és hirtelen nem tudta, mit tegyen. Intett a pincérnek, hogy kéri a számlát, de Maria megállította.

– Még ne. Töltsön nekem még bort, és hagyja, hogy kisírjam magam.

Maria a kisfiúra gondolt, aki ceruzát akart tőle kérni, a fiúra, aki a csukott száját csókolta, a boldogságra, hogy megismerhette Rio de Janeirót, a férfiakra, akik kihasználták, és nem adtak cserébe semmit, a szenvedélyekre és szerelmekre, amelyeket elveszített élete során. Élete – bár szabadnak és boldognak tűnt – valójában nem állt másból, mint örökös várakozásból. Várta a csodát, az igaz szerelmet, a kalandot, ami olyan romantikusan végződik, mint a filmekben és a könyvekben. Egy író azt írta egyszer, hogy az idő nem változtatja meg az embert, a bölcsesség sem változtatja meg az embert – az egyetlen dolog, ami megváltoztatja az embert, az a szerelem. Micsoda baromság! Aki ezt írta, csak az érem egyik oldalát ismerte.

Valóban igaz, hogy a szerelem képes megváltoztatni az ember életét egyik pillanatról a másikra. De az éremnek két oldala van. És a másik oldalon ott van a csalódás. Lehet, hogy a szerelem megváltoztathat valakit, de a csalódás még gyorsabban letéríthet minket az útról, amelyen járunk. És most mi lesz, Maria? El kéne menekülni innen, haza Brazíliába, franciatanárnőnek menni, és

összeházasodni a textilüzlet tulajdonosával. Vagy inkább egy kicsit továbbmenni?

Végül is egyetlen éjszakáról van szó, egy olyan városban, ahol nem ismer senkit, és őt sem ismeri senki. Vagy lehet, hogy egyetlen éjszaka és a könnyen szerzett pénz elindítja egy olyan úton, amelyről soha többé nem tud letérni? Miről van itt szó: egy soha vissza nem térő alkalomról, vagy a Szűzanya próbatételéről?

Az arab azt sem tudta, hova nézzen: tekintete a Miró-képről átsiklott Fellini kedvenc asztalára, majd a ruhatároslányra és a többi vendégre.

– Maga nem tudta? – kérdezte végül.

– Kérek még bort – válaszolt Maria, még mindig könnyek között.

Imádkozott, hogy a pincér ne jöjjön közelebb, nehogy észrevegye, mi történik – de a pincér mindent látott a szeme sarkából, és imádkozott, hogy végre fizessenek, mert tele volt az étterem, és már sokan vártak üres asztalra. Végül mégis megszólalt a lány:

– Azt mondta, ezer frankért egy italt?

Maga Maria is megdöbbsent a saját hanghordozásán.

– Igen – felelte az arab, de már megbánta, hogy ilyen ajánlatot tett. – De semmiképpen nem szeretném, ha...

– Fizesse ki a számlát. Azt az italt már a szobájában isszuk meg.

Megint idegennek érezte saját magát. Azelőtt kedves, jól nevelt, mosolygós lány volt, aki soha nem beszélt ilyen hangon. De úgy tűnik, ez a lány örökre halott: egy új lét tárult fel előtte, ahol egy ital ezer frankot ér, vagy, egy ismertebb

pénznemben, körülbelül hatszáz dollárt.

Minden pontosan úgy történt, ahogy elképzelte: elment az arabbal a szállodájába, megivott egy pezsgőt, jól berúgott, aztán széttárta a lábait, megvárta, míg a férfi elévez (esze ágában sem volt megjátszani, hogy neki is jó), lezuhanyozott a márvány fürdőszobában, elvette a pénzt, és megengedte magának azt a luxust, hogy taxival menjen haza.

Lerogyott az ágyára, és álom nélkül aludta át az éjszakát.

Maria naplójából, másnap:

Mindenre pontosan emlékszem, csak arra a pillanatra nem, amikor meghoztam a döntést. Különös: egyáltalán nem érzek büntudatot. Azelőtt úgy néztem azokra a lányokra, akik pénzért feküdtek le férfiakkal, mint akiknek nem volt más választásuk. Most már tudom, hogy nem így van. Mondhattam „igen”-t is meg „nem”-et is, senki nem kényszerített semmire.

Járom az utcán, nézem az embereket: ők vajon megválasztották maguknak a sorsukat? Vagy talán őket is a sorsuk „választotta” magának, akárcsak engem? Talán a háztartásbeli asszony arról álmodozott, hogy modell lesz, a banktisztviselő zenész akart lenni, a fogorvos titokban írt egy könyvet, és az irodalomnak akarta szentelni az életét, az a lány pedig csak pénztáros lett egy élelmiszer-áruházban, pedig minden vágya az volt, hogy a televíziónál dolgozhasson.

Egyáltalán nem sajnálom magam. Nem fogom magam áldozatnak érezni, hiszen nyugodtan kimehettem volna az étteremből – tiszta becsülettel, emelt fővel és üres pénztárcával. Tarthattam volna erkölcsi prédikációkat annak a férfinak, vagy eljátszhattam volna neki, hogy egy hercegnő ül vele szemben, akit meghódítani kell, nem megvásárolni. Számtalan viselkedés közül választhattam volna, de én, mint az emberek többsége – csak hagytam, hogy a sors döntsön helyettem.

Nem én vagyok az egyetlen, bár azt hiszem, az én sorsom sokkal inkább kívül áll a törvényen és a társadalmon, és sokkal inkább megvetésre méltó, mint a többieké. De a boldogság keresésében döntetlen a helyzet: a tisztviselő/zenész, a fogorvos/író, a pénztároslány/színésznő, a háziasszony/modell éppúgy nem boldog, mint én.

Szóval ennyi? Ilyen könnyű? Egy idegen városban volt, nem ismert senkit, ami tegnap még gyötrelmem volt, ma már a szabadság édes érzése: senkinek nem kell magyarázkodnia.

Úgy határozott, hogy sok év után először egy napot arra áldoz, hogy csak magára gondol. Addig kizárólag csak másokkal foglalkozott: az anyjával, az osztálytársaival, az apjával, a modellügynökségekkel, a franciatanárral, a pincérrel, a könyvtárosnővel, és azzal, hogy mit gondolnak az emberek az utcán, akiket nem is ismert. Valójában

senki nem gondolt semmire, a legkevésbé őrá, a szegény külföldre, hiszen még a rendőrség sem venné észre, ha hirtelen eltűnne.

Ebből elege lett. Korán elment otthonról, megreggelizett a szokásos helyen, járt egyet a tó körül, és észrevett egy menekülttüntetést. Egy nő, aki a kiskutyájával sétált, fölvilágosította, hogy kurdok, és Maria, ahelyett hogy szokás szerint műveltnek tettette volna magát, másodszor is vette a bátorságot, hogy leleplezze tudatlanságát, és megkérdezte:

– Kik azok a kurdok?

Legnagyobb meglepetésére a nő nem tudott válaszolni. Ilyen a világ: mindenki úgy beszél, mintha mindent tudna, és ha van merszed kérdezősködni, kiderül, hogy nem is tudnak semmit. Elment hát egy internetkávézóba, és megkereste a világhálón, kik azok a kurdok: Kurdisztánból jöttek, egy olyan országból, amely jelenleg nem létezik, a mai Törökország és Irak területéről. Visszament oda, ahol a nővel találkozott, de már nem érte ott, talán mert a kutyája nem bírta tovább nézni a kiabáló, zenélő, fejkendős és rongyokba tekert tömeget.

„Ez vagyok én. Pontosabban: ez voltam én. Egy lány, aki úgy tett, mintha mindent tudna, a hallgatása mögé rejtőzött, míg az az arab férfi föl nem idegesítette annyira, hogy vette magának a bátorságot, és megmondta, hogy nem tud semmit, legfeljebb annyit, mi a különbség a Pepsi meg a Coca-Cola között. Talán meghökkent? Talán megváltozott rólam a véleménye? Egy cseppet sem! Sőt, lenyűgözte a spontaneitásom. Mindig vesztettem, amikor okosabbnak

akartam látszani, mint amilyen vagyok. Ebből elég!”
Eszébe jutott a modellügynökség. Vajon tudták, mit akar az arab? Ebben az esetben Maria megint naiv volt. Vagy tényleg azt gondolták, hogy állást ajánl neki a hazájában? Akárhogy is, Maria most már nem érezte magát olyan egyedül ezen a szürke genfi reggelen, majdnem nulla fokban, háta mögött a kurd tüntetőkkel, a pontosan induló villamosokkal, a kirakatokkal, amelyek lassan újra megteltek ékszerekkel, a bankokkal, amelyek nemsokára kinyitnak, az alvó koldusokkal és a munkába igyekvő svájciakkal. Nem volt olyan magányos, mert mellette volt egy másik nő, akit talán a többi járókelő nem is látott. Soha nem vette észre, hogy mellette van, pedig mindig is ott volt. Rámosolygott a láthatatlan nőre, aki hasonlított Szűz Máriára, Jézus anyjára. A nő visszamosolygott rá, és figyelmeztette, hogy vigyázzon magára, mert a dolgok nem olyan egyszerűek, mint amilyenek látszanak. Maria nem törődött a tanáccsal, és azt felelte, hogy felnőtt ember, aki felelős a tetteiért, és nem hiszi, hogy valami kozmikus összeesküvés készülne ellene. Megtanulta, hogy vannak olyan emberek, akik hajlandóak ezer svájci frankot fizetni egyetlen éjszakáért, hogy eltölthessenek fél órát a lábai között, és már csak azt kell eldöntenie az elkövetkező napokban, hogy fogja-e ezt az ezer frankot, és utazzon-e haza a szülővárosába. Vagy inkább maradjon még egy kicsit, amíg összegyűjt annyi pénzt, hogy vehessen egy házat a szüleinek, és szép ruhákat magának, meg utazásokat olyan helyekre, amelyekről eddig csak álmodni tudott?

A láthatatlan nő egyre csak azt hajtogatta, hogy nem olyan egyszerűek a dolgok, mint ahogy ő gondolja. S bár Maria örült a váratlan kíséretnek, arra kérte, hogy ne szakítsa félbe a gondolatait, mert az élet tényleg sokkal bonyolultabb, mint hitte.

Megint elkezdte elemezni, ezúttal alaposabban, azt a lehetőséget, hogy visszatér Brazíliába. Az osztálytársnői, akik soha nem tették ki a lábukat a városból, rögtön összesúgnak majd a háta mögött, hogy kirúgták az állásából, mert nem elég tehetséges ahhoz, hogy sztár lehessen. Az anyja bánatos lesz, mert nem kapta meg az ígért havi támogatást – bár Maria azt írta neki a levelében, hogy a posta lopja a pénzt. Az apja egész életében úgy fog ránézni, hogy „én bezzeg tudtam”. Ő pedig visszatér a textilüzletbe, feleségül megy a tulajdonoshoz, miután ennyi mindent kipróbált: repülőn utazott, svájci sajtót evett, megtanult franciául, és hóban lépkedett.

A másik oldalon viszont ott vannak az ezer svájci frankot érő italok. Talán nem kell hozzá sok idő – végtére is a szépség múlandó –, talán egy év alatt összegyűjt annyi pénzt, hogy mindent rendbe hozzon, és visszatérhessen a világba, de úgy, hogy mostantól ő diktálhassa a játékszabályokat. Egyetlen igazi problémája az volt, hogy nem tudta, mit csináljon, hogyan kezdje.

Még azokban az időkben, amikor a „családiás” bárban dolgozott, említett az egyik lány valami Rue de Berné-t – mellesleg ez volt az egyik első megjegyzése, még azelőtt, hogy megmutatta volna, hova pakolhatja le a csomagjait.

Odament az egyik hirdetőtáblához, amelyeneket Genf

különböző pontjain lehetett találni. Ez a város nagyon figyelmes a turistákkal, és nem engedi, hogy eltévedjenek, ezért ezeknek a hirdetőtábláknak az egyik oldalán térkép van.

Egy férfi éppen ott állt, és Maria megkérdezte tőle, hol van a Rue de Berné. A férfi zavarba jött, és visszakérdezett, hogy valóban ezt az utcát keresi-e, vagy inkább azt szeretné tudni, merre van a Bern, vagyis Svájc fővárosa felé vezető autót. – Nem – felelte Maria –, az utcát keresem. A férfi erre hűvösen végigmérte, majd szó nélkül otthagya, és biztos volt benne, hogy rejtett kamerával rögzítették a jelenetet, és benne lesz az egyik olyan műsorban, amelyben nevetségessé teszik az embereket. Maria negyedóráig álldogált a térkép előtt, mire megtalálta az utcát – hiszen Genf elég kicsi város.

Láthatatlan barátnője, aki végig hallgatott, amíg ő a térképet vizsgálta, most megpróbált beszélni a fejével: ez már nem csupán erkölcsi kérdés, itt most már arról van szó, hogy rálép-e egy olyan útra, amiről aztán nem térhet le. Maria azt felelte, hogy ha tud annyi pénzt szerezni, amennyiből haza tud utazni, akkor bármilyen helyzetből ki tud mászni. Különben is, egész életében csak olyan emberekkel találkozott, akik nem azt csinálták, amit szerettek volna. Ilyen az élet.

„Az élet nem más, mint siralomvölgy” – mondta láthatatlan társnőjének. „Lehetnek álmaink, de az élet kemény, kegyetlen és szomorú. Mit akarsz mondani? Hogy az emberek el fognak ítélni? Senki sem fogja megtudni, és különben is ez csak egy rövid korszak lesz az életemben.”

A láthatatlan társnő kedves, de szomorú mosollyal az ajkán eltűnt.

Maria elment a vidámparkba, fölült a hullámvasútra, ugyanúgy kiáltozott, mint a többiek, de tudta, hogy nincs veszélyben, mert ez az egész csak játék. Megebédelt egy japán étteremben, anélkül hogy tudta volna, mit eszik – csak azt tudta, hogy nagyon drága –, és úgy érezte, hogy minden fényűzést megengedhet magának. Nem kell várnia semmiféle telefonhívást, és nem kell számolgatnia fillérenként, hogy mennyit költött.

Este felhívta az ügynökséget, közölte velük, hogy a találkozó nagyon jól sikerült, és köszöni szépen. Ha igazi modellügynökség, akkor megkérdezik a részletekről. Ha kerítők, akkor újabb találkákat szerveznek neki.

Átment a hídon, hazament pici szobájába, elhatározta, hogy semmiképpen nem fog tévét venni, hiába is volna rá pénze: most gondolkodnia kell, minden idejét arra kell használnia, hogy gondolkodjon.

Maria naplójából, aznap este (egy kis megjegyzéssel a lap szélén: „nem vagyok biztos benne”):

Rájöttem, miért fizet egy férfi egy nőnek: boldog akar lenni.

Nem azért fizet ezer frankot, hogy orgazmusa legyen. Boldog akar lenni. Én is akarok, mindenki akar, de senkinek sem sikerül. Mit veszthetek azzal, ha egy időre úgy döntök, hogy átváltozom, hát hogy is mondjam...

nehéz leírni ezt a szót... de essünk túl rajta: ha egy időre prostituált leszek?

A tisztességemet. A méltóságomat. Az önbecsülésemet. De ha jól meggondolom, eddig sem volt meg bennem egyik sem. Nem én kértem, hogy megszülethessek, nem találtam senkit, aki szeretne, és mindig rossz döntéseket hoztam. Most döntsön az élet helyettem.

Másnap telefonáltak a modellügynökségtől, a fotókról kérdezték, és arról, hogy mikor lesz a divatbemutató, ugyanis minden sikeres munkaközvetítés után jutalékot kapnak.

Maria azt mondta, hogy az arab biztosan kapcsolatba fog lépni velük, és magában megállapította, hogy nem tudtak semmiről.

Elment a könyvtárba, hogy kikölcsönözzön néhány könyvet a szexről. Komolyan foglalkozott a gondolattal, hogy – isten bizonny, csak egy évig, ezt megígérte magának – örömlányként dolgozzon, de nem tudott semmit a dolgról. Először is meg akarta tanulni, hogyan kell örömet szerezni a férfiaknak, és hogyan kell cserébe pénzt elfogadni.

De csalódnia kellett: a könyvtárosnő azt mondta, hogy csak néhány könyv van ebben a témában, azok is inkább technikai jellegű kézikönyvek, hiszen ez a könyvtár egy állami intézethez tartozik. Maria elolvasta az egyik tartalomjegyzéket, és szomorúan vette tudomásul, hogy semmi közülük a boldogsághoz, valóban csak a technikai

kérdésekről írtak: az erekcióról, a behatolásról, az impotenciáról, a védekezésről. Hiányzott belőlük az élet, az íz. Már-már azt fontolgatta, hogy kiveszi „A nő frigiditásának pszichés okai” című könyvet, mert neki kizárólag önkielégítés közben volt orgazmusa, a férfiakkal soha, pedig nagyon szerette azt az érzést, amikor birtokolták és a testébe hatoltak.

De meggondolta magát, hiszen végül is nem a gyönyört keresi, hanem munkát. Megköszönte a könyvtárosnő segítségét, elment egy üzletbe, és vásárolt néhány ruhát, amelyeket elég szexisnek gondolt ahhoz, hogy felkeltse a férfiak vágyát: ez volt első komoly befektetése. Aztán elment arra a helyre, amelyet megkeresett a térképen. A Rue de Berné elején egy templom állt (micsoda véletlen egybeesés, egészen közel volt ahhoz a japán étteremhez, ahol előző este vacsorázott!), aztán olcsó órákat hirdető kirakatok következtek, míg végül elérkezett azokhoz a bárkokhoz, amelyekről hallott. Mindegyik zárva volt ebben az időben. Visszament sétálni a tóhoz, és anélkül hogy zavarba jött volna, vásárolt öt pornóújságot, hogy megtudja, mit is kell pontosan csinálnia, aztán megvárta az éjszakát, és elindult visszafelé a bárkokhoz.

Ott találomra kiválasztott egyet, azt, amelyiknek vonzó brazil neve volt: Copacabana.

„Még nem döntöttem el semmit – mondta magában –, csak megnézem, mi van ott bent.” Egész idő alatt, amelyet Svájcban töltött, egyszer sem érezte magát ilyen könnyűnek és szabadnak.

– Állást keres – mondta a tulajdonos, aki poharakat

mosogatott egy pult mögött, és még csak kérdőjelet sem tett a mondata végére. Az egész helyiség egy sor asztalból, egy furcsa kis táncparkettből és néhány díványból állt, amelyek szorosán oda voltak tolva a falhoz. – Szó sem lehet róla. Nálunk minden törvényesen folyik, és itt csak az dolgozhat, akinek van érvényes munkavállalási engedélye.

Maria megmutatta a magáét, és a férfi utána már szívélyesebben beszélt vele.

– Van tapasztalata?

Maria nem tudta, mit feleljen. Ha azt mondja, hogy van, megkérdezi, hol dolgozott eddig. Ha bevallja, hogy nincs, lehet, hogy visszautasítja.

– Egy könyvet írok éppen.

Az ötlet a semmiből jött, mintha egy hang súgta volna neki, mit mondjon. Láta, hogy a férfi észrevette, hogy hazudik, és csak úgy tesz, mintha elhinné, amit mond.

– Mielőtt döntene, beszéljen a lányokkal. Legalább hat brazil lány dolgozik nálunk, tőlük megtudhatja, mi vár magára.

Maria szólni akart, hogy nincs szüksége tanácsokra, s hogy még nem is döntötte el, hogy itt akar-e dolgozni, de a férfi már a bár túlsó végében volt, magára hagyta őt, még egy pohár vízzel sem kínálta meg.

Sorban érkeztek a lányok, és a tulajdonos meglátott közöttük néhány brazilt, akiket rögtön megkért, hogy beszéljenek a vendéggel. Egyikük sem volt hajlandó engedelmesskedni, és Maria rögtön tudta, hogy félnek a konkurenciától. Bekapcsolták a zenét, és brazil dallamok szólaltak meg (elvégre is a helyet Copacabanának hívták).

Ázsiai arcú nők is voltak, meg olyanok, akik mintha egyenesen a Genf környéki hófödte, romantikus hegyekből jöttek volna. Már csaknem két órája ácsorgott, nagyon szomjas volt, elszívott néhány cigarettát, és egyre inkább az volt az érzése, hogy rossz ötlet volt idejönnie, és magában egyfolytában azt ismételte: „mit keresek én itt?”, és szörnyen dühítette a tulajdonos és a lányok teljes érdektelensége, amikor az egyik brazil lány végre úgy döntött, hogy megszólítja.

– Miért ezt a helyet választottad?

Maria megint jöhetett volna a könyvhistóriával, de úgy döntött, hogy azt csinálja, amit Joan Miróval és a kurdokkal csinált: megmondja az igazat.

– A neve miatt. Fogalmam sem volt, hol kezdjem, és igazából azt sem tudom, hogy elkezdjem-e.

A lányt érezhetően meglepte az őszinte és egyenes válasz. Ivott egy kortyot valamiből, ami whiskeynek látszott, ábrándos tekintettel hallgatta a brazil zenét, elpanaszolta, mennyire hiányzik a hazája, közölte, hogy aznapra, nem várható nagy forgalom, mert elmarad egy nemzetközi konferencia, amely Genf közelében lett volna. Aztán, amikor észrevette, hogy Maria még mindig ott van mellette, azt mondta:

– Nagyon egyszerű, csak be kell tartani három szabályt. Az első: ne szeress bele senkibe, akivel együtt dolgozol, vagy akivel lefekszel. A második: ne higgy az ígéretekben, és mindig gyorsan tedd zsebre a pénzt. A harmadik: ne használj kábítószer.

Szünetet tartott.

– És kezd el azonnal. Ha ma úgy mész haza, hogy nem szereztél férfit, lehet, hogy meggondolod magad, és soha többet nem mersz visszajönni.

Maria csak egy kis tájékoztatásra számított, arra, hogy megtudja, milyen lehetőségek vannak ebben a munkában, ehelyett olyan helyzetben találta magát, amelyben azonnal döntenie kell. Ez borzalmas.

– Rendben. Ma kezdek.

Nem árulta el, hogy valójában már tegnap elkezdte.

A nő megkereste a bártulajdonost, akit Milánnak hívtak, és odahívta Mariához.

– Szép fehérenemű van magán? – kérdezte a férfi.

Ezt a kérdést azelőtt senki nem tette fel neki. Sem a fiúi, sem az arab, sem a barátnői, és főleg nem egy vadidegen férfi. De úgy látszik, itt minden így megy: rögtön a tárgyra térnek.

– Világoskék bugyi van rajtam.

Majd kihívóan hozzátette: „és nincs rajtam melltartó”. De legnagyobb döbbenetére válasza nem nyerte el a férfi tetszését.

– Holnap vegyen fel fekete bugyit és melltartót, meg egy combig érő harisnyát. Nagyon sok múlik a ruhákon.

A férfi nem akart túl sok időt vesztegetni rá, de mivel már biztos volt benne, hogy kezdő, gyorsan elmagyarázta neki a szertartás menetét. A Copacabana kellemes szórakozóhely, nem pedig bordélyház. A férfiak abban a reményben lépnek be ide, hogy találnak olyan nőt, aki egyedül van. Ha valaki elindul az asztala felé, és senki nem állítja meg (ugyanis egyes lányoknak voltak saját „speciális

vendégeik”), az biztosan meg fogja hívni egy italra.

Amire Maria „igen”-t is meg „nem”-et is felelhet. Joga van eldönteni, kivel akar elmenni, bár nem tanácsos egy éjszaka egynél többször nemet mondani. Ha elfogadja a meghívást, válasszon gyümölcskoktélt, ami egészen véletlenül a legdrágább ital. Nem kérhet alkoholt, és nem hagyhatja, hogy a vendég válasszon helyette.

Aztán, ha a vendég felkéri, el kell mennie vele táncolni. A kliensek többségét ismerik, és az exkluzív vendégek kivételével – akikről nem közöl részleteket – senki nem jelent kockázatot. A rendőrség és az Egészségügyi Minisztérium havonta kér vérmintát a lányoktól, hogy megvizsgálják, nem hordoznak-e szexuális úton terjedő betegségeket. Az óvszer használata kötelező, bár nem tudják ellenőrizni, hogy betartják-e ezt a szabályt. Nem rendezhetnek botrányt – hiszen Milán házasember, tisztességes családapa, és fontos neki, hogy ő és a bár megőrizze jó hírnevét.

Aztán visszatért a szertartás részletes leírására: a tánc után visszamennek az asztalhoz, és a kliens, mintha csak hirtelen jutna eszébe, meghívja magát egy szállodába. A normál ár háromszázötven frank, amiből háromszáz a lányoké marad, ötvenet viszont oda kell adni Milánnak, asztalfoglalás címen (ezzel a kis fortéllyal elkerülheti a jövőbeli jogi zaklatásokat és a vádat, hogy a szex terjesztéséből húz hasznot).

Maria tiltakozni próbált:

– De én ezer frankot kaptam, amikor...

A tulajdonos a fejét rázta, de a brazil lány, aki végig ott volt

mellette, közbeszólt:

– Csak viccel.

És Maria felé fordulva, hangosan és érthető portugálsággal azt mondta:

– Ez itt Genéve legdrágább helye. – (Itt még a brazilok is Genéve-nek hívták a várost, és nem Genebrának.) – Ezt többször ne említsd. Ő ismeri az árakat, és tudja, hogy senki nem fizet ezer frankot, hogy ágyba vigyen egy nőt, kivéve – ha szerencséd van és ügyes vagy – a „speciális vendég”-eket.

Milán tekintete (aki, mint Maria később megtudta, szerb volt, de már húsz éve itt élt, Svájcban) nem hagyott egy szemernyi kétséget sem a lányban:

– Háromszázötven frank a tarifa.

– Igen, ennyi – mondta Maria meghunyászkodva. Először megkérdezi, milyen színű fehérnemű van rajta. Aztán eldönti, mennyit ér a teste.

De nem volt ideje gondolkozni: a férfi folytatta a kiképzést. Nem mehet lakásra vagy olyan szállodába, amely nem ötcillagos. Ha a kliens nem tudja, hová vigye, akkor öt sarokra innen van egy hotel, oda kell mennie, de taxival, nehogy más Rue de Berne-i bárok lányai felismerjék az utcán. Maria nem hitte el, amit mond, és azt gondolta, hogy az igazi ok inkább az lehet, hogy a tulajdonos nem akarja, hogy átcsábítsák egy másik bárba jobb feltételekkel. De ezúttal megtartotta magának a gondolatait – elég volt az előbbi vita az árfolyamról.

– Még egyszer megismétlem: ahogy a filmekben a rendőrök, maga se igyon soha szolgálat közben. Most itt

hagyom, nemsokára kezdődik a műszak.

– Köszönd meg neki – mondta a brazil lány portugálul.

Maria megköszönte. A férfi mosolygott. De még mindig volt mondanivalója:

– Majd' elfelejtetem: az italmeghívás és az együttes távozás között nem telhet el több idő háromnegyed óránál. Svájcban, ahol mindenütt órákat látni, még a szerbek és a brazilok is megtanulják tisztelni az időt. Ne felejtse el, hogy a maga jutalékából etetem a gyerekeimet.

Maria nem felejtette el.

A férfi a kezébe adott egy szénsavas ásványvizet citromkarikával (bármikor könnyedén kicserélhetné gintonikra), és arra kérte, hogy várjon.

A bár szép lassan megtelt. A férfiak beléptek, körülnéztek, és leültek egyedül egy asztalhoz. De mindjárt köszöntötte is őket valaki a háziak közül, mintha csak egy házibuli volna az egész, mintha mindenki ősidők óta ismerné egymást, és most csak összejöttek volna a fárasztó munka után, hogy együtt szórakozzanak. Ahányszor egy férfi talált magának társaságot, Maria megkönnyebbülten lélegzett föl, bár kezdte egyre jobban érezni magát. Talán mert Svájcban volt, talán mert újra reménykedhetett, hogy előbb-utóbb megtalálja, amiről álmodott: a kalandot, a pénzt, vagy a férjet. Talán mert – most ébredt csak rá – hetek óta először mozdult ki este a lakásból, és végre olyan helyen volt, ahol zene szólt, és néha portugál beszédet is hallott. Jól érezte magát a többi lánnyal, nevetett, gyümölcskoktélt ivott, vidáman társalgott velük.

De egyikük sem üdvözölte, és senki nem kívánt neki sok

sikert az új munkában, és ez érthető, hiszen végül is a vetélytársuk lett, az ellenfelük, aki ugyanarra a trófeára vadászik. S ő, ahelyett hogy bánkódott volna emiatt, büszke volt magára: végre harcolhat, küzdhet valamiért, és nem lesz többé gyámoltalan kislány.

Ha akar, bármikor elmehet, becsapja maga mögött az ajtót, és soha többet nem jön vissza. De mindig emlékezni fog arra, hogy volt bátorsága belépni és olyan dolgokról tárgyalni és vitatkozni, amelyekre azelőtt gondolni sem mert. „Nem vagyok a sors áldozata – gondolta minden percben –, hiszen merek kockáztatni, átlépni a korlátaimat, és olyan kalandban lesz részem, amelyre majd öregkoromban, egy-egy unalmas délutánon nosztalgiával emlékezhetek – bármilyen abszurdnak tűnhet is ez.”

Biztos volt abban, hogy senki sem fog odajönni hozzá, és másnap az egész nem lesz több, mint egy örült álom, amit soha többet nem mer majd megismételni. Rá kellett döbbsennie, hogy ezer frankot egy éjszakáért csak egyszer lehet kapni, és biztonságosabb lenne, ha most megvenné a repülőjegyet és hazautazna. Hogy gyorsabban teljen az idő, elkezdte számolgatni, mennyit kereshetnek a lányok a bárban: ha naponta háromszor mennének el valakivel, négy óra alatt keresnének annyi pénzt, amennyit ő két hónap alatt keresett a textilüzletben.

Ennyi? Hát igen, egyszer ezer frankot kapott egy éjszakáért, de az nyilván csak „a kezdők szerencséje” volt. Hanem akárhogy is, egy átlagos prostituált jövedelme még mindig sokkal, de sokkal több, mint amit otthon kereshetne franciatanítással. És mindezért nem kell mást csinálni, mint

egy ideig üldögelni a bárban, táncolni, széttárni a combokat, és kész. Még beszélgetni sem muszáj.

A pénz nyomós érv – folytatta a töprengést. De ez minden? Vagy az emberek, akik itt táncolnak, a vendégek és a lányok, élvezik is, amit csinálnak? Lehetséges, hogy a világ egyáltalán nem olyan, mint amilyennek az iskolában lefestették? Ha óvszert használ, nincs kockázat, és attól sem kell félnie, hogy valaki felismeri. Senki nem jön Genfbe, kivéve – ahogy a nyelvórán tanulta – aki szeret bankba járni. De a brazilok többsége nem bankba jár, hanem üzletkebe, elsősorban Miami-ban és Párizsban. Naponta háromszáz frank, heti öt nap.

Ez egy vagyon! Mit keresnek még itt ezek a lányok, ha egy hónap alatt összegyűjthetnék annyi pénzt, amiből hazamehetnének, és vehetnének egy házat a szüleiknek? Vagy talán ők sem régóta dolgoznak itt?

Vagy – és Maria megrémült saját kérdésétől – lehet, hogy jó csinálni?

Megint kedve lett volna inni: előző este is sokat segített a pezsgő.

– Meginna velem egy italt?

Egy harminc év körüli férfi állt előtte, egy légitársaság egyenruhájában.

A világ körülötte olyan lett, mint egy lassított felvétel, és Maria úgy érezte, hogy kilép a testéből, és kívülről szemléli önmagát. Halálosan zavarba jött, de igyekezett úrrá lenni pirulásán, bólintott, mosolygott, és tudta, hogy élete ettől kezdve örökre megváltozott.

Gyümölcskoktéll, beszélgetés, mit csinál itt, hideg van, nem

gondolja? Tetszik ez a zene, nekem az ABBA a kedvencem, a svájciak olyan hidegek, maga brazil? Meséljen a hazájáról. Van karnevál. Nagyon helyesek a brazil lányok, tudja?

Mosolyogni, szerényen elfogadni a bókot. Megint táncolni, de figyelni Milánt, aki időnként int a fejével, és rámutat a karórájára. A férfi kölnijének szaga. Egy pillanat alatt megérti, hogy hozzá kell szoknia a szagokhoz. Ez legalább kölniszag. Egymáshoz simulva táncolnak. Még egy gyümölcskoktél, megy az idő. Nem azt mondta, hogy maximum negyvenöt perc? Ránéz az órájára, a férfi megkérdezi, vár-e valakit, azt feleli, egy óra múlva jön néhány barátja, a férfi hívja, hogy menjen vele. Szálloda, háromszázötven frank, szex után lezuhanyozik (a férfi zavartan megjegyzi, hogy eddig még senki nem zuhanyozott le utána). Ez nem Maria, ez valaki más, aki az ő testét használja, aki nem érez semmit, csak gépiesen elvégz egy szertartást. Egy színésznő. Milán mindenre kioktatta, csak arra nem, hogyan kell elbúcsúzni a klienstől. Megköszöni, a férfi is tanácstalan – és álmos.

Nem érzi jól magát, haza akar menni, de vissza kell mennie a bárba, átadni az ötven frankot, aztán újabb férfi, újabb koktél, kérdések Brazíliáról, hotel, zuhanyzás (ezúttal elmarad a megjegyzés). Vissza a bárba, Milán bezsebeli a jutalékokat, és azt mondja, elmehet, ma kicsi a forgalom.

Nem ül taxiba, gyalog megy végig a Rue de Berne-en, nézi a többi bárt, az órás kirakatokat, a templomot a sarkon (zárva, mindig zárva...). Senki nem fordul utána – mint mindig.

Gyalogol a hidegben. Nem érzi a fagyot, nem sír, nem gondol a pénzre, amelyet kapott, szinte önkívületben van. Vannak emberek, akik arra születtek, hogy egyedül nézzenek szembe az élettel. Ez nem jó vagy rossz, egyszerűen ilyen az élet, és kész. Maria is közéjük tartozik. Erőnek erejével próbál gondolkozni azon, ami történt. Csak ma kezdte, de már profinak számít, olyan, mintha régóta csinálná, mintha mindig is ezt csinálta volna. Különös gyöngédséget érez önmaga iránt, és örül, hogy nem futamodott meg. Most azt kell eldöntenie, hogy folytassa-e. Ha folytatja, ő lesz a legjobb – ami még soha nem történt meg vele semmiben.

De az élet nagyon hamar megtanította neki, hogy csak az erősek maradnak életben. Hogy erős lehessen, tényleg a legjobbnak kell lennie – nincs más választása.

Maria naplójából, egy héttel később:

Nem test vagyok, amelynek lelke van, hanem lélek, aminek van egy látható része, amit testnek hívnak. Ezekben a napokban, éppen fordítva, mint ahogy elképzeltem, sokkal inkább jelen volt ez a lélek. Nem mondott semmit, nem tett szemrehányást, nem is sajnált: csak figyelt.

Ma rájöttem, miért történt ez az egész: már jó ideje nem gondolok a szerelemre. Úgy tűnik, menekül előlem, mintha úgy érezném, hogy már nincs rá szükségem, mintha nem lenne szívesen látott vendég. De ha nem gondolok a

szerelemre, semmi leszek.

Amikor visszamentem a Copacabanába, másnap, már sokkal több tisztelettel néztek rám. Ebből megértettem, hogy sok lány jön egy éjszakára, aztán nem bírja folytatni. Aki folytatja, az egyfajta szövetséges lesz, társ – mert képes megérteni a nehézségeket és az okokat, amelyek ide vezették, jobban mondva az okok hiányát.

Mindenki arról álmodozik, hogy egy napon belép egy férfi, aki meglátja bennük az igazi nőt, az érzéki asszonyt, a hűséges társat, a megértő barátnőt. De mindenki tudja, minden találka legelső percétől fogva, hogy ebből semmi nem lesz.

Írom kell a szerelemről. Gondolnom kell rá, gondolnom, írom, és írom a szerelemről – különben a lelkem nem bírja tovább.

Bár valóban ilyen fontosnak tartotta a szerelmet, nem felejtette el a tanácsot, amelyet első nap kapott az egyik brazil lánytól, és csak naplója lapjain foglalkozott vele. Munka közben kétségbeesetten azon igyekezett, hogy ő legyen a legjobb, hogy rövid idő alatt rengeteg pénzt gyűjthessen, és találjon végre egy nyomós indokot arra, amit csinál.

Ez volt a legnehezebb része az egésznek: mi a valódi ok? Azért csinálja, mert muszáj. Nem jó ez így – minden embernek meg kell élnie valamiből, és mégsem mindenki dönt úgy, hogy egyik napról a másikra a társadalom

perifériájára szorul. Azért csinálja, mert új tapasztalatokat akar szerezni. Lehetséges. De hát ez a város amúgy is tele van tapasztalatszerzési lehetőségekkel – mint például a síelés, a csónakázás a tavon –, de őt egyik sem érdekli. Azért csinálja, mert már nincs mit vesztenie, az egész élete sorozatos kudarcokból áll.

Nem, egyik válasz sem az igazi, legjobb lesz, ha elfelejti az egészet, és csak megy tovább az úton, és gondolkodás nélkül végzi a dolgát. Észrevette azonban, hogy sok közös dolog van benne és a többi prostituáltban, meg az összes többi nőben, akit ismer: mindegyikük legnagyobb álma az, hogy egyszer férjhez megy, és boldog, kiegyensúlyozott életet fog élni. Aki nem erről álmodozott, annak vagy már volt férje (munkatársnőinek majdnem egyharmada férjezett volt), vagy nemrég vált el. Ezért, ha meg akarja érteni saját magát, előbb azt kellene megértenie, hogy a többiek miért választották ezt a foglalkozást. El is kezdte figyelni és kérdezgetni őket, de nem hallott semmi újdonságot. Készített egy listát a válaszokból:

a) a férjük nem keres elég pénzt, ezért nekik is gyarapítaniuk kell a családi kasszát (És a féltékenység? És ha egyszer csak belép a férjük valamelyik barátja? De nem mert ilyen messzire menni.)

b) házat akarnak venni az édesanyjuknak (Az ő mentsége is ez volt. Elég halovány mentség, de ez volt a legáltalánosabb.)

c) össze kell szedni a pénzt a hazautazásra (A kolumbiaiak, a thaiföldiek, a peruiak és a brazilok előszeretettel hivatkoztak erre az ürügyre, noha már nyilván

megkeresték az útravaló többszörösét is, csak rögtön el is szórták, nehogy meg kelljen valósítaniuk az álmukat.)

d) a gyönyör (Ez a válasz viszont nem volt összhangban a környezettel, így hát hamisan csengett.)

e) nem találtak más munkát (Ez sem tűnt túlságosan őszintének, hiszen Svájc tele volt bedolgozói, takarítónői, gépkocsivezetői és szakácsnői állásajánlatokkal.)

Végül is egyetlen jó indokot sem talált, és úgy döntött, felhagy a világ értelmezésével.

Megtapasztalta, hogy Milánnak igaza volt: senki nem ajánlott neki ezer svájci frankot azért, hogy eltöltsön vele néhány órát. Másrészt viszont senki sem méltatlankodott, amikor háromszázötven frankot kért, mintha már tudnák, hogy ez az ára, és csak azért kérdeznék meg, hogy megalázzák, meg hogy ne ériék őket kellemetlen meglepetések. Az egyik lány megjegyezte:

– A prostitúció nem olyan, mint a többi üzlet. Itt a kezdő többet keres, a tapasztalt dolgozó meg kevesebbet. Csinálj úgy, mintha kezdő lennél.

Még mindig nem tudta, kik azok a „speciális vendégek”, csak első este hallott róluk, azóta senki sem említette őket. Lassacskán megtanulta a szakma legfontosabb alapszabályait, például hogy soha ne kérdezzen a kliensek magánéletéről, hogy mindig mosolyogjon, és a lehető legkevesebbet beszéljen, és soha ne beszéljen meg találgát a báron kívül. A legfontosabb tanácsot egy fülöp-szigeteki lánytól kapta, akit Nyah-nak hívtak:

– Sikoltozz az orgazmus pillanatában. Így lehet hűséges klienseket szerezni.

– De minek? Hiszen azért fizetnek, hogy kielégítsem őket, nem pedig azért, hogy eleget tegyek az elvárásaiknak.

– Tévedsz. A férfi férfiasságát nem a merevedése bizonyítja, hanem az, ha ki tud elégíteni egy nőt. És ha ki tud elégíteni egy prostituáltat, úgy érezheti, hogy ő a legjobb a világon.

Szóval így telt el hat hónap. Maria megtanult minden leckét. Például, hogy hogyan működik a Copacabana. Mivel az egyik legdrágább hely a Rue de Berne-en, a törzsvendégek többsége üzletember volt, akik megtehették, hogy későn mennek haza, és azt mondják, hogy „üzleti vacsorán” voltak, de ezek a vacsorák sem tarthattak tovább este 11 óránál. A lányok többsége tizennyolc és huszonkét év közötti volt, és átlagosan két évig maradtak a Copacabanában, aztán lecserélték őket fiatalabbakra. Akkor a Neonba kerültek, majd a Xeniumba, és ahogy nőtt éveik száma, úgy csökkent az árfolyamuk és a munkaidejük. Végül majdnem mindenki a Tropical Extasyban kötött ki, ahova harminc év fölöttieket is fölvettek. És aki innen is kikerült, az már csak az ebédre és az albérletre valót tudta megkeresni napi két diákkal (egy menet árából körülbelül egy üveg olcsó bort lehetett venni). Sok férfival lefeküdt. Nem számított a koruk, sem a ruhájuk: egyedül attól függött, hogy „igen”-t vagy „nem”-et mond, hogy milyen a szaguk. A cigarettaszag nem zavarta, de ki nem állhatta azokat a férfiakat, akik olcsó kölnit használtak, vagy akik nem fürödtek, vagy akiknek alkoholszag áradt a

ruhájukból. A Copacabana nyugodt hely volt, és valószínűleg a prostituáltak számára nincs is jobb ország, mint Svájc – már ha van érvényes tartózkodási és munkavállalási engedélyük, és szorgalmasan fizetik a társadalombiztosítást. Milán gyakran hajtogatta, hogy nem szeretné, ha a gyerekei meglátnák a képét a szenzációhajhász újságok hasábjain, és szigorúbb volt, mint egy rendőr, amikor dolgozói papírjait ellenőrizte.

Elvégre ha az ember első vagy második éjszaka legyőzi az aggályait, ez is ugyanolyan hivatás, mint a többi. Itt is keményen kell dolgozni, fel kell venni a harcot a konkurenciával, meg kell felelni a minőségi szabványnak, nem szabad elkésni, itt is panaszkodnak a gyér forgalomra, ez a munka is stresszel jár, és a vasárnap itt is szabadnap.

A lányok többsége vallásos volt, és járt valamilyen templomba, imádkozott, és valamilyen kapcsolatban állt Istennel. Maria a naplójával állt ilyen kapcsolatban, és nap mint nap írt bele, hogy ne veszítse el a lelkét. Legnagyobb meglepetésére azt tapasztalta, hogy minden ötödik vendég azért jár a bárba, hogy beszélgethessen valakivel, és nem azért, hogy szeretkezzen. Ugyanúgy fizettek az italért és a szállodáért, de amikor a lány elkezdett volna vetkőzni, azt mondták, hogy nem kell. Csak beszélgetni akartak a munkahelyi nyomásról, a nőről, aki megcsalta őket, arról, hogy mennyire magányosak. Nem volt kivel beszélniük (Maria jól ismerte ezt a helyzetet).

Először nagyon meghökkent. Aztán egy napon egy gazdag franciával ment a szállodába, akinek az volt a munkája,

hogy tehetséges embereket vadásszon magas beosztású állásokra (úgy beszélt a munkájáról, mintha ez volna a világ legizgalmasabb dolga). És az a francia ezt mondta:

– Tudja, ki a világ legmagányosabb embere? Az üzletember, akinek mindene megvan – sikeres, rengeteget keres, az alatta és a fölötte állóknak egyaránt bírja a bizalmát, van családja, amellyel együtt tölti a szünidőt, gyermekei, akiknek segít a tanulásban –, mígnem egy szép napon meglátogatom, és felteszem neki a kérdést: „Nem akar állást változtatni és a mostani fizetésének a dupláját keresni?” Ez az ember, akinek mindene megvan ahhoz, hogy jól érezze magát, és boldog legyen, egyszerre a világ legnyomorultabb embere lesz. Miért? Mert nincs kivel beszélnie. Töri a fejét, hogy elfogadja-e az ajánlatomat, és nem kérhet tanácsot a munkatársaitól, hiszen azok mindenáron meg akarnák győzni, hogy maradjon ott. Nem beszélhet a feleségével, aki végig ott volt mellette dicsőséges menetelésében, és jól érzi magát, szereti a biztonságot, de nem szereti a kockázatot. Nem beszélhet senkivel, amikor élete nagy döntése előtt áll. El tudja képzelni, mit érezhet ez az ember?

Nem, nem ezek a legmagányosabb emberek, hiszen a legmagányosabb ember ő, Maria. De azért egyetértett a francia klienssel, a busás borraivaló reményében – amit meg is kapott. És attól a naptól kezdve tudta, hogy föl kell szabadítani klienseit a hatalmas nyomás alól, amit cipelnek: ez sokat javít szolgáltatásai minőségén, és ezáltal a borraivalón is.

Amikor rájött, hogy a lélek feszültségét ugyanolyan

jövedelmező vagy még jövedelmezőbb feloldani, mint a test feszültségét, ismét elkezdett könyvtárba járni. Házassági problémákról, pszichológiáról, politikáról kért könyveket, és a könyvtárosnő nagyon örült, hogy a lány, akit megkedvelt, már nem a szexen töri a fejét, hanem sokkal fontosabb dolgokon. Rendszeresen elolvasta az újságokat, és amennyire tudta, figyelemmel kísérte a gazdasági híreket – legtöbb kliense ugyanis üzletember volt. Kikölcsönzött néhány könyvet a különböző problémamegoldási módszerekről –, mert majdnem mindegyik tanácsot is kért tőle. Tanulmányokat olvasott az emberi érzelmek természetéről – hiszen mindenki szenvedett valamitől. Maria tiszteletreméltó prostituált lett, más, mint a többi, és hat hónap alatt válogatott klientúrát szedett össze, amelynek tagjai hűségesek voltak hozzá. A többi lány irigyelte és féltékeny volt rá, de egyben csodálták is.

Ami a szexet illeti, ez semmit nem tett hozzá az életéhez. Csak széttárta a combját, felszólította a férfit, hogy húzza föl az óvszert, kicsit sikoltozott, hogy több borralalót kapjon (hála a fülöp-szigeteki Nyah-nak, felfedezte, hogy a sikoltozás plusz ötven frankot jelent), aztán az aktus után lezuhanyozott, és úgy érezte, hogy a víz egy kicsit a lelkét is megtisztítja. Semmi változatosság. Semmi csókolózás – egy prostituált számára a csók a legszentebb dolog. Nyah-tól azt is megtanulta, hogy a csókot meg kell őriznie arra az alkalomra, amikor találkozik élete szerelmével, aki mint a királyfi Csipkerózsikát, felébreszti mély álmából, és visszaröpíti a tündérmesék birodalmába, ahol Svájc újra csak a csokoládé, a tehének és az órák országa lesz.

Semmi orgazmus, semmi gyönyör, semmi izgalom. Mivel tényleg ő akart lenni a legjobb, Maria pornófilmvetítésekre járt, abban a reményben, hogy tanulhat belőlük egy-két trükköt, amit felhasználhat a munkájában. Sok érdekes dolgot látott, de nem tudta alkalmazni őket, mert túl hosszadalmasak voltak – és Milán szerette, ha a lányok egy éjszaka három vendéget is letudtak.

Mariának hat hónap alatt hatvanezer frankja gyűlt össze a bankban, drágább éttermekbe kezdett járni, vett egy tévét (amit soha nem nézett, de jólesett neki a tudat, hogy van), és komolyan fontolgatta, hogy egy nagyobb és jobb lakásba költözik. Ekkor már meg tudta volna venni a könyveket, de továbbra is a könyvtárba járt, mert ez a könyvtár volt a legszilárdabb és a legtartósabb kapcsolata a való világgal. Szeretett beszélgetni a könyvtárosnővel, aki örült, mert meg volt győződve arról, hogy Maria talált magának is egy fiút és talán állást is, bár nem kérdezett tőle semmit, hiszen a svájciak nagyon tapintatosak és zárkóztak (ami persze óriási hazugság, a Copacabanában és az ágyban ugyanis ők is éppen annyira gátlástalanok, felszabadultak vagy visszahúzódók, mint bármely más nép).

Maria naplójából, egy langyos vasárnap délután:
Minden férfi, legyen az alacsony vagy magas, magabiztos vagy félénk, kedves vagy rideg, egyvalamiben egyforma: mindannyian félve lépnek be a

bárba. A tapasztaltabbak azzal leplezik félelmüket, hogy hangosan beszélnek, míg a gátlásosak nem tudják elrejtetni zavarukat, és elkezdnek inni, hogy felszabaduljanak. De afelől nincs kétségem, hogy ritka kivétellel – ezek a különleges vendégek, akiket Milán még mindig nem mutatott be nekem – mindannyian meg vannak rémülve.

De hát mitől félnek? Valójában nekem kellene reszketnem. Én vagyok az, aki elmegy velük, egy idegen helyre, és nem elég erős, hogy megvédhesse magát, és fegyvere sincsen. A férfiak nagyon furcsák, és most nem is csak azokról beszélek, akik a Copacabanába járnak, hanem minden férfiről, akit életemben megismertem. Megüthetnének, ordítozhatnának, megfenyegethetnének, de ők rettenetesen félnek. Félnek egy nőtől. Nem feltétlenül attól, akit elvettek feleségül, de mindig akad egy, akitől rettegnék, és aki aláveti őket minden szeszélyének. Ha más nem, akkor a saját anyjuk.

Azok a férfiak, akiket Genfben ismert meg, mindent megtettek azért, hogy magabiztosnak tűnjenek, mintha ők irányítanák a világot és az életüket. De Maria mindegyikük szemében látta a retteget a feleségüktől, a páni félelmet, hogy nem fog felállni a hímvesszőjük, hogy nem lesznek elég férfiasak egy közönséges örömlány előtt, akinek fizetnek. Pedig ha mondjuk egy üzletben vásárolnak egy nadrágot, ami aztán mégsem tetszik nekik, nyugodtan

visszaviszik a számlával együtt, és visszakövetelik a pénzüket. De egy légyottért hiába fizettek, ha egyszer nem volt merevedésük, soha többet nem térnek vissza ugyanabba a bárba, mert félnek, hogy elterjedt róluk a pletyka, és nagyon szégyellik magukat.

„Tulajdonképpen nekem kéne szégyellnem magam, amiért nem tudtam fölizgatni egy férfit. Mégis ők szégyenkeznek.”

Maria, hogy elkerülje az ilyen kínos helyzeteket, igyekezett mindig a kedvükben járni, és ha valamelyik a kelleténél részegebbnek vagy gyengébbnek tűnt, sokáig simogatta őket, és nem feküdt le velük, hanem más módon elégítette ki őket – a férfi legnagyobb örömére, bármilyen furcsán hangzik is, hiszen ezt egyedül is megtehették volna. Fontos volt, hogy ne kelljen szégyenkezniük. Ezek a férfiak, akik olyan erősek és magabiztosak voltak a munkahelyükön, ahol egész nap alkalmazottakkal, vendégekkel, szállítókkal, előítéletekkel, titkokkal, rossz hozzáállással, képmutatással, félelemmel és elnyomással volt dolguk, este a bárban kötöttek ki, és nem esett nehezükre háromszázötven svájci frankot fizetni azért, hogy éjszakára kivetkőzhessenek önmagukból.

„Éjszakára? Ez azért túlzás, Maria. Valójában csak negyvenöt perc az egész, és ha még azt is beleszámoljuk, hogy le kell vetkőzni, el kell játszani némi hamis gyengédséget, egy kicsit felszínesen társalogni is kell, a végén pedig felöltözni, akkor a tulajdonképpeni szexre igazából mindössze tizenegy perc jut.”

Tizenegy perc. A világ egy olyan dolog körül forog, ami csupán tizenegy percre tart.

És ezért a napi tizenegy percért (ha feltesszük, hogy mindenki mindennap szeretkezik a feleségével, ami meglehetősen abszurd és hamis feltételezés) megházasodnak, eltartják a családot, elviselik a gyerekek sírását, magyarázkodnak, amikor későn érnek haza, több tíz vagy több száz nőt kinéznek maguknak, akivel szívesen sétálgatnának a Genfi-tó körül, drága ruhákat vásárolnak maguknak, és még drágábbakat ezeknek a nőknek, örömlányoknak fizetnek, hogy pótoljanak valamit, ami hiányzik az életükből, és fönntartanak egy óriási ipart, amely kozmetikai és fogyókúrás cikket gyárt, edzésben tartja a testüket, és pornográf magazinokkal meg filmekkel szórakoztatja őket. De amikor más férfiakkal találkoznak – a legendával ellentétben –, soha nem beszélnek a nőkről.

Valamit nagyon elrontottunk a civilizált világban, és ez nem az amazonasi esőerdők irtása, nem az ózonlyuk, nem a pandák kihalása, nem a cigaretta, nem a rákkeltő élelmiszerek, nem a fegyházak botrányos állapota, nem az, amit az újságok harsognak.

Nem. Hanem éppen az ő szakmája: a szex.

De Maria nem azért van itt, hogy megmentse az emberiséget, hanem azért, hogy gyarapítsa a bankszámláját, elviselje még fél évig a magányt és azt az életvitelt, amelyet folytat, szorgalmasan küldözgesse a havi anyagi támogatást az anyjának (aki nagyon megkönnyebbült, amikor megtudta, hogy eddig csak a svájci posta miatt nem kapott pénzt, mert az nem működik olyan jól, mint a brazil posta), és megvegyen magának mindent, amiről azelőtt csak álmodozott, de soha nem

engedhette meg magának. Elköltözött egy sokkal jobb lakásba, ahol központi fűtés volt (bár éppen beköszöntött a nyár), az ablaka pedig egy templomra nézett, meg egy japán étteremre, egy szupermarketre és egy kedves kávézóra, ahova szívesen beült újságot olvasni.

Egyébként úgy gondolta, hogy már csak fél évig kell kibírnia a Copacabanában: meghívhatom egy italra, tánc, mi a véleménye Braziliáról, szálloda, gyorsan eltenni a pénzt, beszélgetni, tudni, mely pontokon kell megérinteni a férfit – nemcsak a testét, hanem a lelkét is, sőt, főleg a lelkét –, meghallgatni a problémáit, fél óráig barátnőt játszani, amiből tizenegy perc azzal telik, hogy széttárja a lábát, illetve összezárja a lábát, a két cselekmény közti időben pedig sikít a színlelt gyönyörtől. Köszönöm, remélem, jövő héten is találkozunk, maga egy igazi férfi, a történetvégét majd elmondja, amikor legközelebb találkozunk, ez igazán mesés borralaló, nem is kellett volna, hiszen nekem is nagyon jó volt magával.

És persze nem szeretni bele senkibe. Ez volt a legfontosabb, a legértelmesebb tanács, amit a brazil lánytól kapott – aki melleleg nem sokkal később eltűnt, talán éppen azért, mert szerelmes lett. Két hónap alatt több házassági ajánlatot is kapott, és ezek közül legalább három férfié valóban komoly volt: egy könyvelőcég igazgatójáé, egy pilótáé, akivel először találkozott, és egy késeket és szúrófegyvereket árusító üzlet tulajdonosáé. Mindhárman megígérték, hogy „fölemelik”, és boldog jövővel, tisztességes házzal és talán gyerekekkel és unokákkal ajándékozzák meg.

És mindezt azért a napi tizenegy percért? Az nem lehet. Most, hogy a Copacabanában új tapasztalatokra tett szert, már tudta, hogy nem ő az egyetlen magányos ember. Az emberi lény ugyanis el tud viselni egy hét szomjazást, két hét éhezést, és akár évekig elviseli, hogy nincs fedél a feje fölött, de a magányt nem viseli el. Minden kín és minden szenvedés közül a magány a legrosszabb. Ezek a férfiak, és a többi is, aki fizetett neki egy kis együttlétért, ugyanúgy szenvedtek ettől a pusztító érzéstől, mint ő. Az érzéstől, hogy nem fontosak senkinek.

Hogy ellenálljon a szerelem kísértésének, a lelke csak a naplójában volt jelen. A Copacabanában csak a teste és az egyre élesebb és fogékonyabb elméje volt jelen.

Sikerült elhitetnie magával, hogy van valami magasztosabb oka annak, hogy idejött Genfba, és a Rue de Berne-en kötött ki, és ahányszor csak kikölcsozött egy újabb könyvet a könyvtárból, mindig megállapította, hogy senki nem ír egyenesen és őszintén erről a tizenegy percről, a nap legfontosabb tizenegy percéről. Lehet, hogy ez az ő sorsa, bármilyen keménynek tűnik is most: írni egy könyvet, elmesélni a saját történetét, a kalandjait.

Igen, kaland. Bár ez a szó tabu, amit senki nem mer kimondani, de amit az emberek többsége szívesen néz a tévében, a filmekben, amelyeket a nap igen különböző óráiban sugároznak: ez az, amit ő keres. Sivatokokat idéz ez a szó, és ismeretlen helyeket, titokzatos embereket, akik a folyó közepén egy csónakban beszélgetnek, repülőgépeket, filmstúdiókat, bennszülött törzseket, gleccsereket, Afrikát.

Tetszett neki az ötlet, és már ki is találta, mi legyen a címe: Tizenegy perc.

Három típusba kezdte sorolni a vendégeket: az első csoport tagjai a Terminátorok (a nevüket egy filmről kapták, amit ő nagyon kedvelt), akik már eleve úgy lépnek be a bárba, hogy bűzlenek az alkoholtól, úgy tesznek, mintha nem néznének senkire, és közben biztosak abban, hogy mindenki őket nézi, keveset táncolnak, és rögtön rátérnek a tárgyra. Aztán ott vannak a Pretty Womanek (szintén egy film után), akik igyekeznek elegánsak, udvariasak, gyengédek lenni, mintha a világnak éppen az ő jóságukra volna szüksége, hogy nyugodtan foroghasson a tengelye körül, és akik úgy tesznek, mintha csak sétálgattak volna, és véletlenül tévedtek volna be a bárba. Először kedvesek, aztán elbizonytalanodnak, amikor belépnek a szállodába, és ettől aztán követelőzni kezdenek, és erőszakosabbak, mint a Terminátorok. Végül pedig a Keresztapák (ez is egy film címéből), akik úgy bánnak a nő testével, mint egy árucikkkel. Ők a leghitelesebbek: táncolnak, beszélgetnek, nem adnak borraivalót, tudják, mit vesznek, és annak mi az ára, és soha nem hagyják, hogy a nő, akit kiválasztottak, átvegye a kezdeményezést. Egyedül ők azok, akik – ha kifinomult formában is – ismerik a kaland szó jelentését.

Maria naplójából, amikor éppen menstruált, és nem tudott dolgozni:

Ha most el kéne mesélnem valakinek az életemet, meqtehetném úgy is, hogy független, bátor és boldog

nőnek gondoljon. De ez nincs így, mert megtiltottam magamnak, hogy kimondjam azt a szót, ami sokkal fontosabb, mint a tizenegy perc: szerelem.

Egész életemben úgy gondoltam, hogy a szerelem egyfajta önkéntes rabszolgaság. Ez hazugság: csak akkor van szabadság, amikor szerelem is van.

Aki teljesen át tudja adni magát az érzésnek, aki szabadnak érzi magát, az szeret igazán.

És aki igazán szeret, az szabadnak érzi magát.

Ezért hiába minden élmény, tapasztalat, felfedezés, amit átélhetek – az egész nem ér semmit. Remélem, hogy ez az időszak hamarosan véget ér, és újra elkezdhetem keresni önmagam – egy férfi tükrében, aki megért, és nem okoz fájdalmat.

De micsoda ostobaságokat fecsegek? Hiszen a szerelemben senki sem bánthatja a másikat. Mindannyian felelősek vagyunk azért, amit érzünk, és soha nem hibáztathatjuk a másikat. Sokszor éreztem magam megsebezve, amikor elvesztettem azokat a férfiakat, akikbe szerelmes voltam. De ma már biztos vagyok benne, hogy senki sem veszíthet el senkit, mert senki nem is birtokolhat senkit.

Ez az igazi szabadság megtapasztalása: bími a legfontosabb dolgot a világon, anélkül hogy birtokolnánk.

Teljes három hónap telt el, beköszöntött az ősz, és

közeledett a tervezett hazautazás időpontja is: kilencven nap volt még hátra. Minden olyan gyorsan – és ugyanakkor olyan lassan – múlt, gondolta Maria, és rájött, hogy az idő egyszerre két dimenzióban folyik, és hogy éppen melyiket látja, az attól függ, milyen lelkiállapotban van, kalandja mindenesetre mindkét dimenzióban a végéhez közeledett. Persze maradhatna is, miért ne, de soha nem tudta elfelejteni a szomorú mosolyt a láthatatlan nő arcán, aki elkísérte tóparti sétáján, és azt mondogatta, hogy a dolgok nem ilyen egyszerűek. És bármennyire szeretne volna folytatni, bármennyire fölkészült a kihívásokra, amelyekkel útja során találkozhat, ezek a magányosan töltött hónapok megtanították arra, hogy van egy pont, ahol meg kell állni. Kilencven nap múlva visszatér Brazíliába, vásárol magának egy kis földet (végül is többet tudott összegyűjteni, mint tervezte), néhány marhát (brazil marhát persze, nem svájcit), fölajánlja az apjának és az anyjának, hogy lakjanak vele, fölvesz két alkalmazottat, és beindítja a vállalkozását. Bár úgy gondolta, hogy a szerelem a szabadság igazi megtapasztalása, és hogy senki nem birtokolhatja a másik embert, még mindig dédelgette magában a bosszú tervét, és ennek részét képezte a diadalmas hazatérés is. Miután majd megvette a földet, elmegy a városba, bemegy a bankba, ahol az a fiú dolgozik, aki lecserélte őt a barátnőjére, és nyit egy hatalmas összegű bankszámlát.

„Szia, hogy vagy, nem ismersz meg?” – kérdezi majd a fiú. Ő erre úgy tesz, mintha nagyon megerőltetné a memóriáját, végül azt feleli, hogy nem, és elmondja, hogy egy évet töltött E-U-RÓ-PÁ-ban (szép lassan, tagoltan fogja kiejteni ezt a

szót, hogy a kollégái is meghallják). Sőt, inkább azt mondja: SVÁJC-ban (ami sokkal egzotikusabban és kalandosabban hangzik, mint mondjuk: Franciaországban), és hogy ott vannak a legjobb bankok a világon.

Ki is vagy? Erre a fiú fölidézi a gimnáziumi éveket. Mire ő: „Aha! Azt hiszem, most már tudom.” De közben olyan arcot vág, mintha még mindig nem emlékezne. Kész, a bosszú tökéletes. Most már csak egy kicsit dolgozni kell, és ha úgy megy az üzlet, ahogy várta, végre annak szentelheti az életét, aminél nincs semmi fontosabb számára a világon: annak, hogy rátaláljon élete szerelmére, a férfira, aki éppen rá vár, és akit eddig nem volt alkalma megismerni.

Maria úgy döntött, hogy kiveri a fejéből a könyvírás, nem ír semmiféle könyvet Tizenegy perc címmel, hiszen most inkább a földjére kell koncentrálnia, a terveire, a jövőjére – különben még elhalasztja a hazautazást, és az bizony végzetes hiba volna.

Tegnap délután találkozott a legjobb – és egyetlen – barátnőjével, a könyvtárosnővel. Az állattenyésztésről és a gazdálkodásról kért könyveket. A könyvtárosnő bevallotta: – Tudja, néhány hónappal ezelőtt, amikor a szexről kerestem könyveket, nagyon aggódtam a jövője miatt. Hiszen annyi szép, fiatal lány dől be a könnyen szerzett pénz illúziójának, és arra nem gondolnak, hogy egyszer megöregszenek, anélkül hogy megtalálták volna életük szerelmét.

– A prostitúcióra gondol?

– Ez erős kifejezés.

– Mint már mondtam, egy húsimporttal és -exporttal foglalkozó vállalatnál dolgozom. Mégis ha lehetőségem

volna arra, hogy prostituált legyek, biztos, hogy ennek olyan komoly következményei lennének? És ha idejében abbahagynám? Végül is a fiatalság azt is jelenti, hogy az ember néha hibázik.

– Minden drogos ezt mondja: csak tudni kell, mikor kell abbahagyni. De tulajdonképpen senki nem hagyja abba.

– Maga bizonyára nagyon szép nő volt, és olyan országban született, amely tiszteletben tartja a lakóit. Elég ez ahhoz, hogy boldog legyen?

– Büszke vagyok, hogy le tudtam győzni az akadályokat az életemben.

Most mesélje el az egészet? Hát jó, ennek a kislánynak még jó sokat meg kell tanulnia az életről.

– Boldog gyermekkorom volt, Bern egyik legjobb iskolájában tanultam, aztán idejöttem dolgozni Genfbe, megtaláltam a férfit, akit szeretek, és összeházasodtunk. Mindent megtettem érte, és ő is mindent megtett értem, de az idő eljárt fölöttünk, és jöttek a nyugdíjas évek. Amikor végre szabadon rendelkezhetett az idejével, a tekintete megtelt szomorúsággal – mert talán egész életében soha nem gondolt magára. Soha nem veszekedtünk komolyan, nem voltak viharos érzelmeink, soha nem csalt meg, és soha nem viselkedett velem tiszteletlenül mások előtt. Teljesen átlagos életet éltünk, annyira átlagosat, hogy amikor nem volt mit csinálnia, úgy érezte, hogy felesleges, hogy nincs rá szükség, és egy évvel később meghalt rákban.

Igazat beszélt, de nem akarta negatívan befolyásolni a lányt, ezért hozzátette:

– De akárhogy is, még mindig jobb meglepetések nélkül élni – tette hozzá. – Talán már jóval hamarabb meghalt volna, ha nem úgy éltünk volna, ahogy éltünk.

Maria azzal az elhatározással ment el, hogy máris elkezd érdeklődni az eladó földek iránt. Mivel szabad volt a délutánja, úgy döntött, hogy sétál egy kicsit, és a város felső részén észrevett egy kis sárga táblát, amelyen ez állt: „Szent Jakab útja”. Mi lehet ez? Mivel az utca másik oldalán volt egy bár, és mivel már megtanulta, hogy mindent meg kell kérdezni, amire kíváncsi, elhatározta, hogy bemegy, és utánajár a dolognak. – Fogalmam sincs – mondta a lány a pult mögött.

Elegáns hely volt, és a kávé háromszor annyiba került, mint máshol. De most, hogy már volt pénze, és ha már bement, rendelt egy kávé, és eldöntötte, hogy az elkövetkező három órát annak szenteli, hogy mindent megtudjon a gazdálkodásról. Nagy lelkesedéssel nyitotta ki a könyvet, de nem tudott odafigyelni az olvasásra: szörnyen unalmas volt. Kifizette a kávé, fölállt, megköszönte a lánynak a kiszolgálást, szép borralalót adott neki (már-már babonája lett, hogy ha sokat kap, sokat is adjon), elindult az ajtó felé, és bár abban a pillanatban nem tulajdonított neki jelentőséget, egyszer csak meghallotta azt a mondatot, ami örökre megváltoztatta a terveit, a jövőjét, a földet, az elképzelését a boldogságról, a nőies lelkét, a férfias hozzáállását, a helyét a világban: egyszóval az életét.

– Várjon egy kicsit.

Meglepetten nézett körül. Ez egy tiszteletreméltó kávézó, nem a Copacabana, ahol a férfiaknak joguk van ilyeneket

mondani, bár a nők ott is felelhetik azt, hogy „elmegeyek, és maga nem fog ebben megakadályozni”.

Oda sem akart figyelni, de a kíváncsisága erősebb volt, mint a büszkesége, és a hang irányába fordult. Furcsa jelenetet látott: egy harminc év körüli férfi (vagy inkább „egy harminc év körüli fiú”? – hiszen rövid idő alatt annyi új tapasztalatra tett szert, hogy úgy érezte, sokkal öregebb a koránál), hosszú hajú, a földön térdel, körülötte ecsetek hevernek szétszóródva, egy másik férfit fest, aki egy széken ül, mellette egy pohár ánizslikőr. Amikor belépett, nem is vette észre őket.

– Ne menjen el. Mindjárt befejezem ezt a képet, és utána szeretném magát is lefesteni.

Maria válaszolt és válaszával megteremtette azt a láncszemet, ami még hiányzott az univerzumból.

– Köszönöm, nem érdekel.

– Magának kisugárzása van. Hadd csináljak legalább egy vázlatot.

Miféle vázlat? Miféle kisugárzás? Maria még mindig hiú nő volt: mi lenne, ha megfestené a portróját valaki, aki komolyan tűnik? Elkezdett ábrándozni: és ha egy híres festő? Örökké halhatatlanná válhatna a vásznon! Kiállítanák Párizsban, vagy a bahiai Salvadorban! Mítosz lehetne belőle!

Másrészt viszont mit művel itt ez a férfi, egy ilyen drága kávézóban, ahová annyian járnak? És micsoda rendetlenség van körülötte!

A felszolgálólány kitalálta a gondolatait, és halkán a fülébe súgta:

– Nagyon híres művész.

Helyes volt a megérzése. Maria igyekezett megőrizni a hidegvérét.

– Néha eljön ide, és mindig hoz magával egy fontos vendéget. Azt mondja, szereti ezt a környezetet, azt mondja, ihletet kap tőle. Egy festményen dolgozik, amely a város jeles személyiségeit ábrázolja; a polgármester kérte föl erre.

Maria ránézett a férfitra, aki modellt ült. A lány megint kitalálta, mire gondol.

– Kémikus, aki forradalmi felfedezést tett. Nobel-díjat kapott érte.

– Ne menjen el – ismételte a festő. – Öt percen belül kész leszek. Rendeljen bármit, én majd kifizetem.

Mint akit hipnotizálnak, engedelmeskedett a parancsnak, leült egy asztalhoz, rendelt egy ánizslikőrt (mivel nem szokott inni, hirtelen nem jutott eszébe jobb, mint hogy utánozza azt a Nobel-díjast), és nézte, hogyan dolgozik a férfi. „Engem aligha lehet a város jeles személyiségének nevezni, úgyhogy nyilván más érdekli. Ráadásul nem az esetem” – gondolta automatikusan. Mindig ezt mondta magában, amióta a Copacabanában dolgozott. Ez volt az ő mentsvára, az ő önkéntes lemondása, hogy elkerülje a szerelem csapdáját.

Mindenesetre semmibe nem kerül várni egy kicsit. Ha a lány igazat mond, ki tudja, talán most megnyílhat előtte a kapu egy olyan világ felé, amelyet nem ismer, de amiről mindig is álmodott: elvégre modell akart lenni, vagy nem?

Figyelte, milyen ügyesen és gyorsan dolgozik a férfi.

Látszott, hogy óriási vászonra fest, de össze volt hajtogatva, és így a többi arc nem látszott.

És ha ez egy új lehetőség? Látszott, hogy a férfi (úgy döntött, hogy mégiscsak férfi, mert ha fiú lenne, túl öregnek kéne éreznie magát hozzá) nem az a típus, aki csak egy éjszakát akar eltölteni vele. Öt perccel később, ahogy megígérte, befejezte a művet – Maria pedig addigra már nem gondolt semmi másra, csak Brazíliára, a fényes jövőjére, és arra, hogy egyáltalán nincs kedve új embereket megismerni, akik keresztezhetik az elképzeléseit.

– Köszönöm, most már mozoghat – mondta a festő a kémikusnak, aki mintha valamilyen álomból tért volna magához.

Maria felé fordult, és minden udvariaskodás nélkül azt mondta:

– Menjen oda a sarokba, és helyezze magát kényelembe. Kitűnő a fény.

Mintha a sors rendezte volna így, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, mintha mindig is ismerte volna ezt a férfit, vagy mintha álmaiban már átélte volna ezt a pillanatot, és most tudná, mit kell csinálnia, Maria fogta a poharát, a táskáját, a gazdálkodásról szóló könyveket, és elindult oda, ahova a férfi mutatott: egy asztalhoz az ablak mellett. A férfi pedig hozta az ecsetjeit, a nagy vásznat, számtalan kis üvegcsét, amelyek tele voltak különböző színű festékekkel, egy csomag cigarettát, és letérdelt a lábai elé.

– Maradjon végig ebben a helyzetben.

– Túl sokat kér: nekem lételemem az állandó mozgás.

Maria nagyon meg volt elégedve a válaszával, de a fiú nem is figyelt rá. Ettől zavarba jött. Igyekezett visszanyerni a természetességét, ezért kinézett az ablakon és rámutatott a táblára:

– Mi az a Szent Jakab útja?

– Egy zarándokút. A középkorban minden európai ember megtette ezt az utat, amely egy spanyolországi városba, Santiago de Compostelába vezet. Behajtotta a vászon egy darabját, és elővette az ecsetjeit. Maria tovább kérdezősködött, csak hogy mondjon valamit.

– Ez azt jelenti, hogy ha elindulok azon az úton, Spanyolországba jutok? – Két-három hónap múlva. De kérhetnék magától egy szívességet? Maradjon csöndben. És vegye le az asztalról azokat.

– Ezek könyvek – felelte Maria kissé ingerülten, mert zavarta a férfi parancsolgató stílusa. Hadd tudja meg, hogy egy művelt nővel ül szemben, aki könyvtárban tölti a szabadidejét, nem pedig üzletekben.

De a férfi minden teketóriázás nélkül már le is tette a könyveket a földre.

Nem tudta lenyűgözni. Tulajdonképpen nem is akarta, most nem volt szolgálatban, a csábítást későbbre szokta tartogatni, olyan férfiaknak, akik jól megfizetik az erőfeszítéseit. Minek akarna összejönni ezzel a festővel, akinek talán arra sincs pénze, hogy meghívja egy kávéra? Egy harmincéves férfinak már nem kéne hosszú hajat viselnie, mert nevetségessé teszi magát. De miért gondolja, hogy nincs pénze? A lány a pult mögött azt mondta, hogy híres ember – vagy lehet, hogy a kémikusra

gondolt? Megnézte, hogy van felöltözve, de nem sokra ment vele: tapasztalatból tudta, hogy általában azok a férfiak, akik hanyagul öltözködnek – ilyen volt a festő is –, gazdagabbak, mint azok, akik öltönyt és nyakkendőt hordanak.

„Minek foglalkozom ennyit ezzel az emberrel? Engem csak a kép érdekel.”

Tízpercnyi mozdulatlanság nem olyan nagy ár azért, hogy egy festmény halhatatlanná tegye. Észrevette, hogy a férfi a Nobel-díjas kémikus mellé festi, és megkérdezte, hogy kell-e majd fizetnie a képért.

– Forduljon vissza az ablak felé.

Ismét szó nélkül engedelmeskedett – pedig ez nem volt szokása. Nézte az embereket az utcán, a táblát, amely azt az utat jelezte, elképzelte, hogy az az utca már évszázadok óta ott van, egy út, amely ellenállt az idő múlásának, a világ változásának, az ember változásának. Lehet, hogy ez jó előjel: talán a képnek is ez lesz a sorsa, és ötszáz évig fog lógni egy múzeum falán.

A férfi elkezdett rajzolni, és ahogy haladt a munka, Maria fokozatosan veszítette el a jókedvét, és érezte magát egyre jelentéktelenebbnek. Amikor belépett a kávézóba, még biztos volt abban, hogy képes meghozni egy nehéz döntést – otthagyni egy jól jövedelmező állást –, és elfogadni egy sokkal nagyobb kihívást – egy gazdaságot vezetni odahaza. Most viszont úgy tűnt, hogy kezdi elveszíteni az önbizalmát, márpedig ez olyan dolog, amit egy örömlány soha nem engedhet meg magának.

Egyszerre rájött, miért érzi magát olyan kényelmetlenül:

hónapok óta először történik meg velem, hogy valaki nem úgy néz rá, mint egy tárgyra, és nem is úgy, mint egy nőre – hanem úgy, mint valamire, amit nem ért. Maria azt gondolta: „Látja a lelkeimet, félelmeimet, a törekenységemet, látja, hogy képtelen vagyok megküzdeni egy olyan világgal, amely fölött látszólag uralkodom, és amelyről nem tudok semmit.”

Neveltséges, már megint ábrándozik.

– Szeretném, ha...

– Kérem, ne beszéljen – mondta a férfi. – Most jól látom a fényét.

Még soha senki nem mondott neki ilyet. „Látom a kemény melled”, „látom a formás combod”, „látom ezt az egzotikus trópusi szépséget”, vagy legföljebb: „látom, hogy ki akarsz szállni ebből a világból”, „miért nem adsz egy esélyt”, és „veszek neked egy lakást”. Ilyenekhez volt hozzászokva. De hogy valaki a „fényét” lássa!

– A saját, személyes fényét – tette hozzá a férfi, látván, hogy Maria semmit nem ért.

Személyes fény. Hát ennél messzebb nem is állhatna a valóságtól ez az ártatlan festő, aki a maga megközelítőleg harminc évével semmit nem tanult az élettől. Mindenki tudja, hogy a nők sokkal korábban érnek, mint a férfiak, és Maria – bár nem töltött egész éjszakákat azzal, hogy az élet nagy filozófiai kérdéseiről elmélkedjen – legalább egy dolgot tudott: nincs benne semmi olyasmi, amit fénynek lehetne hívni (amit ő egyébként „különleges ragyogás” kifejezéssel illetett). Éppen olyan ember, mint a többi, némán szenved a magánytól, próbálja igazolni a tetteit,

erősnek tettei magát, amikor gyenge, és gyengének tettei magát, amikor erős, lemond bármilyen szenvedélyről egy veszélyes munkáért, de ennek nemsokára vége, a jövője tele van tervekkel, a múltja pedig sok-sok csalódással. Egy ilyen embernek nem lehet „különleges ragyogása”. Ezt nyilván csak azért mondta, hogy legyezgesse a hiúságát, és rávegye, hogy maradjon csöndben és mozdulatlanul – mint egy buta liba.

„Személyes fény.” Mondhatott volna valami mást is, például, hogy „szép a profilja”.

Hogy jön be a fény egy házba.? Úgy, hogy nyitva vannak az ablakok. És hogy jön be a fény egy emberbe? Úgy, hogy az ajtó nyitva áll a szerelem előtt. Márpedig az övé nincs nyitva. Csapnivaló festő, ha még ennyit sem lát.

– Kész – mondta, és kezdte összeszededegetni a holmiját.

Maria meg sem moccan. Szerette volna megkérni, hadd nézze meg a képet, de úgy érezte, hogy ez udvariatlanság volna, mintha nem bízna meg a tehetségében.

Végül mégis a kíváncsiság volt erősebb benne. Megkérte, és a férfi engedett.

Csak az arcát rajzolta le. Hasonlított rá, de ha úgy nézné, mintha nem tudná, ki volt a modell, azt gondolná, hogy olyan nőt ábrázol, aki sokkal erősebb nála, és akiben van valami „fény”, amit ő a tükörben soha nem látott.

– A nevem Ralf Hart. Ha akarja, meghívom még egy italra.

– Köszönöm, nem.

Úgy tűnt, mégiscsak úgy lesz, ahogyan sejtette: a férfi megpróbálja elcsábítani.

– Még két ánizslikört, kérem – szólt a pultoslánynak,

figyelemre sem méltatva Maria válaszát.

Mi dolga is volna? Olvashatná az unalmas könyveket a gazdálkodásról, sétálhatna a tó partján, mint rendesen. Vagy beszélgethet valakivel, aki olyan fényt lát benne, amelyről ő nem tud, ráadásul éppen azon a napon, amelyet a kalandok befejezésének kezdésére jelölt ki magának.

– Mivel foglalkozik?

Ez volt az a kérdés, amit nem akart hallani, amit mindig kikerült, amikor valaki közeledni próbált hozzá (ami Svájcban ritkán történt meg, a polgárok távolságtartó természetének köszönhetően). Mit is válaszolhatna?

– Egy bárban dolgozom.

Na, ez megvolt. Nagyon megkönnyebbült – és elégedett volt magával, amiért olyan fontos dolgokat tanult meg Svájcban, mint kérdezni merni (kik azok a kurdok? mi az a Szent Jakab útja?) és válaszolni merni (egy bárban dolgozom), nem törődve azzal, hogy mit gondolnak róla.

– Azt hiszem, már láttam magát.

Maria érezte, hogy nyeregben van, és élvezte, hogy győzelmet aratott a férfi fölött, aki az imént még parancsolgatott neki, tökéletesen magabiztosnak tűnt, mint aki pontosan tudja, mit akar, most azonban éppen olyan volt, mint a többi férfi: bizonytalan egy ismeretlen nővel szemben.

– És a könyvek?

Maria megmutatta a könyveit. Gazdálkodás. A férfi még jobban elbizonytalanodott.

– Szexből él, igaz?

Szóval kockáztat: lehetséges, hogy ez a lány úgy vetkőzik,

mint az örömlányok? Mariának időt kellett nyernie. Figyelte magát, és úgy érezte, ez a játék kezd egyre érdekesebb lenni. Az égvilágon semmit nem veszíthet.

– Minden férfi csak erre tud gondolni? A festő visszatette a könyveket a táskába.

– Szex és mezőgazdaság. Két rettentően unalmas dolog.

Micsoda? Most már kezdi kihozni a sodrából. Hogy beszélhet így az ő hivatásáról? Jó, még nem tudja, hogy mi a munkája, csak megkockáztatott egy tippet, de ezt akkor sem hagyhatja válasz nélkül.

– Én meg azt gondolom, hogy nincs unalmasabb dolog a festészetnél. Csupa állókép, félbeszakadt mozdulat, fénykép, ami soha nem lesz igazán hű az eredetihez. Halott dolog, ami már senkit nem érdekel, legfeljebb a festőket, akik fontosnak és műveltnek tartják magukat, és nem veszik észre, hogy eljárt felettük az idő, le vannak maradva a világ mögött. Hallott valaha is Joan Miróról? Én nemrég hallottam róla először egy étteremben, egy arabtól, és mondhatom, hogy egyáltalán nem változtatta meg az életem.

Lehet, hogy elvetette a sulykot? Nem tudta meg, mert meghozták az italaikat, és félbeszakadt a beszélgetésük. Egy ideig nem szóltak egymáshoz. Maria arra gondolt, hogy talán itt az ideje, hogy elmenjen, és hogy talán Ralf Hart is ugyanezt gondolja. De előttük még ott volt két pohár, tele azzal a borzalmas itallal, és ez jó ok volt arra, hogy maradjanak.

– Minek magának a gazdálkodási könyv?

– Miért kérdi?

– Jártam már a Rue de Berne-en. És amikor megmondtá, hol dolgozik, eszembe jutott, hogy láttam magát abban a drága bárban. De miközben festettem, nem vettem észre, hogy maga az: túl erős volt a fénye.

Maria érezte, hogy kicsúszik a talaj a lába alól. Először érezte úgy, hogy szégyelli magát a munkája miatt, pedig erre semmi oka: azért dolgozik, hogy eltartsa magát és a családját. Inkább neki kéne szégyellnie magát, amiért odament a Rue de Berne-re. És egyik pillanatról a másikra szertefoszlott minden varázslat. Maria kikelt magából:

– Ide hallgasson, Hart úr, bár brazil vagyok, már kilenc hónapja élek Svájcban. És megtanultam, hogy a svájciak azért olyan távolságtartóak, mert nagyon kis országban laknak, szinte mindenki ismer mindenkit, ahogy az imént is láthattuk, és ezért senki nem kérdezi a másikat. A maga megjegyzése tapintatlan volt és durva, de ha az a célja, hogy szórakozásból megalázzon, akkor hiába vesztegeti az idejét. Köszönöm az ánizslikört, ami melleleg borzalmas, de meg fogom inni. Aztán elszívok egy cigarettát. Végül felállok és elmegyek. De maga akár máris elmehet, mert nem tesz jót egy festő jóhírének, ha egy asztalnál ül egy prostituálttal. Mert az vagyok, tudja? Egy prostituált. Tetőtől talpig igazi prostituált. Ez az én erényem: nem csapom be se magamat, se magát. Mert nem éri meg, maga nem érdemli meg, hogy hazudjak magának. Képzelse csak, ha az a híres kémikus, ott, a terem végében, véletlenül megtudná, ki vagyok?

Maria fölemelte a hangját.

– Egy prostituált! És tudja, mit? Ettől szabadnak érzem

magam, tudom, hogy pontosan kilencven nap múlva itt hagyom ezt az átkozott országot, rengeteg pénzzel és frissen szerzett műveltséggel: most már képes vagyok arra, hogy egyedül is ki tudjak választani egy jó bort, a zsebem tele van fotókkal, amelyeket a hóban csináltam, és jól ismerem a férfiak természetét!

A felszolgálólány rémülten hallgatta. A kémikus úgy tett, mintha nem figyelne. De Maria egy cseppet sem jött zavarba. Talán az alkoholtól szabadult így fel, talán az érzéstől, hogy hamarosan újra ugyanaz a vidéki lány lesz, aki volt, vagy talán csak attól lett ilyen jó kedve, hogy ki tudja mondani, mi a munkája, és nevetni tud mások fölháborodásán, a méltatlankodó pillantásokon, a botrányos helyzeten.

– Megértette, Hart úr? Tetőtől talpig, a talpamtól a fejem búbjáig prostituált vagyok, ez a lényegem, ez az erényem!

A férfi nem szólt egy szót sem. És meg sem moccant. Mariának megint kezdett rokonszenves lenni.

– Maga pedig festő létére nem érti a modelljeit. Lehet, hogy a kémikus, aki ott üldögél szórakozottan, bóbiskolva, valójában vasutas. És a többi ember a képen, szintén nem az, aki. Ha értené a dolgát, soha nem látna „különleges ragyogást” egy nőben, aki NEM MÁS, MINT EGY PROSTITUÁLT!

Az utolsó szavakat lassan, tagoltan, hangosan mondta ki. A kémikus fölriadt, a felszolgálólány pedig hozta a számlát.

– A ragyogásnak semmi köze a prostituálthoz, csakis és kizárólag ahhoz a nőhöz van köze, aki igazán maga. – Ralf nem vett tudomást a számláról, és ő is lassan, tagoltan

beszél, de halkán. – Maga ragyog.

A fénye belülről árad, az akaratából, egy olyan ember lelkéből, aki fontos dolgokat áldoz fel olyan dolgokért, amelyeket még fontosabbnak tart. A szemei. Ez a fény a szemeiből árad.

Maria úgy érezte, lefegyverezték. A férfi nem hagyta, hogy provokálja. Szerette volna hinni, hogy csak le akarja fektetni, és semmi több. Az elkövetkező kilencven napban egy percig sem szabad elhinnie, hogy léteznek a földön érdekes férfiak.

– Látja ezt az ánizslikört? – folytatta a férfi. – Nos, maga csak egy ánizslikört lát. Én viszont, mivel nekem az egész lelkemet bele kell adnom a munkámba, látom a növényt, amiből készült, látom a viharokat, amelyek megtépázták ezt a növényt, a kezeket, amelyek összegyűjtötték a magokat, látom, hogyan utazott egy másik földrészről idáig egy hajón, és látom, ahogy – mielőtt belekerült az alkoholba – otthagya színes és illatos nyomát mindazokon, akik megérintették. Ez mind-mind az ánizslikőr részévé vált. És ha egyszer lefesteném, ez mind rajta lenne a képen, bár maga azt hinné, hogy ott is csak egy pohár ánizslikört lát. És ugyanígy, miközben maga az utcát nézte, és Szent Jakab útjára gondolt – mert tudom, hogy arra gondolt –, én lefestettem a gyermekkorát is, és a kamaszkorát, szertefoszlott múltbéli álmait, és eljövendő álmait, és lefestettem az akaraterejét – ez izgat magában a legjobban. Amikor meglátta az arcképét...

Maria kinyitott egy ajtót, bár tudta, hogy később nagyon nehéz lesz becsukni.

– Láttam ezt a ragyogást... bár az nem maga volt, csak egy nagyon hasonló nő.

Megint fagyos csend következett. Maria ránézett az órájára.

– Pár perc múlva mennem kell. Miért mondta, hogy a szex unalmas?

– Ezt magának kell jobban tudnia.

– Én azért tudom, mert ez a munkám. És mindennap ugyanazt csinálom. De maga egy harmincéves férfi...

– Huszonkilenc...

– ...Fiatal, vonzó, híres, akit még érdekelnek ezek a dolgok, és nem kell elmennie a Rue de Berne-re, hogy nőt szerezzen magának.

– De igen. Lefeküdtem néhány kolléganőjével. Nem mintha problémáim lennének azzal, hogy nőt szerezsek magamnak. Nem, nekem magammal vannak problémáim.

Mariába belehasított a féltékenység, és megrémült. Most döbönt rá, hogy tényleg azonnal el kell mennie, itt kell hagynia ezt a férfit, különben nagyon nehéz helyzetbe kerül.

– Ez volt az utolsó próbálkozásom. De most már lemondtam róla – mondta Ralf, miközben szedegette a padlóról a szétszóródott ecseteket.

– Van valami fizikai gondja?

– Nincs. Csak nem érdekel. Ez lehetetlen.

– Fizessen. Menjünk el sétálni. Igazából, azt hiszem, sokan érzik így, csak senki nem mondja ki. Jó valakivel ilyen őszintén beszélgetni.

Kimentek a Szent Jakab útjára: ameddig a szem ellát, föl-le, föl-le kanyarog az út, egészen a folyóig, aztán tovább a

tóig, a hegyekig, aztán egy távoli spanyolországi városig. Mellettük emberek haladtak el, akik ebéd után siettek vissza a munkába, anyukák babakocsival, turisták, akik lefényképezték a gyönyörű vízsugarat a tó közepén, muzulmán nők, akiknek az arcát kendő takarta, kocogó fiatalok és zarándokok, akik ezt a mesebeli várost keresték, Santiago de Compostelát, ami talán nem is létezik, csak egy legenda, amelyben ezek az emberek hinni akarnak, hogy legyen valami értelme az életüknek. Ezen az úton, amelyen annyi ember járt már az évszázadok során, ezen az úton lépkedett egymás mellett egy hosszú hajú férfi, aki egy ecsetekkel, festékekkel, vásznnal és ceruzákkal teli nehéz szatyrot cipelt, és egy nála valamivel fiatalabb nő, aki pedig gazdálkodási témájú könyvekkel megrakott táskát vitt a kezében. Egyiküknek sem jutott eszébe megkérdezni, mit keresnek ők itt, egymás mellett, ezen a zarándokúton. Úgy ballagtak szótlanul, mintha ez volna a világ legtermészetesebb dolga. A férfi mindent tudott a nőről, a nő viszont semmit sem tudott a férfiről.

Ezért Maria eldöntötte, hogy kérdezni fog – most, hogy már mindent meg mer kérdezni, ami érdekli. A férfi először zárkózottnak látszott, de Maria tudta, hogyan lehet megszerezni bármit egy férfitől, így végül elmesélte, hogy kétszer volt házas (ne feledjük: még csak huszonkilenc éves!), rengeteget utazott, királyokkal és híres színészekkel találkozott, felejthetetlen élményekben volt része. Genfben született, de lakott Madridban, Amszterdamban, New Yorkban és egy dél-franciaországi városban, Tarbes-ban, amely ugyan nem tartozik a turistalátványosságok közé, de

ő nagyon megkedvelte, mert közel van a hegyekhez, és melegszívűek a lakói. Húszéves volt, amikor fölfedezték a tehetségét: egy gazdag üzletember véletlenül éppen abban a japán étteremben ebédelt, amelynek falain az ő képei függenek. Sok pénzt keresett, fiatal volt és egészséges, bármit megtehetett, amire kedve támadt, bárhová mehetett, ahová akart, bárkivel találkozhatott, mindent megkapott, amire egy férfi vágyhat, azt csinálta, amit szeret, és mégis: a hírnév, a pénz, a nők és az utazások ellenére boldogtalan ember volt, akinek egyetlen öröme a munkája.

– Sokat szenvedett a nőktől? – kérdezte Maria, de már meg is bánta, mert arra gondolt, hogy ez az idióta kérdés biztosan szerepel valami „Minden, amit egy nőnek tudnia kell a férfiről, akit meg akar hódítani” című kézikönyvben.

– Soha nem bántottak. Mindkét házasságomban boldog voltam. Csaltuk egymást, mint a házaspárok általában. De egy idő után nem érdekelt többé a szex. Tudtam még szeretni, hiányzott egy társ, de a szex... De miért beszélünk a szexről?

– Mert ahogy maga is megmondta, prostituált vagyok. Ez a munkám.

– Az életem nem különösebben érdekes. Csak egy művész vagyok, aki fiatalon sikeres lett, ami ritka, és a festészetben még ritkább. Egy festő, aki bármilyen képet meg tud festeni, és jó pénzért el tudja adni, bár a kritikusok a falra másznak tőle, mert azt hiszik, hogy csak ők tudják, mi a „művészet”. Egy ember, akiről mindenki azt hiszi, hogy mindenre tudja a választ, és minél többet hallgat, annál bölcsebbnek gondolják.

És folytatta a mesélést: minden héten meghívják valahova, a világ különböző pontjaira. Van egy ügynöke, aki Barcelonában él – tudja, hol van Barcelona? Igen, Maria tudja, Spanyolországban. Ez az ügynök foglalkozik mindennel, ami pénzzel, meghívásokkal, kiállításokkal kapcsolatos, és soha nem próbálja rávenni, hogy olyasmit csináljon, amihez nincs kedve, mert néhány év munkával elérték, hogy biztos helyük legyen a piacon.

– Érdekes ez a történet? – kérdezte hirtelen, és a tekintetében némi bizonytalanság jelent meg.

– Inkább úgy mondanám, hogy más, mint a többi. Sok ember szívesen bújna a bőrébe.

Ralf ragaszkodott hozzá, hogy most Maria beszéljen.

– Én három személy vagyok, attól függően, hogy éppen kivel vagyok. Az Ártatlan Kislány, aki csodálattal bámulja a férfit, és úgy tesz, mintha lenyűgözőnek hetvenkedő történetei a hatalomról és a dicsőségről. A Végzet Asszonya, aki azonnal lecsap azokra, akik bizonytalanok, átveszi felettük az irányítást, és kielégíti a vágyaikat, hiszen nekik már semmi mással nem kell törődniük. Végül pedig a Megértő Anya, aki gondját viseli mindazoknak, akik vigaszra és törődésre szorulnak, úgy tesz, mintha megértené őket, de a panaszok az egyik fülén be – a másikon ki. Maga melyiket szeretné megismerni?

– Magát.

Maria mindent elmesélt, mert úgy érezte, el kell mesélnie. Amióta elhagyta Braziliát, ez volt az első alkalom, hogy valakivel komolyan beszélgetett. Miközben mesélt, rádöbbsent, hogy – nem szokványos munkája ellenére – a

Rióban töltött hét és az első Svájcban töltött hónap óta semmi érdekes nem történt vele: elment otthonról, dolgozott, hazament, aztán megint elment, dolgozott, megint hazament, és semmi több.

Mire befejezte a mesélést, már megint egy bárban ültek, ezúttal a város másik végén, távol Szent Jakab útjától, és mindketten azon gondolkodtak, vajon mit rendelt a másiknak a sors.

– Van még valami, amit el akar mondani? – kérdezte Maria.

– Mondjuk: viszlát holnap?

Hát igen, ez nem volt egy szokványos délután. Maria izgatott volt és ideges, nem tudta, mitévő legyen, mert kinyitott egy ajtót, és most nem tudja, hogyan csukja be.

– Mikor láthatom a kész festményt?

Ralf átadott neki egy névjegykártyát: a barcelonai ügynök telefonszáma volt rajta.

– Telefonáljon hat hónap múlva, ha még Európában lesz. „Genf arcai” lesz a címe, híres és névtelen emberek lesznek rajta, először egy berlini galériában állítják ki, azután európai körútra indul.

Mariának eszébe jutott a naptár, hogy már csak kilencven nap van hátra, és minden kapcsolat, minden kötelék veszélyeztetheti a tervét.

„Mi a fontosabb az életben? Hogy éljek, vagy hogy úgy tegyek, mintha élnék? Kockáztassak? Mondjam meg, hogy ez volt a legérdekesebb napom ebben a városban? Köszönjem meg, hogy kritikus megjegyzések nélkül hallgatott végig? Vagy játsszam a határozott nőt, és

hagyjam itt egyetlen szó nélkül?”

Amíg együtt sétáltak Szent Jakab útján, és amíg hallotta a saját hangját, ahogy meséli a történetét, boldognak érezte magát. Beérhetné ennyivel: már ez is nagy ajándék az élettől.

– Fel fogom keresni – mondta Ralf Hart.

– Ne tegye. Nemsokára hazautazom Brazíliába. Nincs már mit mondanunk egymásnak.

– Kliensként látogatom meg.

– Ezt megalázásnak venném.

– Azért keresem meg, hogy megváltson.

Az elején is mondott valami ilyesmit, amikor arról beszélt, hogy nem érdekli a szex. Maria el akarta mondani, hogy ő is hasonlóképpen érez, de uralkodott magán – így is túl messzire ment; okosabb, ha hallgat.

Milyen patetikus pillanat. Megint egy kisfiúval van dolga, aki ezúttal nem ceruzát kér tőle, hanem a társaságát. A múltjára gondolt, és életében először megbocsátott magának: nem ő volt a hibás, hanem a fiú, aki egy próbálkozás után föladta. Sőt, sem ő, sem a fiú nem hibás. Gyerekek voltak még, és a gyerekek így viselkednek. És ettől nagyon megkönnyebbült, jobban érezte magát: nem árulta el élete első próbálkozását. Ez mindenkivel megtörténik, része az ember öntudatra ébredésének, amikor elkezdi keresni a „másik felét”. Így megy ez.

Most viszont más a helyzet. Akármilyen jó ürügyei vannak (hazamegyek Brazíliába, egy bárban dolgozom, nincs időnk, hogy igazán megismerjük egymást, nem érdekel a szex, hallani sem akarok a szerelemről, meg kell tanulnom

a gazdálkodást, nem értek a festészethez, két teljesen különböző világban élünk), az élet nagy döntés elé állította. És már nem gyerek, felelős a döntéseiért. Inkább nem válaszolt. Megszorította a festő kezét, ahogy abban az országban szokás volt, és elindult hazafelé. Ha tényleg ő az a férfi, akire vár, nem tántoríthatja el a hallgatása.

Részlet Maria naplójából, az aznapi feljegyzéseiből:

Ma, amikor a tó körül sétáltunk, ezen a különös Szent Jakab útján, a férfi, aki velem volt – egy festő, egészen más élete van, mint nekem –, beledobott egy követ a vízbe. Azon a helyen, ahol belecsobbant a vízbe, kis hullámkörök jelentek meg, és azok körül egyre nagyobb körök, amíg az egyik elért egy kacsát, ami éppen arra úszkált, és semmi köze nem volt a kőhöz. De nem ijedt meg a váratlan hullámtól, inkább elkezdett vele játszani. Néhány órával ez előtt a jelenet előtt beléptem egy kávézóba, és ott meghallottam egy hangot. Mintha Isten egy követ dobott volna arra a helyre. Az energiahullámok elértek engem és egy férfit, aki egy sarokban ült és festett. Ő is megérezte a hullámokat, amelyeket a csobbanás keltett, és én is. És most? Hogyan tovább?

A festő rögtön tudja, mikor talál rá egy modellre. A zenész is tudja, mikor szóljon a hangszere. Itt, a naplómban, én is biztos vagyok benne, hogy bizonyos mondatokat nem én írok le, hanem egy nő, aki ragyog a fénytől, és aki én

vagyok, de ezt nem vagyok hajlandó elfogadni.
Élhetek továbbra is úgy, mintha nem történt volna semmi sem. De úgy is tehetek, mint a kiskacsa, és szórakoztathatom magam a hullámmal, ami egyszer csak megjelent és fölkavarta a vizet.

Neve is van ennek a kőnek: szenvedély. Leírhatnám két ember találkozásának vibráló szépségét, de nem állhatok meg itt. Izgat az ismeretlen, a váratlan, a vágy, hogy valamit igazi, lángoló hévvel csináljak, azzal a bizonyossággal, hogy végre valóra válik egy álmom. A szenvedély jeleket ad nekünk, amelyek vezetnek bennünket. Most az én feladatom megfejteni ezeket a jeleket.

Szeretném azt hinni, hogy szerelmes vagyok. Valakibe, akit nem ismerek, és aki nem szerepelt a terveim között. A több hónapos önmegtartóztatással, a szerelem elutasításával éppen az ellenkezőjét értem el annak, amit akartam: most hagyom, hogy magával ragadjon az első ember, aki másként figyelt föl rám, mint a többiek.

Milyen jó, hogy nem vettem el tőle a névjegykártyát, hogy nem tudom, hol lakik, hogy elveszíthetem, anélkül hogy hibáztathatnám magamat, amiért nem éltem a lehetőséggel.

És ha így lesz is, ha valóban elveszítem, akkor is nyertem egy boldog napot. És ha arra gondolok, milyen szörnyű ez a világ, akkor egyetlen boldog nap is maga a csoda.

Amikor aznap este belépett a Copacabanába, a férfi már ott volt, és várta. Ő volt az egyetlen vendég. Milán, aki valamiért kíváncsian figyelte a brazil lány sorsát, rögtön látta, hogy Maria elvesztette a csatát.

– Meghívhatom egy italra?

– Dolgoznom kell. Nem akarom elveszíteni az állásomat.

– Én is egy vendég vagyok. Ajánlatom a munkájára vonatkozik.

Az a férfi, aki délután olyan magabiztos volt, jól bánt az ecsettel, nagy emberekkel találkozott, Barcelonában volt ügynöke, és nyilván rengeteg pénzt keresett, most egyszerre törékenynek tűnt. Olyan környezetben jelent meg, ahol nem kellett volna megjelenie. Már nem a Szent Jakab útja melletti romantikus kávézóban ültek. A délután varázsa egyszerre szertefoszlott.

– Szóval, meghívhatom egy italra?

– Majd máskor. Ma régi vendégeim jönnek. Milán meghallotta a mondat végét. Tévedett: a lány nem sétált bele a szerelmi ígérek csapdájába. Azt azonban nem értette, hogy egy ilyen gyér forgalmú estén miért választott inkább egy idős férfit, egy szürke kis könyvelőt és egy biztosítási ügynököt.

Mindegy, az ő baja. Amíg fizeti a jutalékot, joga van eldönteni, kivel hajlandó lefeküdni, és kivel nem.

Maria naplójából, erről az estéről:

Mit akar tőlem ez a festő? Nem látja, hogy két teljesen

különböző országból, kultúrából jövünk? Talán azt gondolja, én többet tudok a gyönyörrel, mint ő, és valami újat akar tőlem tanulni?

Miért csak annyit mondott, hogy „én is egy vendég vagyok”? Olyan nehéz lett volna azt mondania, hogy „hiányzott”, vagy hogy „nagyon jól éreztem magam, amikor sétáltunk”? Én is válaszolhattam volna ugyanezt (hiszen profi vagyok), de ismernie kell a gyenge pontjaimat, hiszen tudja, hogy törékeny nő vagyok. És tudnia kellene, hogy azon a helyen egy másik ember vagyok.

Ő egy férfi. És művész: kötelessége tudni, hogy az ember legfőbb célja megérteni az igazi szerelmet. A szerelem nem a másik emberben van, hanem bennünk. Mi ébresztjük föl magunkban. De ahhoz, hogy fölébreszthessük, szükségünk van a másikra. Az életnek csak akkor van értelme, ha van kivel megosztani az érzéseinket.

Unja a szexet? Én is. De egyikünk sem tudja, mi az. Hagyjuk, hogy meghaljon az egyik legfontosabb dolog az életben? Szükségem van rá, hogy megváltson, és szükségem van rá, hogy megváltsam, de nem így. Kész helyzet elé állított.

Megrémült. Kezdett rádöbbenni, hogy ennyi önuralom után lelkének vulkánja egyszer csak jelét adta annak, hogy

nemsokára ki fog törni, és abban a pillanatban, hogy ez megtörténik, elveszíti minden hatalmát az érzelmei fölött.

Ki ez az átkozott művész, akinek talán egy szava sem igaz, akivel csak néhány órát töltött együtt, aki nem érintette meg, és nem próbálta elcsábítani? Lehetne ennél rosszabb?

Miért kiáltozik ilyen kétségbeesetten a lelke? Miért gondolja, hogy ő is ugyanezt érzi – persze biztosan téved. Lehet, hogy Ralf Hart csak meg akarja találni azt a nőt, aki képes feléleszteni benne azt a tüzet, amely már majdnem teljesen kialudt. Az ő szexistennőjét akarja benne látni, akiben „különleges ragyogást” érez (ezt tehát valóban őszintén mondta), aki kézen fogja, és visszavezeti a valóságos világba. Nem is gondolná, hogy Maria ugyanezt az érdektelenséget érzi, hogy neki is megvannak a maga problémái (hiába feküdt le annyi férfival, egyikkel sem érte el az orgazmust), és hogy aznap reggel éppen dicsőséges hazatérését tervezgette.

Miért gondol rá ennyit? Miért gondol valakire, aki talán éppen ebben a pillanatban egy másik nőt fest, és neki mondja, hogy „különleges ragyogása” van, és belőle próbál szexistennőt faragni?

„Azért gondolok rá, mert tudtam vele beszélgetni.”

Nevetséges! Talán a könyvtárosnőre is ennyit gondol? Nem. És Nyah-ra, a Fülöp-szigeteki lányra, az egyetlen lányra a Copacabanában, akivel valamennyire meg tudja osztani az érzéseit? Nem, rájuk nem gondol. Pedig sok időt töltött velük, és jól érezték magukat együtt.

lgyekezett másra gondolni: arra, hogy milyen meleg van,

hogy előző nap nem tudott bevásárolni. Hosszú levelet írt az apjának, részletesen leírta, milyen földet szeretne vásárolni – ez majd boldoggá teszi a szüleit. Nem adta meg érkezésének pontos dátumát, de utalt rá, hogy közeleg az ideje. Elaludt, felébredt, megint elaludt, és újra felébredt. Rájött, hogy az a könyv, amelyet kikölcsönzött a gazdálkodásról, bizonyára nagyon megfelel a svájciaknak, de semmire sem jó a braziloknak: két teljesen eltérő világban élnek.

Délután észrevette, hogy a vulkán elcsendesedett. Kissé megnyugodott: ilyen hirtelen föllángolása sokszor volt már, de másnapra mindig elmúlt. Olyan jó, minden mehet tovább, úgy, ahogy eddig. Van szerető családja, egy férfi, aki várja, és aki mostanában gyakran ír neki, és arról mesél, milyen jól megy az üzlet. Ha most úgy döntene, hogy este repülőre száll és hazamegy, akkor is lenne elég pénze, hogy vegyen egy földet. Túl van a nehezen, a legnagyobb akadályokat már legyőzte: a nyelvi nehézségeket, a magányt, az első éjszakát azzal az arabbal. Meggyőzte a lelkét, hogy ne háborogjon amiatt, amit a testével művel. Tudta, mi az álma, és kész volt mindent megtenni érte. És – a jelek szerint – az álmában nem szerepeltek férfiak. Legalábbis olyan férfiak nem szerepeltek benne, akik nem beszélnek az anyanyelvét, és nem élnek egy városban vele.

Amikor a vulkán teljesen elcsendesedett, Maria megértette, hogy erről ő is tehet. Mert nem mondta a megfelelő pillanatban, hogy „egyedül vagyok, éppolyan nyomorult vagyok, mint maga, tegnap látta a 'ragyogásomat', és ez

volt az első szép és őszinte dolog, amit egy férfitől hallottam, mióta itt vagyok”.

A rádióban egy régi dalt játszottak: „Szerelmeim meghalnak, mielőtt megszületnének.”

Maria naplójából, két nappal azután, hogy minden visszatért a régi kerékvágásba:

A szenvedély miatt az ember nem tud enni, aludni, dolgozni, megnyugodni. És sokan megijednek tőle, mert amikor megjelenik, összetör minden régit, ami az útjába kerül. Senki nem akarja szétrombolni az életét. Ezért sokan távol tudják tartani maguktól ezt a veszélyt, és képesek fönntartani egy olyan házat, s amely belülről már rothad. Ők a tudatosság mérmökei. Mások épp az ellenkezőjét gondolják: gondolkodás nélkül átadják magukat a szenvedélynek, és azt várják tőle, hogy minden problémájukra megoldást nyújtson. Kedvesükre háriának minden felelősséget, neki hálásak, ha boldogok, és őt hibáztatják, ha boldogtalanok. Hol a fellegekben járnak, mert valami érthetetlen csoda történt velük, hol meg teljesen letöremek, mert valami váratlanul mindent összezúzott körülöttük.

Menekülni a szenvedély elől, vagy vakon engedelmeskedni neki – melyik hozzáállás a kevésbé pusztító? Nem tudom.

A harmadik napon, mint aki hamvaiból feltámadt, Ralf Hart újra megjelent – és majdnem elkésett, mert Maria már egy másik vendéggel beszélgetett. De amikor meglátta a férfit, udvariasan közölte a vendéggel, hogy nem akar táncolni, mert vár valakit. Csak most döbbsent rá, hogy egészen eddig őt várta, már napok óta. És ebben a pillanatban egyszerre elfogadott mindent, amit a sors rendelt neki.

Nem panaszkodott, inkább örült, hogy megengedheti magának ezt a fényűzést, mert nemsokára úgyis elmegy ebből a városból, és tudja, hogy ennek a szerelemnek nincs jövője, de mivel nem vár tőle semmit, csak nyerhet vele.

Ralf megkérdezte, hogy meghívhatja-e egy italra, Maria pedig rendelt egy gyümölcskocktét. Milán úgy tett, mintha poharat mosogatna, de közben figyelte a brazil lányt, és nem értett semmit: mi vihette rá, hogy meggondolja magát? Kicsit félt, hogy Maria csak megissza az italát, és ott marad, de aztán megkönnyebbült, amikor látta, hogy elmegy a férfival táncolni. Szépen végzik a szertartást, semmi ok az aggodalomra.

Maria érezte a derekán a férfi kezét, az arcán a férfi arcát, és hallotta a hangos zenét, ami – hála Istennek – megakadályozott bármiféle társalgást. Egy gyümölcskocktél nem ad elég bátorságot, így aztán az a néhány szó, amelyet váltottak egymással, csupa formalitás volt. Most már csak idő kérdése az egész. Elmennek egy szállodába? Szeretkezni fognak? Nem lehet nagyon nehéz, hiszen megmondta, hogy nem érdekli a szex. Csak végzi a

szakmáját, és kész. Ez segít csírájában elfojtani bármiféle szenvedélyt. Már nem is érti, miért kellett annyit rágódnia rögtön az első találkozásuk után. Ma éjszaka a Megértő Anya lesz. Ralf Hart csak egy elkeseredett ember, mint a többi milliók. Ha ügyesen végzi a dolgát, ha tudja követni a forgatókönyvet, amelyet magának kitalált, amikor elkezdett a Copacabanában dolgozni, nem kell aggódnia. Nagyon kockázatos azonban közel engednie magához ezt a férfit, akinek hirtelen megérezte a szagát – ami jó volt, aki most megérintette – az is jó volt, és akire várakozva megtalálta önmagát – ez viszont nem volt jó.

Negyvenöt perc alatt mindent végigcsináltak, amit kellett, és ekkor a férfi odament a bár tulajdonosához, és azt mondta:

– Egész éjszakára elviszem. Úgy fizetek, mintha három kliense lett volna.

A tulajdonos vállat vont, és megint azt gondolta, hogy a brazil lány bele fog esni a szerelem csapdájába. Maria viszont nagyon meglepődött: nem tudta, hogy Ralf Hart ilyen jól ismeri a szabályokat.

– A lakásomra megyünk.

Talán tényleg ez lesz a legjobb, gondolta Maria. Bár mindig megfogadta Milán tanácsait, úgy döntött, hogy ebben az esetben kivételt tesz. Azon kívül, hogy egyszer s mindenkorra kiderül, hogy van-e felesége, azt is megtudhatja, hogyan él egy híres festő, és talán egyszer majd ír is róla valamit kicsiny városkája helyi újságjába – hadd tudja meg mindenki, hogy európai tartózkodása alatt értelmiségi és művész körökben forgott.

„Micsoda abszurd ürügy.”

Fél óra múlva megérkeztek egy kis településre, amit Cologny-nak hívnak. Van benne minden, ami kell: templom, pékség, polgármesteri hivatal. És a férfinak háza volt, és nem lakása, méghozzá kétemeletes háza! Első megállapítás: ezek szerint valóban van pénze. Második megállapítás: ha lenne felesége, nem merné őt idehozni, hiszen megláthatnák a szomszédok.

Tehát gazdag és egyedül él.

Beléptek az előszobába. Szemben volt egy lépcső, amely a második emeletre vezetett, de ők jobbra mentek, egészen hátra, ahol volt két hatalmas szoba, és mindkettő egyenesen a kertre nyílt. Az egyikben egy étkezőasztal állt, és a falak tele voltak festményekkel. A másikban kanapék, székek és rengeteg könyvespolc volt, telis-tele könyvekkel, piszkos hamutartók, és régen otffelejtett mosatlan poharak.

– Főzök egy kávét?

Maria megrázta a fejét. Nem, ne főzz kávét. Még ne bánj velem másként. Éppen a démonjaimmal küzdök, és mindent éppen ellenkezőleg csinállok, mint ahogy elhatároztam. De nyugalom: ma a prostituált szerepét játszom, vagy a barátnőét, vagy a Megértő Anyáét – bár a szívem mélyén csak egy Gyermek vagyok, aki gyöngédségre vágyik.

Aztán majd ha túlleszünk ezen az egészen, csinálhatsz nekem egy kávét.

– A kert végében van a műtermem, a lelkem. Amit itt láatsz, a falakon, az az agyam.

Maria a saját otthonára gondolt. Nem volt kertje. Nem

voltak könyvei, csak amelyeket kikölcsönzött a könyvtárból, mert minek költsön olyasvalamire, amit ingyen is meg lehet szerezni. Festmények sem voltak a falain, csak egy poszter a sanghaji cirkusz akrobatáiról, akiket szeretett volna egyszer élőben is megnézni.

Ralf elővett egy üveg whiskyt, és megkínálta. – Köszönöm, nem kérek.

Csak magának töltött hát, és egyből fölhajtotta az egészet, jég és habozás nélkül. Egy szempillantás alatt teljesen megváltozott. Értelmes dolgokról kezdett beszélni, de bármennyire is érdekes volt a beszélgetés, Maria tudta, hogy ez a férfi fél, fél, hogy mi fog történni most, hogy kettesben maradnak. Maria átvette az irányítást.

Ralf töltött magának még egy adagot, és mintha csak mellékesen jegyeznéd meg, azt mondta:

– Szükségem van rád.

Szünet. Hosszú hallgatás. Néma csönd. „Én nem fogom megtörni, lássuk, hogy folytatja.”

– Szükségem van rád, Maria. Kisugárzásod van, bár úgy érzem, még nem hiszel bennem, azt gondolod, csak el akarlak csábítani, és azért beszélek ilyeneket. Ne kérdezd, hogy miért éppen te. Ne kérdezd, hogy mi különös van benned. Nincs benned semmi különös, magamnak sem tudom megmagyarázni. Mégis – íme az élet misztériuma – semmi másra nem tudok gondolni.

– Nem is akartam megkérdezni – hazudta Maria.

– Ha mindenáron keresni akarnék rá valami magyarázatot, azt mondanám: íme, itt egy nő, aki legyőzte a szenvedést, és átalakította valami jóvá, valami kreatívá. De ez nem

elég magyarázat.

„Egyre nehezebb lesz elmenekülni.”

A festő folytatta.

– És én? Én a nagy kreativitásommal, a képeimmel, amelyekért a világ minden táján versenyeznek a galériák, a megvalósított álommal, a falummal, ahol mindenki ismer és kedvel, a feleségeimmel, akik nem kérnek tartásdíjat vagy ilyesmit, az egészségemmel, a jó megjelenésemmel? Én, akinek mindene megvan, amiről egy férfi álmodhat? Itt vagyok egy nővel, akivel egy kávéházban találkoztam, és akivel csupán egy délutánt töltöttem együtt, és azt mondom neki: „szükségem van rád”. Tudod, mi az a magány?

– Tudom.

– Nem tudod, mit jelent úgy magányosnak lenni, hogy közben megvan rá minden lehetőséged, hogy ne legyél az. Nem tudod, mit jelent magányosnak lenni, amikor bárkivel együtt lehetnél, amikor mindennap meghívást kapsz valahova: egy buliba, egy koktélpartira, egy színházi előadásra. Amikor állandóan csörög a telefon, és nők hívnak, akik imádják a munkájukat, és azt bűgják a kagylóba, hogy nagyon szeretnének veled vacsorázni. Szépek, okosak, műveltek. De valami ellök tőlük, és azt súgja: ne menj. Úgysem fogod jól érezni magad. Úgyis csak azzal foglalkoznál egész éjszaka, hogy lenyűgözd őket, és arra pazarolnád az energiádat, hogy bebizonyítsd magadnak: bárkit el tudsz csábítani. Úgyhogy inkább itthon maradok, bezárkózom a műtermembe, és keresem a fényt, amit benned is láttam, és amit rendszerint csak akkor látok meg, amikor dolgozom.

– Mit adhatnék neked? Hiszen mindened megvan – mondta Maria. Kicsit bántotta a férfi megjegyzése a nőkről, de aztán arra gondolt, hogy végül is ő akart vele lenni, még fizetett is érte.

A férfi megitta a harmadik adagot is. Maria képzeletben követte: látta, ahogy az alkohol égeti a férfi torkát, a gyomrát, bekerül a vérkeringésébe, és megtölti bátorsággal, és lassan ő is úgy érezte, mintha becsípett volna, pedig nem ivott egy kortyot sem. Ralf Hart hangja megkeményedett.

– Jól van. Nem tudom megvásárolni a szerelmedet, de azt mondtad, mindent tudsz a szexről. Akkor hát taníts meg. Vagy taníts valamit Brazíliáról. Vagy bármiről, ha már együtt lehetek veled. – Csak két várost ismerek a hazámban: a szülővárosomat és Rio de Janeirót. Ami pedig a szexet illeti, nem hiszem, hogy bármit is tudnék tanítani. Huszonhárom éves leszek, te csak hat évvel vagy öregebb nálam, de tudom, hogy sokkal intenzívebben éltél, mint én. A férfiak, akiket ismerek, azért fizetnek, hogy azt csinálják velem, amit ők akarnak, és nem azt, amit én akarok. – Mindenem túlvagyok már, amit egy férfi el tud képzelni, hogy mit csinálna egy, kettő vagy három nővel egyszerre. Mégsem hiszem, hogy sokat tanultam volna.

Megint hallgattak, de most Marián volt a sor, hogy beszéljen. És Ralf nem segített – ahogy az imént ő sem segített neki.

– A profi prostituáltat akarod?

– Úgy akarlak, ahogy te akarod, hogy akarjalak. Nem, nem felelheti éppen ezt, amit hallani akart.

Megint érezte a vulkán, a földrengés, a vihar közeledtét. Lehetetlen lesz kimászni a saját csapdájából, el fogja veszíteni ezt a férfit, mielőtt még igazán az övé lehetne.

– Te tudod, Maria. Taníts meg. Talán ez megvált engem, megvált téged, és mindkettőnket visszaránt a valóságba. Igazad van, csak hat évvel vagyok nálad idősebb, és mégis sokkal többet éltem, mint te. Tökéletesen különböző élményeket éltünk át, de mindketten el vagyunk keseredve. Az egyetlen dolog, ami megnyugtat minket, ha együtt vagyunk.

Minek mond ilyeneket? Ez lehetetlen, pedig ez az igazság. Csak egyszer találkoztak, és mégis szükségük van egymásra. Mi lesz, ha továbbra is találkozgatnak? Katasztrófa! Maria okos nő volt, már hónapok óta egyfolytában olvasott, és figyelte az embereket; volt egy életcélja, de sajnos lelke is volt, amit meg akart ismerni, és amiben meg akarta látni azt a „ragyogást”.

Maria unta már, hogy ugyanaz a vidéki lány legyen, aki eddig volt, tehát fejlődni akart. S bár nagyon várta már a hazautazást Brazíliába, úgy érezte, még nem tanult meg mindent, amit lehet. Ralf Hart viszont olyan ember, aki szembeszáll a kihívásokkal, megtanult mindent, és most mégis arra kéri ezt a kislányt, ezt a prostituáltat, ezt a Megértő Anyát, hogy váltsa meg. Milyen abszurd!

Más férfiak is viselkedtek már így vele. Volt, akinek nem volt merevedése, volt, aki azt akarta, hogy bánjon vele úgy, mint egy kisfiúval, és volt, aki feleségül akarta venni, mert nagyon izgatónak találta a tudatot, hogy élete párjának rengeteg szeretője volt. Bár még nem ismert egyetlen

„különleges vendég”-et sem, már betekintést nyert a fantázia hatalmas világába, amely az emberi lélekben lakozik. De mindegyikük megszokta a saját életét, és egyik sem kérte: „vigyél el innen”. Épp ellenkezőleg: Mariát akarták magukkal vinni.

S bár ezek a férfiak pénzt adtak neki és energiát vettek el tőle, lehetetlen volt nem tanulni tőlük. De mi lenne, ha valamelyikük tényleg a szerelmet keresné, és a szex csak egy része lenne ennek a keresésnek? Mit kívánna akkor ő: hogy bánjon vele ez a férfi? Mit tartana fontosnak az első találkozáson? Mit szeretne?

– Ajándékot kapni – mondta végül hangosan. Ralf Hart nem értette. Ajándékot? De hiszen előre kifizette az éjszakát, még a taxiban, hiszen ismerte a szabályokat. Miféle ajándékról beszél? Mit akar ezzel mondani?

Maria hirtelen rádöbbsent, hogy tudja, mit kell éreznie egy nőnek és egy férfinak. Kézen fogta a festőt, és elvezette az egyik nagy szobába.

– Ne menjünk föl a hálószobába – mondta.

Eloltott majdnem minden villanyt, leült a szőnyegre, és arra kérte a férfit, hogy ő is üljön le mellé. Észrevette, hogy van a szobában egy kandalló.

– Gyűjtsd be a kandallót.

– De hiszen nyár van.

– Gyűjtsd be a kandallót. Te kérted, hogy ma éjszaka én vezesselek, és most éppen ezt teszem.

Határozottan nézett a férfira, hogy az megint meglássa benne azt a „ragyogást”. És meglátta – ugyanis kiment a kertbe, és hozott néhány eső áztatta fadarabot, és

bedobott a kandallóba egy kevés régi újságpapírt, hogy belobbanjon a tűz, és kiszárítsa, majd meggyújtja a fadarabokat. Azután kiment a konyhába, hogy hozzon még whiskyt, de Maria megállította.

– Megkérdezted, mit kérek?

– Nem kérdeztem meg.

– Akkor figyelj rám: az ember, aki itt van veled, létezik. Gondolj rá. Gondolj arra, hogy vajon whiskyt szeretne, vagy gint vagy kávét. Kérdezd meg, mit kér.

– Mit szeretnél inni?

– Bort. És szeretném, ha velem tartanál.

A férfi letette a whiskys üveget, és hozott helyette egy üveg bort. Addigra a tűz már meggyújtotta a fadarabokat, és Maria eloltotta az összes villanyt, hogy csak a lángok világítsák meg a környezetet. Úgy viselkedett, mintha mindig is tudta volna, hogy ez az első lépés: fölismerni a másikat, tudomást venni a jelenlétéről.

Kinyitotta a táskáját, és talált benne egy tollat, amelyet egy áruházban vett. Bármilyen megteszi.

– Ezt neked adom. Amikor megvettem, arra gondoltam, hogy kéne valami, amivel följegyezhetem a gazdálkodással kapcsolatos ötleteimet. Két napig használtam, addig dolgoztam vele, amíg el nem fáradtam. Egy kicsit én is benne vagyok: a verejtékem, a koncentrációm, az akaraterőm. És most neked adom.

Finoman Ralf tenyerébe helyezte a tollat.

– Ahelyett, hogy vennék neked valamit, amit szeretnél, valami olyat adok neked, ami az enyém, ami tényleg az enyém. Egy ajándékot. Valamit, ami jelzi, hogy tisztelem azt

az embert, aki itt ül velem szemben, és arra kérem, hogy értse meg, mennyire fontos, hogy vele lehetek. Most már van valamije, ami egy kicsit én vagyok, van belőlem egy darabkája, amit szabad és hirtelen támadt elhatározásomban adtam neki.

Ralf fölállt, odament a szekrényhez, és valamilyen tárggyal tért vissza. Átadta Mariának.

– Ez egy villanyvonat egyik vagonja, amelyet kisfiúkoromban kaptam. Soha nem játszhattam vele egyedül, mert apám azt mondta, hogy nagyon drága, Amerikából importálták. Ezért mindig meg kellett várnom, hogy legyen kedve összerakni a vasutat a szoba közepén, de ő vasárnaponként általában operát hallgatott. Így hát ez a vonat túlélte a gyerekkoromat, de nem volt benne túl sok örömöm. Ott fönt, a szekrény tetején őrizgetem a síneket, a mozdonyt, a házakat, sőt még a használati utasítást is. Volt egy vonatom, ami nem volt az enyém, mert nem játszhattam vele. Bárcsak elronthattam volna, mint a többi játékot, amelyekre már nem is emlékszem, mert a gyermek rombolási szenvedélye is hozzátartozik a világ megismeréséhez. De ez az érintetlen vonat állandóan arra emlékeztet, hogy volt egy olyan része a gyermekkoromnak, amit nem éltem meg, mert túl drága volt, és mert az apámnak nem volt kedve vele foglalkozni. Vagy talán attól félt, hogy ahányszor csak összerakja nekem a játékot, ezzel kimutatja a szeretetét, amelyet irántam érez.

Maria egyenesen a tűzbe nézett. Valami történik – és ez nem a bor, és nem is a kandalló melege. Ez az ajándékozás.

Ralf is a kandalló felé fordult. Némán ültek, hallgatták a tűz pattogását. Itták a bort, és nem szóltak egy szót sem, mintha nem volna fontos beszélni. Nem kell csinálni semmit, csak együtt lenni, egymás mellett, és nézni egy irányba.

– Sok ilyen érintetlen vonat volt az életemben – szólalt meg Maria egy idő múlva. – Az egyik a szívem. Én is csak akkor játszottam vele, amikor a világ összerakta a síneket, és nem is mindig a megfelelő pillanatban.

– De szeretted.

– Igen, szerettem. Nagyon szerettem. Annyira szerettem, hogy amikor a szerelmem ajándékot kért tőlem, megijedtem, és elmenekültem.

– Nem értem.

– Nem kell, hogy értsd. Most tanítalak, mert fölfedeztem valamit, amit eddig én sem tudtam. Az ajándékot. Valaminek az átadását, ami a tiéd. Odaadni valamit, mielőtt kérnének valami fontosat. Tiéd a kincsem: a toll, amivel leírtam az álmaidat. És enyém a kincsed: egy játékvonat egyik vagonja, a gyerekkorod egy része, amit nem éltél meg. És mostantól magammal hordom a múltad egy darabját, te pedig magadnál hordhatod a jelenem egy darabját. Ez nagyon jó.

Mindezt szemrebbenés nélkül mondta, nem volt zavarban, úgy viselkedett, mintha mindig is tudta volna, hogy ez az egyetlen helyes viselkedés. Lassan fölállt, levette a kabátját a fogasról, és megcsókolta a férfi arcát. Ralf Hart nem adta jelét, hogy föl akarna állni, mereven bámulta a tüzet, talán az apjára gondolt.

– Soha nem értettem igazán, minek őrizgetem ezt a vonatot. Ma minden világossá vált számomra: azért őrizgettem, hogy egyszer majd neked adjam egy éjszaka a kandalló mellett. Ez a ház most valamivel könnyebb lett.

Azt mondta, hogy másnap majd odaadja a síneket is, a mozdonyt, a füstpatronokat és a kis állomásépületet is.

– Lehet, hogy ez a vonat ma ritkaságnak számít, amelyet már nem gyártanak, és nagyon sokat ér – jegyezte meg Maria, de rögtön meg is bánta. Persze nem ez a lényeg, hanem az, hogy megszabadult valamitől, ami a szívének még értékesebb.

Mielőtt még más, az alkalomhoz nem illő hülyeséget is mondhatott volna, gyorsan megcsókolta a férfi arcát, és elindult az ajtó felé. Ralf még mindig a tüzet nézte, és ő gyengéden megkérte, hogy engedje ki.

Ralf kikísérte, Maria pedig megmagyarázta neki, hogy bár jó volt látni őt a tűz mellett, a braziloknak van egy furcsa babonájuk: amikor valakit először látogatnak meg, távozáskor nem nyithatják ki maguknak az ajtót, mert akkor soha többet nem térnek vissza abba a házba.

– És én vissza akarok jönni.

– Bár nem vetkőztünk le, és nem hatoltam beléd, meg sem érintettelek, mégis szeretkeztünk.

Maria nevetett. Ralf felajánlotta, hogy hazaviszi, de ő visszautasította.

– Holnap meglátogatlak a Copacabanában.

– Ne tedd. Várj egy hetet. Megtanultam, hogy várni a legnehezebb, és szeretnék hozzászokni, tudni, hogy velem vagy, akkor is, ha nem vagy mellettem.

Megint a hideg és sötét éjszakában gyalogolt, mint annyiszor itt, Genfben, csakhogy ezekhez az éjjeli sétákhoz általában magány és bánat társult, és a vágy, hogy minél előbb hazajusson Brazíliába, meg a sóvárgás az anyanyelve után, amelyen már olyan régen szólalt meg.

Ma viszont azért gyalogolt, hogy megtalálja önmagát, megtalálja azt a nőt, aki negyven percig ült egy kandalló előtt egy férfival, és most tele volt fénnel, bölcsességgel, tapasztalattal, varázssal. Nem olyan régen látta ennek a nőnek az arcát, amikor a tónál sétált, és azon gondolkodott, hogy elfogadjon-e egy olyan sorsot, amely nem az övé – azon a délutánon nagyon szomorúan mosolygott. Másodszor egy festővászonon látta viszont ezt az arcot, és most megint érezte a jelenlétét. Csak nagy sokára ült taxiba, amikor látta, hogy ez a mágikus jelenlét elhagyja, és talán nem is fog visszatérni soha.

Jobb tehát, ha nem is gondol az egészre, nehogy elrontsa, nehogy a sóvárgás fájdalma lépjen a helyébe annak a jónak, amit most átélt. Ha valóban létezik az a másik Maria, a megfelelő pillanatban biztosan visszajön.

Részlet Maria naplójából – aznap éjjel, amikor a játékvonatot kapta:

A legmélyebb és legigazibb vágy annak a vágya, hogy közel kerüljünk valakihez. És ettől kezdve elindul a láncreakció, a férfi és a nő elkezd játszani. De ami előtte volt – a kölcsönös vonzalom, ami egymás felé lökte őket

–, az megmagyarázhatatlan. Ez nem más, mint az érintetlen, tiszta vágy.

1 Amikor a vágy még ebben a tiszta állapotban van, a férfi és a nő beleszeret az életbe, minden pillanatát a legmélyebb hódolattal élik át, és izgatottan várják, mit ünnepelhetnének meg legközelebb.

Az ilyen emberek nem sietnek, nem hajtják az eseményeket meggondolatlan cselekedetekkel. Tudják, hogy a szükségszerű úgylis bekövetkezik, hogy az igazi mindig megtalálja a módját, hogy megmutatkozzon. És amikor elérkezik a pillanat, nem haboznak, nem hagyják ki a lehetőséget, nem vesztegetnek el egyetlen mágikus pillanatot sem, mert tisztában vannak minden egyes pillanat fontosságával.

A következő napokban Maria megint rádöbbsent, hogy mégiscsak beleesett abba a csapdába, amelyet annyira igyekezett elkerülni – de most nem keseredett el, és nem ijedt meg. Ellenkezőleg: mivel tudta, hogy nincs mit veszítenie, szabadnak érezte magát. Tudta, hogy bármilyen romantikus volt is együttlétük a kandallónál, Ralf Hart egyszer csak rá fog ébredni, hogy ő csak egy prostituált, ő pedig elismert művész. Hogy ő a világ másik végén lakik, egy olyan országban, ahol mindig válság van, Ralf pedig a földi paradicsomban él, egy jól szervezett államban, ahol minden működik, és amely születése óta gondoskodik róla. Hogy míg ő a gimnáziumot is alig fejezte be, Ralf a legjobb

iskolákba járt, és múzeumokban művelődött. Az ilyen álmok sohasem tarthatnak sokáig, és Maria eleget élt már ahhoz, hogy tudja: a valóság soha nem egyezik meg az álmaival. Éppen ezért érezte magát olyan szabadnak: kesztyűt dobhatott a valóság arcába, a szemébe vághatta, hogy nincs rá szüksége, hogy az ő boldogsága nem függ attól, ami körülötte történik.

„Istenem, milyen romantikus vagyok.” Egész héten azon gondolkozott, hogy Ralf Hartot mivel tehetné boldoggá. A férfi visszaadta neki a méltóságát, és azt a bizonyos ragyogást, pedig ő mindkettőt örökre elveszettnek hitte. Mivel viszonzhatná neki, hogy boldoggá tette? Valószínűleg csak azzal, amiről Ralf azt gondolja, hogy ért hozzá, ez pedig a szex. És mivel a Copacabanában mindig minden ugyanúgy ment, szakmája gyakorlása közben nem tett szert új tapasztalatokra. Ezért elhatározta, hogy más források után néz.

Megint megnézett néhány pornófilmet, de most sem talált bennük semmi érdekeset – kivéve talán az aktusban résztvevők számának változatosságát. A filmek tehát nem sokat segítettek, ezért úgy döntött, hogy – genfi tartózkodása alatt először – vásárol néhány könyvet, bár továbbra is úgy gondolta, hogy sokkal praktikusabb, ha nem foglalják a helyet a lakásában olyan dolgok, amelyekre használat után nincs többet szüksége. De ezúttal kivételt tett, hiszen a könyvtárban nem talált megfelelő könyveket a szexről. Elment egy könyvesboltba, amelyet akkor vett észre, amikor Ralffal sétált Szent Jakab útján, és megkérdezte, akad-e valami ebben a témában.

– Rengeteg könyvünk van erről – felelte az eladó lány. – Szinte úgy látszik, az emberek mással sem foglalkoznak, csak ezzel. Több polcnyi könyvünk van, amely kifejezetten erről szól, de ezen kívül is majdnem minden regényben van legalább egy szexjelenet. Legyen az szép szerelmi történet, vagy komoly értekezés az emberi létről. Az emberek biztosan csak erre tudnak gondolni.

De Maria tapasztalatból tudta, hogy a lány téved: az emberek csak azért törődnek ennyit ezzel a dologgal, mert azt hiszik, hogy rajtuk kívül az egész világ ezzel van elfoglalva. Ezért aztán diétáznak, parókát viselnek, órákat töltenek a fodrásznál vagy az edzőteremben, kihívó ruhákat hordanak, csak hogy fellobbantsák a szikrát. És azután? Amikor elérkezik a szeretkezés ideje, tizenegy perc, és kész. Semmi új, semmi kreativitás, semmi izgalom, semmi, ami az egekbe röpítene – és a szikra hamarosan már nem tudja életben tartani a tüzet.

De felesleges lett volna vitatkozni a szőke lánnyal, aki azt gondolta, hogy a világot meg lehet ismerni a könyvekből. Még megkérdezte, hol van a tematikus polc, és ott valóban rengeteg könyvet talált. Csakhogy mindegyik homokosokról, leszbikusokról vagy apácákról szólt, akik megdöbbenő vallomásokat tettek kényes ügyekben, illetve volt ott még néhány illusztrált könyv a különböző keleti technikákról, amelyekben a képek borzalmasan kényelmetlen pozitúrákat ábrázoltak. Egyetlenegy könyv keltette fel az érdeklődését: A szent szex. Ez legalább másnak látszik.

Megvette, hazament, bekapcsolta a rádiót, megkereste azt

az adót, amelyik mindig segítette a gondolkodásban (mivel nyugtató zenéket sugárzott), kinyitotta a könyvet, és meglátta, hogy ebben is vannak képek, és ezek is olyan pozitúrákat ábrázolnak, amelyeket csak cirkuszi mutatványosok képesek utánozni. A szöveg pedig szörnyen unalmas volt.

Maria elegendő tapasztalatot szerzett a szakmájában, hogy tudja: nem minden a pozitúra, nem attól függ a szerelmeskedés színvonala, milyen pózba helyezkedik az ember. Másrészt az esetek többségében ösztönösen változtatja az ember a pozitúrákat, természetesen, megfontolás nélkül, ahogy a tánclépések követik egymást. Ennek ellenére megpróbált a könyv szövegére koncentrálni.

Két óra múlva két dologra jött rá.

Az első: azonnal meg kell vacsoráznia, mert mindjárt indulnia kell a Copacabanába.

A második: aki ezt a könyvet írta, az egészből nem ért semmit, de SEMMIT. Rengeteg elmélet, keleti titokzatosság, felesleges szertartások, idióta tanácsok. Látszott, hogy a szerző a Himaláján meditált (utána kell néznie, hol van ez a hely), jógatanfolyamokra járt (erről már hallott), sokat olvasott a témáról, hiszen egyfolytában másokat idézett – de fogalma sem volt a lényegről. A szex nem elmélet, nem tömjénfüst, nem meghatározott érintési pontok, nem hajbókolás és hajlongás. Hogy mert ez az ember (pontosabban egy nő) arról a témáról írni, amit még Maria sem ismer, akinek pedig ez a szakmája? Talán a Himalája az oka, vagy a készletés, hogy mindent

tülbonyolítsunk, még azt is, aminek egyedülálló szépsége éppen mérhetetlen egyszerűségében rejlik. Ha egy ilyen ostoba könyvet meg lehet írni és ki lehet adni, érdemes megint komolyan foglalkozzon azzal az ötlettel, hogy ír egy könyvet Tizenegy perc címmel. Nem lesz sem cinikus, sem hamis – egyszerűen megírja a saját történetét, semmi többet.

De nem volt sem ideje, sem kedve ezzel foglalkozni. Most azzal kell törődnie, hogy boldoggá tegye Ralf Hartot, és hogy megtanulja, hogyan kell földet művelni és jószágot nevelni.

Maria naplójából, rögtön azután, hogy eldobta azt az unalmas könyvet:

Találkoztam egy férfival, és beleszerettem. Igen egyszerű oka van annak, miért hagytam, hogy elhatalmasodjon rajtam az érzés: nem várok semmit.

Tudom, hogy három hónap múlva már messze járok innen, és ő addigra csak emlék lesz, de nem bírok tovább szerelem nélkül élni.

Írok egy történetet Ralf Hartnak – így hívják. Nem vagyok biztos abban, hogy visszatér a bárba, ahol dolgozom, de ez életemben először nem számít. Elég, hogy szeretem, hogy gondolatban vele vagyok, és hogy lépteit, szavai és kedvessége kiszínezi ezt a várost. Ha majd hazautazom, ő csak egy arc lesz az emlékeimben, egy név és egy kandalló. Minden más, amit itt átéltem, minden, amin

keresztülmentem, eltörpül majd az ő emléke mellett.

Szeretném azt tenni vele, amit ő tett velem. Sokat gondolkodtam, és rájöttem, hogy nem véletlenül léptem be abba a kávézóba. A legfontosabb találkozásokat a lelkek előre megbeszélik egymással, amikor a testek még nem is látták egymást.

Ezek a találkozások általában olyankor történnek, amikor valamilyen határhoz érünk: a lelkünknek meg kell halnia, hogy újjászülethessen. A találkozások megvárnak, de a legtöbbször éppen mi nem hagyjuk, hogy valóra váljanak. De ha végképp el vagyunk keseredve, ha már nincs mit veszítenünk – vagy ha éppen ellenkezőleg: imádjuk az életet –, az ismeretlen testet ölt, és a világ kifordul a négy sarkából.

Mindenki tud szeretni, hiszen mindannyian ezzel az adottsággal születünk. Van, aki eleve jól csinálja, de a többségnek újra kell tanulnia, vissza kell emlékeznie, hogyan szeretett, és mindenkinek – kivétel nélkül mindenkinek – el kell égetnie az elmúlt érzelmeket, újra kell élnie néhány örömet és fájdalmat, botlást és gyógyulást, hogy észrevehesse a vezérfonalat, ami ott rejlik minden új találkozásban. Igen, van egy vezérfonál.

És akkor a testek megtanulnak a lélek nyelvén beszélni, és ez a szex, ez az, amit odaadhatok annak a férfinak, aki visszaadta a lelkem, bár ő még nem tudja, milyen sokat jelent nekem. Ezt kérte tőlem, és meg is fogja kapni. Azt akarom, hogy nagyon boldog legyen.

Az élet néha nagyon fösvény: az ember ilyenkor napokig, hetekig, hónapokig élhet úgy, hogy nem érez semmit. De ha egyszer kinyílik az ajtó – és ez volt Maria esete is Ralf Harttal – valóságos lavina zúdul be rajta. Az egyik percben nincs semmi, a másik percben meg többet kapsz, mint amennyit el tudsz fogadni.

Két órával azután, hogy befejezte a naplóírást, megérkezett a munkahelyére. Milán, a tulajdonos már várta: – Szóval elment azzal a festővel.

Ezek szerint ismerik Ralfot a bárban. Erre tulajdonképpen már akkor rájött, amikor Ralf közölte, hogy egész éjszakára elviszi, és háromszoros árat fizet, és nem kérdezte meg, pontosan mennyi az. Maria csak bólintott, és igyekezett titokzatosnak tűnni.

De Milán figyelemre sem méltatta törekvését: jobban ismerte ezt a világot, mint a lány.

– Akkor talán fölkészült a következő lépésre. Van egy különleges vendég, aki mindig magáról kérdezősködik. Én meg mindig azt felelem neki, hogy maga még nem elég tapasztalt, és ő hisz nekem. De talán itt az ideje, hogy megpróbálja.

Különleges vendég?

– És mi köze van ennek a festőhöz?

– Ő is egy különleges vendég.

Szóval mindent, amit Ralf Harttal csinált, már valamelyik másik lány is kipróbálta és átélte. Az ajkába harapott, és

nem mondott semmit. Volt egy szép hete, és kész. Arra kell gondolnia, amit leír a naplójába.

– Ugyanazt kell csinálnom, amit vele?

– Én nem tudom, mit csináltak, de ha ma valaki meg akarja hívni egy itálra, ne fogadja el. A különleges vendégek jobban fizetnek, nem fogja megbánni.

A munka úgy indult, mint máskor. A thaiföldiek most is egymás mellett ültek, a kolumbiaiak most is olyan arcot vágtak, mintha mindent tudnának, a három brazil lány (és köztük Maria) most is unottan várakozott, mintha tudnák, hogy semmi új és érdekes nem fog történni. Volt még egy osztrák lány, két német lány, a többiek pedig Kelet-Európából jöttek, magasak voltak, világos szeműek, szépek, és mindig ők mentek leghamarabb férjhez.

Jöttek a férfiak – oroszok, svájciak, németek, csupa elfoglalt üzletember, akik meg tudják fizetni a világ egyik legdrágább városában a legdrágább örömlányokat. Időnként valaki elindult az asztala felé, de ő mindig ránézett Milánra, aki megrázta a fejét. Maria örült: ma éjjel nem kell széttárnia a combjait, elviselnie a szagokat, fűtetlen fürdőszobákban zuhanyoznia, semmi mást nem kell tennie, mint megtanítani a szeretkezésre egy férfit, akinek elege lett a szexből. És ha jól meggondolja, bizonyára nem minden nő olyan kreatív, hogy kitaláljon egy ilyen ajándékozási ceremóniát.

Ugyanakkor azt is kérdezte magában: „Vajon annyi tapasztalat után miért akarják újramegkezdni az egészet?” De végül is ez nem az ő dolga: amíg fizetnek, addig ő kiszolgálja őket.

Belépett egy férfi, aki fiatalabb volt, mint Ralf Hart. Szép férfi volt: fekete haj és tökéletes fogak. Olyan öltönyben volt, amelyet a kínaiak viselnek: magas gallér, nyakkendő nélkül, és alatta kifogástalan fehér ing. A pulthoz lépett, ránézett Mariára, és elindult felé.

– Meghívhatom egy italra?

Milán bólintott, és Maria az asztalához hívta. Kérte a szokásos gyümölcskoktélt, és azt várta, hogy a férfi fölkéri táncolni, de a férfi ehelyett bemutatkozott:

– Terence vagyok, Angliában dolgozom egy lemezkiadó cégnél. Mivel tudom, hogy ez megbízható hely, gondolom, minden köztünk marad.

Maria Braziliáról kezdett beszélni, de a férfi félbeszakította:

– Milán azt mondta, hogy maga ért ahhoz, amit akarok.

– Nem tudom, mit akar. De értem a dolgom. Nem csinálták végig a szertartást. A férfi kifizette a számlát, aztán karon fogta, és átnyújtott neki ezer frankot. A taxiban egy pillanatra eszébe jutott az arab, akivel együtt vacsorázott abban az étteremben, amely tele volt híres festményekkel. Most megint annyi pénzt kapott, mint akkor, de ahelyett hogy örült volna, ideges lett.

A taxi a város egyik legdrágább szállodája előtt állt meg. A férfi jó estét kívánt a portásnak, éreztetve, hogy ismerős ezen a helyen. Egyenesen a szobájába mentek, amelynek ablakai a tóra néztek. Kibontott egy üveg – bizonyára igen drága – bort, és megkínálta Mariát.

Maria figyelte, miközben ivott. Mit akarhat egy ilyen gazdag, szép férfi egy örömlánytól? Mivel nem beszélt, Maria is úgy döntött, hogy csöndben marad, és próbálta

kitalálni, mivel tehet egy különleges vendég kedvére.

Megértette, hogy nem neki kell kezdeményeznie, ha viszont elkezdődik a játék, követnie kell a férfit, olyan sebességgel, ahogy az kívánja. Elvégre nem keres minden éjjel ezer frankot.

– Van időnk – mondta Terence. – Annyi időnk van, amennyit csak akarunk. Itt is alhatsz, ha akarsz.

Megint elbizonytalanodott. A férfi nem zavartatta magát, nyugodt hangon beszélt, más volt, mint a többiek. Tudta, mit akar. Elindított egy tökéletes zenét, a tökéletes pillanatban, egy tökéletes szobában, tökéletes kilátással, ami egy tökéletes város távára nyílt. Az öltönye is tökéletes volt. A bőröndje pedig egy sarokban állt, és meglepően kicsi volt, mintha nem lenne szüksége sok holmira – vagy mintha csak erre az egy éjszakára jött volna Genfbe.

– Otthon alszom – mondta Maria.

A férfi egy pillanat alatt teljesen megváltozott. Tekintete, amely eddig egy gavallér tekintete volt, most jég hidegen csillogott.

– Ülj oda – mondta, és rámutatott egy székre az íróasztal mellett.

De hiszen ez parancs! Egy igazi parancs! Maria engedelmeskedett, és ami ennél is különösebb, fölizgatta a helyzet.

– Ülj egyenesen. Húzd ki magad, mint egy előkelő nő. Ha nem csinálod, megbüntetlek.

Megbüntet! Különleges vendég! Na nem. Egyszerre mindent megértett, elővette a táskájából az ezer frankot, és kitette az íróasztalra.

– Tudom már, mit akar – mondta, és egyenesen a férfi jeges szemébe nézett. – És nem vagyok hajlandó rá.

A férfi mintha visszaváltozott volna, és látta Marián, hogy komolyan beszél.

– Igya meg a borát – mondta. – Nem kényszerítem semmire. Maradhat, ha akar, de el is mehet.

Ez kissé megnyugtatta.

– Van egy jó állásom. Van egy főnököm, aki mindenben mellettem áll, és bízik bennem. Kérem, ne mondjon el neki semmit.

Maria hangjában nem volt semmi önsajnáltság vagy könnyörgés. Egyszerűen csak őszinte volt.

Terence egészen visszaváltozott. Nem volt már sem feltűnően udvarias, sem hideg, csak egy férfi, aki – a többi vendéggel ellentétben – tudja, mit akar. Úgy tűnt, mintha transzból tért volna magához, vagy inkább valamiféle színjátékból, ami még el sem kezdődött.

Érdemes most elmenni, anélkül hogy megtudná, mit jelent a „különleges vendég”?

– Tulajdonképpen mit akar?

– Tudja azt maga. Fájdalmat. Szenvedést. És sok-sok gyönyört.

„A fájdalomnak és a szenvedésnek nem sok köze van a gyönyörhöz” – gondolta Maria. Pedig szerette volna, ha nem így van, mert akkor élete rengeteg rossz élménye jó élménnyé változhatna.

A férfi kézen fogta, és odavezette az ablakhoz. A tó túlsópartján egy katedrális tornya fénylett, és Mariának eszébe jutott, hogy egyszer már elment mellette Ralf

Harttal, amikor a Szent Jakab útján sétáltak.

– Látja ezt a folyót, a tavat, a házakat, a templomot? Ötszáz évvel ezelőtt többé-kevésbé ugyanígy nézett ki minden. Csakhogy a város üresen kongott. Egész Európán végigsöpört egy addig ismeretlen betegség, és senki nem tudta, miért hal meg annyi ember. Elnevezték ezt a betegséget fekete halálnak, és úgy tartották, hogy Isten büntetése, amelyet az ember bűnei miatt szabadított a világra. És akkor néhány ember elhatározta, hogy fölládozza magát az emberiségért. Azt ajánlották fel Istennek, amitől a legjobban féltek: a testi fájdalmat. Éjjel-nappal itt járkáltak ezeken a hidakon, ezeken az utcákon, és közben korbáccsal és láncokkal ütötték magukat. Isten nevében szenvedtek, és a fájdalmukkal dicsőítették Istent. És egy idő múlva azt vették észre, hogy boldogabbak, ha így vezekelnek, mint ha kenyeret sütnének, a mezőn dolgoznának, vagy az állatokat etetnék. A fájdalom számukra már nem szenvedés volt, hanem a vezeklés öröme, annak az érzésnek az öröme, hogy megszabadítják bűneitől az emberiséget. A fájdalom átváltozott örömmé, az élet értelmévé, gyönyörre.

A férfi tekintete hirtelen megint olyan jeges lett, mint néhány perccel előbb.

Fogta a pénzt, amit Maria letett az asztalra, elvett belőle százötven frankot, és beletette a lány táskájába.

– A főnöke miatt ne aggódjon. Itt van a jutaléka, és ígérem, hogy nem mondom neki semmit. Elmehet. Maria visszavette a pénzt. – Nem!

Annyi minden kavargott benne: a bor, az arab az

életteremben, a szomorú mosolyú nő, a gondolat, hogy soha többet nem tér vissza erre az átkozott helyre, a félelem a szerelemtől, ami egy férfi képében közeledett felé, a levelek, amelyeket az anyjának írt egy izgalmas világról, amely tele van munkalehetőségekkel, a kisfiú, aki gyerekkorában kölcsön akart kérni tőle egy ceruzát, a harcok, amelyeket önmaga ellen vívott, a büntudat, a kíváncsiság, a pénz, a vágy, hogy felfedezze saját korlátait, az esélyek és lehetőségek, amelyeket elvesztegetett. Egy másik Maria állt ebben a szobában, aki most nem ajándékot ad át egy férfinak, hanem a saját testét a fájdalomnak.

– Már elmúlt a félelmem. Elkezdhetjük. Ha kell, büntessen meg, ha nem engedelmeskedem. Hazudtam, csaltam, sok rosszat cselekedtem azokkal, akik mellettem álltak és szerettek.

Belépett a színjátékba. Pontosan azt mondta, amit kell.

– Térdelj le! – mondta Terence, halk, rémisztő hangon.

Maria engedelmeskedett. Soha nem bántak vele így – és nem tudta eldönteni, hogy ez jó vagy rossz, csak folytatni akarta. Megérdemli a megaláztatást mindazért a rosszért, amit élete során elkövetett. Most más ember volt, egy másik nő, akit nem ismert.

– Meg foglak büntetni. Mert haszontalan vagy, nem ismered a szabályokat, nem tudsz semmit a szexről, az életről, a szerelemről.

Terence, miközben beszélt, egyszerre két különböző ember volt: az egyik higgadtan sorolta a szabályokat, a másik pedig olyan arcot vágott, mintha ő lenne a

legnyomorultabb ember a világon.

– Tudod, miért csinálom ezt? Mert nincs jobb dolog, mint bevezetni valakit egy számára ismeretlen világba. Elvenni a szüzességét, nem a testi, hanem a lelki szüzességét.

Érted?

Értette.

– Ma még kérdezhetsz. De legközelebb felgördül a függöny, és ha egyszer elkezdődik a színdarab, nem állhat meg. Ha mégis megállna, az azért van, mert lelkileg nem ülünk össze. Ne felejtse el: ez egy színjáték. Legyél az az ember, aki soha nem mertél lenni. És lassanként ráébredsz, hogy ez az ember te magad vagy, de amíg ezt nem látod tisztán, addig játszanod, színlelned kell.

– És ha nem bírom a fájdalmat?

– Nem létezik fájdalom, csak valami más, ami gyönyörre, misztériummá tud változni. De a színjátéknak része a könnyörgés is: „Ne csináld ezt, komolyan megsebzelt!” Vagy: „Hagyd abba, nem bírom tovább!” Ezért, hogy elkerüld a veszélyt... hajtsd le a fejed, és ne nézz rám!

A térdeplő Maria lehajtotta a fejét, és a padlót bámulta.

– Hogy elkerüljük a komoly sérüléseket, lesz két jelszavunk. Ha egyikünk azt mondja: „sárga”, az azt jelenti, hogy csökkenteni kell az erőszak mértékét. Ha pedig valamelyikünk azt mondja: „piros”, akkor azonnal abba kell hagynunk az egészet.

– Azt mondta: „egyikünk”?

– A szerepek időnként felcserélődnek. Egyik fél sem létezik a másik nélkül, és csak az képes megalázni, akit már szintén megaláztak.

Borzalmasan csengtek ezek a szavak, olyan világból jöttek, amelyet Maria nem ismert, és ami tele volt árnyékkal, sárral, mocsokkal, romlottsággal. Mégis várta a folytatást – egész teste remegett a félelemtől és az izgalomtól.

Terence keze ekkor váratlan gyengédséggel érintette meg Maria fejét.

– Ennyi. Fölállhat.

Hangjában nem volt sem túlzott kedvesség, sem hűvös agresszivitás. Maria fölvette a kabátját, de még mindig remegett. Terence észrevette.

– Szívjon el egy cigarettát, mielőtt elmegy.

– De hát nem történt semmi. Máris menjek el?

– Nem is kell. De a lelkében elkezdődik valami, és amikor legközelebb találkozunk, készen fog állni.

– Megért magának ez az este ezer frankot?

A férfi nem válaszolt. Rágyújtott egy cigarettára, megitták a bort, végighallgatták a tökéletes zenét, ízlelgették a csöndet. Aztán elérkezett az a pillanat, amikor meg kellett szólalni, és Mariát meghökkentették a saját szavai:

– Nem értem, miért van kedvem belelépni ebbe a sárba.

– Ezer frankért.

– Nem, nem azért.

Terence elégedett volt a válasszal.

– Én is föltettem magamnak ugyanezt a kérdést. Sade márki mondta, hogy azok az ember legfontosabb tapasztalatai, amelyek elviszik a végső határig. Csak ezekből tanulunk, mert ezekhez minden bátorságunkra szükségünk van. Ha egy gazda megalázza a cselédjét, vagy egy férfi megalázza a feleségét, az nem bátorság,

hanem gyávaság, bosszú az életért. Ezek az emberek soha nem mertek a lelkük mélyére nézni, soha nem kérdezték, honnan származik a vágy a vadság felszabadítására, soha nem gondoltak még arra, hogy a szex, a fájdalom és a szerelem az emberi lét korlátait feszegető tapasztalatok. Csak az ismeri az életet, aki ismeri ezeket a határokat. Minden más felesleges időpocsékolás, unalmas ismételtetés, öregedés és halál, anélkül hogy az ember megtudná, mit keres ezen a földön.

Megint az utcán volt, megint a hidegben, és megint nagy kedve volt a gyalogláshoz. Ez a férfi nagyon téved: nem kell megismernie a démonjait ahhoz, hogy megtalálja Istent. Útközben meglátott néhány fiatalot, akik éppen kiléptek egy szórakozóhelyről, vidámnak látszottak, kicsit be voltak csípve, szépek voltak, kicsattantak az egészségtől, nemsokára befejezik az egyetemet, és elkezdik azt, amit úgy hívnak: a nagybetűs ÉLET. Munka, házasság, gyerekek, televízió, aztán a megkeseredés, öregedés, a sok elvesztett dolog miatti bánat, frusztráció, betegség, elgyengülés, másoktól való függés, magány, halál.

Mi történik itt? Hiszen Maria is a nyugalmat keresi, amelyben élheti a saját „nagybetűs életét”; svájci tartózkodása, amelynek során olyan dolgokat csinált, amiket azelőtt elképzelni sem tudott volna magáról, ez az időszak csak átmeneti: egy nehéz időszak, amin túl kell esni. Előbb vagy utóbb mindenkinek túl kell esnie valami hasonlón. Ebben a nehéz időszakban a Copacabanába jár, és idegen férfiakkal fekszik le pénzért, eljátszva nekik az Ártatlan Kislányt, a Végzet Asszonyát vagy a Megértő

Anyát, attól függően, hogy kinek mire van szüksége. Ez a hivatása, amelybe igyekszik mindig beleadni szakmai tudásának maximumát – a borralaló reményében –, de a lelki ráhangolódás minimumát – mert fél, hogy megszokja ezt a munkát. Kilenc hónapig uralkodott magán és a környezetén, most meg kész szeretni anélkül, hogy bármit is kérne cserébe, és hajlandó ok nélkül szenvedni. Mintha a sors ezt a különös, hitvány közeget választotta volna, hogy itt tanítsa meg az élet misztériumaira, fényes és árnyas oldalára..

Maria naplójából, azon az éjszakán, amikor először találkozott Terence-szel.

Sade márkít idézte, akiről már hallottam, de egy szót sem olvastam tőle, csak néhány közhelyet ismerek a szadizmusról, például, hogy „csak akkor ismerhetjük meg magunkat, ha felfedezzük a határainkat”, ami igaz. De egyben tévedés is, hiszen egyáltalán nem olyan fontos, hogy mindent megtudjunk magunkról. Az emberi lény nem csak arra teremtett, hogy keresse a bölcsességet, hanem arra is, hogy fölszántsza a földet, várja az esőt, elültesse a búzát, learassa a termést, megőrizze a magokat és megsüsse a kenyeret.

Két nő lakik bennem: az egyik meg akar ismerni minden kalandot, át akar élni minden örömet és szenvedélyt, a másik viszont hétköznapi életet szeretne, biztonságot, nyugalmat, boldog családot. Én vagyok a háziasszony és

a szajha, két lélek egy testben, akik egymás ellen harcolnak.

Egy nő találkozása önmagával egyszerre játék és komoly kockázat. Isteni tánc. Amikor megtaláljuk önmagunkat, két isteni erő csap össze bennünk, két univerzum ütközik össze. S ha a találkozásból hiányzik a kellő alázat, az egyik univerzum elpusztítja a másikat.

Ralf Hart házának nappalijában volt. A kandallóban ég a tűz, ők a földön ülnek és bort isznak, és mindaz, amit éjjel átélt azzal az angol üzletemberrel, már csak álom volt – vagy rémálom, attól függően, hogy Maria éppen milyen lelkiállapotban volt.

Most megint élete értelmét kutatta – vagy inkább a lehető legteljesebb odaadást kereste, azt, amikor az ember fölajánlja a másoknak a szívét, és semmit sem kér érte cserébe.

Sokat fejlődött, miközben erre a pillanatra várt. Végül rájött, hogy az igazi szerelemnek semmi köze nincs ahhoz az elképzeléséhez, amely szerint felfűzhető volna egy ilyen kiábrándító eseményláncra: találkák, ígéretetek, eljegyzés, házasság, gyerekek, várakozás, főzés, vasárnapi vidámpark, várakozás, egymás mellett megöregedés, és ettől kezdve nincs több várakozás, mert a férj nyugdíjazása lép a helyébe, jönnek a betegségek, és az az érzés, hogy már késő megvalósítani a közös álmokat.

Ránézett a férfira, akinek kész volt átadni magát, és akinek

soha nem fogja elmondani, hogy most mit érez, mert amit érez, attól távol áll bármiféle forma – beleértve a testit is. Úgy tűnt, Ralf is jobban érzi magát, mint a múltkor, mintha új periódus kezdődne az életében. Mosolygott; legutóbbi, müncheni utazásáról mesélt, ahol egy fontos múzeumigazgatóval kellett találkoznia.

– Megkérdezte, elkészültem-e a genfi arcokkal. Azt feleltem, megtaláltam azt a személyt, akit mindenképpen le akartam festeni. Egy nőt, aki ragyog. De most nem magamról akarok beszélni, át akarlak ölelni. Kívánlak. Kívánlak. Kívánlak? Kívánlak! Hiszen ezt jól ismeri: ebből még lehet valami ma éjjel. És az még nagyobb vágyat ébreszt, ha a vágy tárgyát nem kapjuk meg azonnal.

- Hát kívánj. Éppen ezért vagyunk most itt. Itt ülsz, nem egészen egy méterre tőlem, elmentél egy bárba, fizettél a szolgáltatásaimért, tisztában vagy azzal, hogy jogod van hozzám érni, ahol csak akarsz. De nincs hozzá bátorságod. Nézz rám! Nézz rám, és gondold arra, hogy talán azt szeretném, ha néznél. Képzeld el, mi rejtőzik a ruhám alatt. Amikor dolgozott, mindig fekete ruhát viselt, és nem értette, hogy a többi lány a Copacabanában miért vesz föl olyan kihívóan mély kivágású, rikítóan vad színű ruhákat. Ő azt tartotta izgatónak, ha ugyanúgy öltözik fel, mint bármelyik nő, akivel bárhol találkozhatnak a férfiak: a munkahelyükön, a villamoson vagy a feleségük barátnőjénél.

Ralf ránézett, Maria pedig érezte, ahogy levetkőzteti a szemével. Nagyon jó volt érezni, hogy valaki kívánja, de nem ér hozzá, mintha csak egy étteremben látnák egymást,

vagy a mozi jegypénztára előtt kígyózó sorban.

– Egy pályaudvaron vagyunk – folytatta Maria. – Együtt várunk a vonatra, nem ismerjük egymást. De a tekintetem találkozik a tekinteteddel, véletlenül, és egyikünk sem fordul el. Persze most fogalmad sincs, mit akarok ezzel mondani, mert hiába vagy olyan okos és bölcs, hogy lásd az emberek fényét, ahhoz nem vagy elég érzékeny, hogy azt is lásd: ez a fény mit világít meg.

Megtanulta a „színjátékot”. Gyorsan el akarta felejteni annak az angolnak az arcát, de hiába: a férfi ott volt vele, és irányította a fantáziáját.

– Le sem veszem rólad a szemem, és talán azt kérdezem magamtól: „Nem ismerem valahonnan ezt a férfit?” Vagy úgy teszek, mintha csak bambulnék. Vagy esetleg félek, hogy nem vagyok neked szimpatikus. Az is lehet, hogy rám ismersz. Néhány másodpercig bizonytalanságban tarthatlak, de aztán kiderül, hogy valóban felismertél-e, vagy tévedtél. De az is lehet, hogy a világ legegyszerűbb dolgára vágyom: egy igazi társra. Lehet, hogy menekülök egy szerelem elől, amitől sokat szenvedtem. Lehet, hogy bosszút akarok állni a férfiakon, mert nemrég megcsaltak, és elhatároztam, hogy vonatra szállok, hogy találkozzak egy ismeretlennel. Lehet, hogy a szajhád akarok lenni egyetlen éjszakára, hogy valami izgalmat vigyek szürke hétköznapjaimba. És az is lehet, hogy igazi prostituált vagyok, aki azért van itt, az állomáson, hogy kuncsaftra vadásson.

Hirtelen elhallgatott. Képzeletben megint a szállodában találta magát, az angollal. A megaláztatás, a „sárga” és a

„piros”, a fájdalom és a rengeteg gyönyör nagyon mélyen beférkőzött az agyába és a lelkébe. És ennek nagyon nem örült.

Ralf észrevette, hogy a lány elkalandozott, és próbálta visszaterelni a gondolatait a pályaudvarra.

– És ezen a pályaudvaron te is kívánsz engem?

– Nem tudom. Nem szólunk egymáshoz, nem tudjuk, mit gondol a másik.

Megint elkalandozott. De akárhogy is, ez a színjáték-dolog sokat segít: előhozza az ember igazi személyiségét, és eltávolítja az összes többi szereplőt, aki bennünk lakik.

– De a lényeg az, hogy nem veszem le rólad a szemem, és te zavarba jössz, nem tudod, mit csinálj. Megszólíts? És ha visszautasítalak? Ha rendőrt hívok? De mi van, ha inkább meghívlak egy kávéra?

– Most jöttem Münchenből – mondta Ralf Hart, és megváltozott a hangja, mintha tényleg egy pályaudvaron volnának, és most látnák egymást először. – Tervezek egy festménysorozatot a szex arcairól. A sok álarcról, amelyet az emberek viselnek, hogy Véletlenül se találkozhassanak az igazival. Ezek szerint ő is ismeri a „színjátékot”. Hiszen Milán is megmondta, hogy „különleges vendég”. Maria szíve kétségbeesetten kalapált, de Maria uralkodott magán: időre van szüksége, hogy gondolkodhasson.

– A múzeum igazgatója azt kérdezte: „És mire akarja alapozni a munkáját?” Azt feleltem: „Azokra a nőkre, akik hajlandók pénzért szerelmeskedni.” Erre az igazgató: „Az ilyeneket prostituálnak hívják.” Mire én: „Jól van, hát prostituáltak, na és? Megtanulom a történetüket, és elég

emelkedetté és intellektuálissá formálom ahhoz, hogy azoknak a családoknak is tetsszen, akik ezt a múzeumot látogatják. Kulturális kérdést csinállok belőle. Az a lényeg, hogy kellemesen tálaljam a nehezen emészthetőt.” De az igazgató ellenkezett: „A szex manapság már nem tabu. Olyan nagy divat lett, hogy nagyon nehéz művészetet csinálni belőle.” Azt feleltem: „És maga tudja, honnan jön a szexuális vágy?” „Az ösztönök világából” – válaszolta az igazgató. „Pontosan, az ösztönök világából – mondtam –, de ezt mindenki tudja. De hogy csinálhatnánk valamiből szép kiállítást, ha csak tudományosan beszélünk róla? Én azt akarom elmondani, hogy az ember mivel magyarázza a vonzalmat. Nem a tudomány, hanem az ember. Vagy mondjuk egy filozófus.” Az igazgató megkért, hogy mondjak egy példát. Erre azt mondtam, hogy most vonatra szállok, hogy hazautazzam, és ha egy nő engem néz, akkor megszólítom. És azt mondom neki, „hogy mivel nem ismerjük egymást, szabadok vagyunk, és megtehetnénk egymással bármit, amiről csak álmodni mertünk, és kiélhetnénk minden perverziókat, hogy azután hazamenjünk a férjünkhöz, illetve feleségünkhöz, mintha mi sem történt volna, és soha többet ne találkozzunk. És most itt van maga, ezen a pályaudvaron.”

– Olyan érdekes ez a történet, hogy megfojtja a vágyat.

Ralf nevetett, és egyetértően bólogatott. Elfogyott a bor, így kiment a konyhába, hogy újat hozzon, Maria pedig csak nézte a tüzet a kandallóban, és tudta, mi lesz a következő lépés, de közben már átadta magát a meghitt hangulatnak, és el is felejtette az angol üzletembert.

Ralf visszatért a borral.

– Csak kíváncsiságból: hogy fejeznéd be ezt a történetet az igazgatóval? – kérdezte Maria.

– Platónt idézném, hiszen egy értelmiséggel állok szemben. Platón szerint a teremtés kezdetekor az ember nem olyan volt, mint ma. Nem léteztek férfiak és nők, csak egyféle lény létezett: alacsony volt, egy teste volt és egy nyaka, de a fején két arc volt, az egyik előrenézett, a másik meg hátra. Mintha két teremtményt összeragasztottak volna a hátuknál fogva.

Ennek a lénynek két neme volt, négy lába és négy karja. De a görög istenek féltékenyek voltak, mert látták, hogy egy négykarú lény sokkal többet tud dolgozni, hogy a két arc mindig mindent lát, ezért nem lehet rajtaütni, a négy láb pedig sokáig tud gyalogolni, vagy egyszerűen talpon maradni. És ami a legveszélyesebb: egy ilyen kétnemű lénynek nincs szüksége másra, csak hogy szaporodni tudjon. Akkor azt mondta Zeusz, az Olümposz legnagyobb ura: „Tudom, mit lehetne csinálni ezekkel a halandókkal, hogy ne legyenek olyan erősek.” És egy villámmal kettéhasította őket, megteremtve ezzel a férfit és a nőt. Ez jelentősen megnövelte a föld népességét, de ezzel egyidejűleg nagyon meg is gyöngítette a lakóit. Mert most mindenkinek újra meg kellett keresnie az elveszített másik felét, hogy átölelhessék egymást, és ebben az ölelésben visszanyerhessék régi erejüket, hogy ellen tudjanak állni a támadásnak, hogy újra bírják a hosszú menetelést és a fárasztó munkát. Ezt az ölelést, amelyben a két fél újra egyesül, ma szexnek hívjuk.

– Ez igaz történet?

– Platón görög filozófus szerint igen.

Maria megbűvölten nézte, és az előző éjszaka emléke teljesen eltűnt. Láta, hogy miközben ezt a történetet meséli, Ralf ugyanazzal a fényel ragyog, mint amit ő vett észre benne, és szemei már nem a vágytól, hanem a boldogságtól égnek.

– Kérhetek egy szívességet?

Ralf azt felelte, hogy bármit kérhet.

– Meg tudnád keresni az okát annak, hogy miután az istenek kettéválasztották a négy lábú lényt, miért döntöttek úgy néhányan, hogy az ölelésnek nem kell mindig egyesítenie a két felet, és lehet csak úgy, önmagáért is csinálni? Ilyenkor viszont ahelyett, hogy feltöltené az embert, éppen ellenkezőleg: kiszívja minden energiáját.

– A prostitúcióra gondolsz?

– Igen. Meg tudnád nekem mondani, mikor veszítette el a szex a szentségét?

– Utánanézek, ha akarod – felelte Ralf. – De ezen még soha nem gondolkodtam, és szerintem más sem. Talán nincs is róla semmilyen anyag.

Maria nem bírta tovább magában tartani a kérdést:

– Megfordult valaha is a fejedben, hogy a nők, és főleg a prostituáltak, tudnak csak igazán szeretni?

– Igen, gondoltam már erre. Akkor gondoltam erre, amikor először láttalak, abban a kávézóban, amikor megláttam a fényed. És amikor meghívtalak egy kávéra, úgy éreztem, hogy újra képes vagyok hinni, akár abban is, hogy te majd visszavezetsz az életbe, amit már réges-rég elhagytam.

Most már nincs visszaút. Ha most nem tér azonnal magához, meg fogja csókolni ezt a férfit, átöleli és könyörögni fog neki, hogy soha ne hagyja el.

– Térjünk vissza arra a pályaudvarra – mondta. – Vagyis inkább ebbe a szobába, arra a napra, amikor először ültünk itt, és elfogadtad, hogy létezem, és adtál nekem egy ajándékot. Ez volt az első próbálkozásod, hogy eljuss a lelkemig, és még nem tudtad, hogy szívesen fogadlak-e ott. De, ahogy a történeted mondja, az embereket kettéhasították, és most keresik a másik felüket, keresik az ölelést, ami egyesítheti őket. Ez az ösztön. De egyben arra is magyarázatot ad, hogy miért kell elviselnünk minden nehézséget, ami a keresés közben felmerül. Azt akarom, hogy nézz, de azt is akarom, hogy erről ne tudjak. Az első vágy azért fontos, mert rejtett, tiltott. Nem tudhatod, hogy aki itt ül melletted, valóban az elveszített másik feled-e, és én sem tudhatom. De valami vonz, és hinnünk kell benne, hogy ez az.

– Honnan veszem mindezt? A szívem mélyéről, mert Szeretném, ha így volna. Ezeket az álmokat legmélyebb női lényemből húzom elő. – Leengedte a vállán a ruhája egyik pántját, éppen csak annyira, hogy kivillanjon a mellbimbója széle. – Nem az a vágy, amit láatsz, hanem amit elképzelsz. Ralf Hart nézte ezt a fekete hajú nőt, akinek a ruhája is fekete volt, aki ott ült az ő szobája padlóján, és tele volt vágyakkal, amelyek olyan abszurdak voltak, mint mikor valaki a nyár közepén tüzet gyújt. Igen, el akarta képzelni, mi van a ruhája alatt, látni akarta a mellét, tudta, hogy fölösleges rajta a melltartó, csak azért hordja, mert a

munkájához kell. A mellei nem voltak se nagyok, se kicsik: kamaszlányosak voltak, tekintete nem mondott semmit. Tulajdonképpen mit keres itt ez a nő? És ő miért táplálja ezt a veszélyes kapcsolatot? Hiszen nem lenne gond neki más nőt szerezni. Gazdag, fiatal, híres, jóképű. Imádja a munkáját, szerette a feleségeit, akik szintén szerették őt. Tulajdonképpen olyan ember, akinek a világ szent megállás nélkül azt kéne ordítania, jó hangosan: „Boldog vagyok!”

Csak hogy ő nem boldog. Míg az emberek többsége ölni tudna egy falat kenyérért, egy darabka tetőért, ami alatt meghúzhatná magát, egy állásért, ami lehetővé tenné, hogy emberhez méltó életet élhessen, Ralf Hartnak az égvilágon mindene megvolt, és ez csak még nyomorultabbá tette. Ha most számvetést készítené az életéről, meglepődve tapasztalná, hogy talán kétszer vagy háromszor ébredt úgy, hogy ok nélkül boldog volt, csak nézte a napsütést – vagy éppen az esőt –, és boldog volt, hogy reggel van, és nem akart semmit, nem tervezett semmit, és kész volt adni, anélkül hogy bármit is kérne cserébe. De ettől a pár naptól eltekintve egész élete másból sem állt, mint megvalósított vagy füstbe ment tervekből, álmokból, kudarcokból és sikerekből, az örökös igyekezetből, hogy mindig jobb legyen, és saját korlátai felfedezéséből. Maga sem tudta, hogy miért, de mindig ki kellett próbálnia valami újat.

Nézte a gyönyörű nőt, aki ott ült mellette diszkrét fekete ruhában: ezzel a nővel véletlenül találkozott, bár korábban is fölfigyelt rá a bárban, és észrevette, hogy nagyon nem illik abba a környezetbe. És ez a nő felszólította, hogy

kívánja, és ő nagyon kívánta, sokkal jobban kívánta, mint gondolta volna – de nem a melleit, nem a testét kívánta, hanem a lényét. Át akarta ölelni, és némán nézni vele a tüzet, közben borozgatni, elszívni néhány cigarettát, és semmi mást nem csinálni. Ennyi elég is lenne. Az élet tele van egyszerű dolgokkal, és belefáradt már, hogy állandóan az ismeretlent hajkurássza.

De ha tényleg megtenné, ha átölelné, megszűnne az egész varázs. Mert – különös „ragyogása” ellenére – nem volt biztos abban, hogy a nő valóban érzi, mennyire jó vele lenni. Most is fizetett érte? Igen, és fog is fizetni, bármeddig, amíg itt ülhet mellette a kandalló előtt, amíg beszélgethet vele a szerelemről. Jobb nem kockáztatni, nem sürgetni semmit, nem mondani semmit, nem rontani el semmit. Ralf Hart abbahagyta a töprengést, és megint a játékra figyelt, amit együtt találtak ki. Maria látta, hogy nem elég a bor, nem elég a cigaretta, nem elég a tűz, nem elég a fesztelen társalgás: másfajta részegsége, másfajta lángra van szükség. A nő fekete, pántos ruhában volt, és kilátszott az egyik melle, kivillant a bőre, ami inkább barna, mint fehér. Ralf kívánta. Nagyon kívánta.

Maria észrevette, hogy Ralf tekintete megváltozott.

A tudat, hogy valaki kívánja, jobban fölizgatta, mint bármi más a világon. Ennek a váagnak semmi köze nem volt a szokásos gondolatokhoz: le akarok feküdni veled, hozzád akarok menni, azt akarom, hogy elélvezz, gyerekeket akarok tőled, ígéreteket akarok.

Nem, az igazi vágy a szabadság érzése, lebegő, vibráló érzés, ami az egész életet kitölti. És ez elég is, ez a vágy

minden mást félrelök, minden gátat lerombol – és megnedvesíti az ölet.

A vágy a forrása mindennek – hogy eljött otthonról, hogy felfedezett egy másik világot, hogy megtanult franciául, hogy legyőzte az előítéleteit, hogy földet akar venni, hogy szeret, és nem kér érte cserébe semmit, hogy nőnek érzi magát csak azért, mert egy t' férfi nézi. Lassú, kiszámított mozdulattal a másik pántját is lecsúsztatta a vállán, és a ruhája derékig lesiklott a testén. Azután kikapcsolta a melltartóját. Ott állt meztelen felsőtesttel, és elképzelte, hogy a férfi a következő pillanatban ráveti magát, elkezd simogatni, és örök hűséget fogadnak egymásnak. És elképzelte, hogy talán a férfi is elég érzékeny, hogy érezze ugyanezt a vágyat és majd ugyanazt a gyönyört.

Kezdett megváltozni körülöttük a világ, megszűntek a zajok, eltűnt a kandalló, a képek, a könyvek, és mindketten különös transzba estek, amelyben semmi más nem létezik, csak a vágy sötét, homályos tárgya.

A férfi nem mozdult. Eleinte félénknek látszott, de ez nem tartott sokáig. Nézte a nőt, és képzeletében a nyelvével simogatta, szerelmeskedtek, egymásba fonódtak, gyengéden és vadul ölelték egymást, együtt izzadtak, s végül együtt kiáltottak fel a gyönyörtől.

A valóságban azonban nem szóltak semmit, egyikük sem mozdult meg, és ez még jobban fölizgatta Mariát, mert ő is bármit elképzelt, amit csak akart.

Kérte a férfit, hogy gyengéden érintse meg, széttárta a combjait, maszturbált, felváltva suttogott romantikus és mocskos szavakat, mintha nem is lenne közöttük

különbség, többször is elévezett, felébresztette a szomszédokat, és felébresztette az egész világot kiáltásával. Ott volt a férfi, aki örömet szerez neki, aki boldoggá teszi, akivel önmaga tud lenni, akivel megbeszélheti szexuális problémáit, és akinek elmondhatja, mennyire szeretné vele tölteni az egész estét, az egész hetet, az egész életet.

Mindkettőjük homlokán elkezdett csöpögni az izzadság. A kandalló miatt – gondolták, de mindketten tudták, hogy ez nem igaz. Mindketten eljutottak a végső határig, a képzeletük segítségével, és örökkévaló boldog pillanatokat éltek át együtt. De most meg kell állniuk. Még egy lépés, és a varázslatot tönkreteszi a valóság.

Nagyon lassan – mert befejezni mindig nehezebb, mint elkezdni – visszavette a melltartóját, és elrejtette a melleit. Az univerzum visszaállt a helyére, a dolgok újra léteztek, Maria fölvette a ruháját, elmosolyodott, és megérintette a férfi arcát. Ralf megfogta a kezét, az arcához szorította, de nem tudta, meddig tartsa ott, és milyen erővel szoríthatja.

Maria szerette volna kimondani, hogy szereti. De tudta, hogy ezzel mindent elrontana, megijesztené a férfit, vagy – ami még rosszabb – talán azt válaszolná, hogy ő is szereti. Maria ezt nem akarta: szerelmének szabadsága éppen abban állt, hogy nem kér és nem vár semmit.

– Aki képes érezni, az tudja, hogy anélkül is át lehet élni a gyönyört, hogy megérintenénk a másikat. A szavakban, a tekintetekben benne van a tánc misztériuma. De megérkezett a vonat, és mindenki megy a maga útjára. Remélem, együtt mehetünk valameddig. Meddig?

- Vissza Genfbe – felelte Ralf.
- Aki nyitott szemmel jár, és észreveszi azt az embert, akiről mindig is álmodott, az tudja, hogy a szexuális energia megelőzi magát a szexet. A legnagyobb gyönyör nem is a szeretkezés, hanem a vágy, amit közben éreznek. Ha már nagyon nagy lánggal ég a szenvedély, akkor jöhet a szex, hogy befejezze a táncot, de soha nem az övé az első lépés.
- Úgy beszélsz a szerelemről, mint egy tanárnő. Maria úgy döntött, hogy csakazértis folytatja, mert csak így mondhat el mindent, anélkül hogy zavarba jöjjön.
- Aki szerelmes, az mindig szeretkezik, akkor is, amikor éppen nem. Amikor a két test találkozik, az csak az utolsó csepp a pohárban. Együtt lehetnek órákig, vagy akár napokig is. Elkezdhetik a táncot az egyik napon, és abbahagyhatják a másikon, vagy talán abba sem hagyják, mert annyira élvezik. És ennek semmi köze a tizenegy perchez.
- Mihez?
- Szeretlek.
- Én is szeretlek.
- Bocsáss meg. Nem tudom, mit beszélek.
- Én sem.
- Fölállt, megcsókolta a férfit, és elment. Most már kinyithatta az ajtót, hiszen a brazil babona csak az első látogatásra vonatkozik.

Maria naplójából, másnap reggel:

Tegnap éjjel, amikor Ralf Hart rám nézett, kinyitott egy

kaput, és besurrant rajta, mintha valami tolvaj volna. De amikor elment, semmit nem vitt el tőlem, éppen ellenkezőleg: rózsailatot hagyott maga után. Nem tolvaj volt, hanem a vőlegényem, aki meglátogatott.

Minden embernek van egy vágya, ami csak az övé, és ez a vágy sokakat eltaszíthat tőle, de azt, aki fontos, közelebb hozza hozzá. Ez a vágy a lelkem mélyéből fakad, és olyan erős, hogy mindenkit megfertőz, aki a közelemben van.

Mindennap keresem az igazságot, amely szerint élhetek, keresem a bölcsességet, amit követhetek. Igyekszem gyakorlatias, talpraesett és tudatos lenni. De szeretném, ha a vágy mindig elkísérne. Nem a szakmám miatt, nem is azért, hogy enyhítse a magányomat, hanem mert jó. Nagyon jó.

Copacabanában átlagosan harmincnyolc nő dolgozott rendszeresen, de csak egy volt közöttük, a Fülöp-szigeteki Nyah, akit Maria már-már a barátnőjének tartott. Általában legalább fél évig és legfeljebb három évig maradt ott egy-egy lány – vagy azért, mert megkérte valaki a kezüket, vagy azért, mert valakinek az állandó szeretői lettek, vagy azért, mert már nem keltették fel a vendégek érdeklődését, és Milán tapintatosan megkérte őket, hogy keressenek más munkahelyet.

Ezért nagyon fontos volt, hogy tiszteletben tartsák egymás állandó vendégeit, és ne próbálják meg elcsábítani őket

egymástól. Azon túl, hogy ez nem tisztességes, rendkívül veszélyes is: a múlt héten egy kolumbiai lány halálos nyugalommal előhúzott a táskájából egy borotvapengét, odaszorította egy szerb lány arcához, és a világ legtermészetesebb hangján közölte vele, hogy elcsúfítja, ha még egyszer elfogadja annak a bankigazgatónak a meghívását, aki rendszeresen jár a bárba. De a szerb lány azt felelte, hogy a férfi szabad, és ha őt választja, ő ugyan nem fog nemet mondani.

Aznap este megjelent a férfi, üdvözölte a kolumbiai lányt, aztán elindult a másik lány asztala felé. Megitták az italt, táncoltak, és – Maria szerint ez már tényleg túlzás volt – tánc közben a szerb lány rákacsintott a másikra, mintha azt mondaná: „Látod? Engem választott!”

De ebben a kacsintásban sok más is benne volt: „engem választott, mert én vagyok a szebb, mert múlt héten vele voltam, és jól érezte magát, mert fiatalabb vagyok”. A kolumbiai lány nem szólt egy szót sem. De amikor a szerb lány visszajött, leült mellé, elővette a pengéjét, és megvágta a lány arcát a füle mellett: nem mélyen, nem veszélyesen, éppen csak annyira, hogy maradjon egy kis sebhely, ami örökké emlékeztetni fogja erre az éjszakára. A két nő egymásnak esett, mindenfelé fröcskölt a vér, a vendégek rémülten menekültek.

Amikor megérkeztek a rendőrök, a szerb lány csak annyit mondott, hogy megvágta egy üvegcserép, mert leesett egy pohár a polcra (a Copacabanában nem is voltak polcok). Ez volt a hallgatás törvénye, vagy más néven az „omertá”, ahogy az olasz prostituáltak nevezték: a szerelemtől kezdve a

halálíg mindent házon belül kell megoldani – a törvény bevonása nélkül. Itt ők diktálják a törvényt.

A rendőrség ismerte az „omertá”-t, a rendőrök tudták, hogy a lány hazudik, de nem avatkoztak bele az ügybe: túl sok pénzbe kerülne a svájci adózó polgárnak egy prostituáltat etetni a börtönben. Milán megköszönte a rendőrségnek a gyors közbelépést, elmondta, hogy félreértés volt az egész, vagy talán valamelyik konkurens bár bosszúja.

De amint kiléptek, közölte a lányokkal, hogy többet ne jöjjenek a bárba. Elvégre a Copacabana egy nagy család (ezt a kijelentést Maria gyakran hallotta, de nagyon nehezen értette meg), és vigyázni kell a jó hírnevére (amit még kevésbé értett). Itt nincs helye veszekedésnek, mert az első számú törvény, hogy tisztelni kell egymás klienseit.

A második számú törvény a teljes diszkréció, „mint a svájci bankokban” – mondogatta Milán. Elsősorban azért, mert ide megbízható vendégek járnak, akiket úgy válogatnak ki, akár a svájci bankok – a folyószámlán található pénzösszeg alapján, na meg az önéletrajz, azaz a jónevű felmenők alapján.

Néha történt egy-egy félreértés, egy-két eset, amikor nem fizettek, néha bántalmazták vagy megfenyegették valamelyik lányt, de az évek során, mialatt nagy erőfeszítések árán megteremtette és folyamatosan fönntartotta a bár hírnevét, Milán akkora tapasztalatra tett szert, hogy első ránézésre meg tudta állapítani, ki az, aki nem látogathatja a házat. Egyik lány sem tudta, minek alapján dönt, mindenesetre többször is előfordult már, hogy jött egy jól öltözött férfi, akivel Milán közölte, hogy telt ház

van ma este (holott üres volt), és a következő estéken is (vagyis: kérem, ne is jöjjön vissza). Sportosan öltözött, borotvátlan férfiakat is láttak, akiket Milán lelkesen üdvözölt, és meghívott egy pohár pezsgőre. A Copacabana tulajdonosa nem a külsejük alapján ítélte meg a vendégeket, és valóban mindig igaza volt.

Egy jó üzleti kapcsolatban mindkét félnek elégedettnek kell lennie. A kliensek nagy többsége házasember volt, vagy fontos pozíciót töltött be egy fontos vállalatnál. A lányok egy része szintén férjes asszony volt, tisztos családanya, aki szülői értekezletre járt, de tudta, hogy nem kockáztat semmit, hiszen ha egy szülő megjelenne a Copacabanában, annak ugyanúgy érdeke lenne, hogy hallgasson, és nem mondhatná el senkinek, hogy látta: így működött az „omertá”.

Jó társaság volt, de nem szövődtek nagy barátságok. Senki nem beszélt sokat a magánéletéről. Az alatt a kevés beszélgetés alatt, amelyet a munkatársnőivel folytatott, Maria egyik lányban sem tapasztalt sem keserúséget, sem büntudatot, sem szomorúságot: csak egyfajta rezignált beletörődést. Meg némi kihívást a tekintetükben, mintha büszkék volnának magukra, mintha bármikor készek volnának szembeszállni az egész világgal. Függetlennek és magabiztosnak látszottak. Egy hét elteltével minden új lány profinak számított, és a többiek csak ekkor oktatták ki, hogy segítsen összetartani kliensei házasságát (egy prostituált soha nem jelenthet fenyegetést a családi fészkek számára), hogy soha ne fogadjon el meghívást munkaidőn kívül, hogy a problémákat hallgassa meg, de ne nagyon

osztogasson tanácsokat, hogy az orgazmus pillanatában kiáltozzon (Maria rájött, hogy mindannyian ezt csinálják, de az elején nem árulják el a kezdőknek, mert ez egyike a szakmai trükköknek), hogy üdvözlje az utcán a rendőröket, hogy idejében hosszabbítsa meg a munkavállalási engedélyét és az egészségügyi bizonyítványát, és végül, de nem utolsósorban, ne sokat morfondírozzon az erkölcsi kérdésekről és a törvényekről: olyanok, amilyenek, és kész. Mielőtt elkezdődött a műszak, Mariát mindig könywvel a kezében látták, és elterjedt róla, hogy ő az értelmiségi a csapatban. Eleinte érdeklődtek, hogy szerelmes regényt olvas-e, de amikor megtudták, hogy olyan száraz és unalmas dolgokkal foglalkozik, mint például a közgazdaság, a pszichológia, illetve – legújabban – a gazdálkodás, magára hagyták, hogy nyugodtan folytathassa kutatásait és feljegyzéseit.

Mivel Mariának állandó kliensei voltak, mindennap rendszeren járt a Copacabanába, akkor is, amikor kevés volt a vendég. Ezért elnyerte Milán bizalmát – és kolléganői irigykedését: azt suttozták a háta mögött, hogy törtető, és csak a pénzre gondol. Ebben az utóbbiban volt is némi igazság, de Maria szívesen megkérdezte volna a többiektől, hogy vajon ők nem ugyanezért vannak-e itt.

De rosszindulatú megjegyzésekbe még senki nem halt bele – egyszerűen hozzátartoznak az élethez, főleg, ha az ember sikeres valamiben. Jobb nem is törődni velük. Maria úgy döntött, hogy minden figyelmét két céljának szenteli: hogy visszatérjen Brazíliába, és hogy földet vegyen magának.

Most már éjjel-nappal Ralf Hartra gondolt, és életében először nem volt szomorú attól, hogy hiányzik neki a szerelme. Sőt, boldog volt. Csak azt bánta, hogy olyan elhamarkodott vallomást tett, mindent kockára téve. De hát mit veszíthetne, ha egyszer nem kér semmit viszonzásul? Eszébe jutott, hogy dobogott a szíve, amikor Milán közölte vele, hogy Ralf Hart is egy különleges vendég. Mi más jelentene ez, mint azt, hogy becsapva érezte magát, és féltékeny volt?

Persze a féltékenységek teljesen normális dolog, bár az élet megtanította rá, hogy ostobaság azt gondolni, hogy birtokolhatjuk a másikat – aki azt hiszi, hogy ez lehetséges, az önmagát csapja be. Ennek ellenére nem lehet elnyomni a féltékenységek gondolatát, vagy tárgyilagosan filozofálni róla. És azt sem lehet gondolni, hogy a gyengeség jele.

Az a legerősebb szerelem, amelyik meg meri mutatni a gyengeségeit is. Bárhogy legyen is, ha ez az igaz szerelem, ha most valóban szerelmes vagyok (és nem csak szórakozni akarok, nem csak magamat akarom becsapni, hogy gyorsabban teljen az idő), a szabadság érzése le fogja győzni a féltékenységet és a fájdalmat, amit okoz, hiszen a fájdalom is egy természetes folyamat eredménye. Aki sportol, az jól tudja: ha el akarjuk érni a célunkat, fel kell készülnünk a mindennapos fájdalomra, szenvedésre, emberfeletti erőfeszítésre. Ez kezdetben rendkívül kényelmetlen és lehangoló, de az idő múlásával megértjük, hogy része annak a folyamatnak, amelynek a végén jól fogjuk érezni magunkat. És idővel eljön az a pillanat, amikor úgy érezzük, hogy ha nem kíséri fájdalom a

gyakorlatot, akkor nem is hozza meg a kívánt eredményt. Ez a fájdalom csak akkor jelent veszélyt, ha nevet adunk neki, azonosítjuk valakivel, és semmi másra nem tudunk gondolni. De szerencsére Maria ezen már réges-rég túl van.

Ennek ellenére gyakran azon kapja magát, hogy arra gondol: vajon most merre járhat Ralf, és miért nem keresi fel? Talán hülyeségnek tartja azt a pályaudvaros játékot? Talán örökre elüldözte magától a vallomásával. Nem akarta, hogy gyönyörű érzéseibe fájdalom keveredjen, s hogy ezt elkerülje, kifejlesztett egy módszert: amikor eszébe jutott valami Ralf Harttal kapcsolatos pozitív dolog – ez lehetett a kandalló és a bor, egy gondolat, amelyet szívesen megosztott volna vele, vagy csupán a vággyal teli várakozás –, abbahagyta, amit éppen csinált, mosolyogva fölneézett az égre, és megköszönte, hogy él, és nem vár semmit attól a férfitől, akit szeret.

De ha a szíve nem bírta tovább a férfi hiányát, vagy azt a tudatot, hogy esetleg elrontott valamit, amikor együtt volt vele, olyankor azt mondta magában: „Biztos, hogy erre akarsz gondolni? Hát jó, csinálj, amit akarsz, én viszont inkább fontosabb dolgokkal foglalkozom.”

És folytatta az olvasást, vagy ha az utcán volt éppen, akkor a körülötte lévő dolgokra koncentrált: a színekre, az emberekre, a hangokra, főleg a hangokra – saját léptei hangjára, az autókra, a beszélgetésfoszlányokra, a lapozás hangjaira, és a zavaró gondolatok éppolyan hirtelen kimentek a fejéből, mint amilyen hirtelen jöttek. S ha netán pár perc múlva visszatértek, megismételte az egészet,

egészen addig, amíg teljesen el nem tűntek.

Az egyik ilyen „negatív gondolat” az volt, hogy ha elutazik, soha többet nem látja a férfit. De ezt a gondolatot némi gyakorlattal és rengeteg türelemmel át tudta alakítani „pozitív gondolat”-tá: ha majd itt hagyja ezt a várost, Genf nem lesz más, mint egy divatjamúlt hosszú hajat viselő férfi, akinek gyermeki a mosolya, és mély a hangja. S ha valaki évekkel később megkérdezi, milyen volt az a hely, amelyet ifjúkorában megismert, azt feleli majd: „Szép volt, és tudott szeretetet adni és kapni.”

Maria naplójából, egy unalmas napról, amikor alig volt vendég a Copacabanában:

Most, hogy már ennyi időt töltöttem együtt az emberekkel, akik ide járnak, rájöttem, hogy a szex sokak számára éppen olyan, mint bármelyik kábítószer: arra használják, hogy elmeneküljenek a valóság elől, hogy elfelejtsék a problémáikat, hogy lazítsanak. De, mint minden kábítószer, ez is ártalmas és pusztító.

Ha valaki el akarja kábítani magát, mindegy, hogy szexszel vagy mással teszi, az az ő baja; tetteinek következményei jobbak vagy rosszabbak lehetnek, attól függően, mit választ magának. De ha fejlődni akarunk az életben, meg kell értenünk, mi a különbség „jó” és „jobb” között.

Klienseimmel ellentétben úgy gondolom, hogy a szexet nem lehet bármikor gyakorolni. Mindannyiunkban van

egy rejtett óra, és ahhoz, hogy két ember szeretkezhessen, a mutatóiknak egy irányba kell mutatniuk. Ez nem történik meg mindennap. Aki szeret, annak nincs feltétlenül szüksége a nemi aktusra, hogy jól érezze magát.

Ha két ember együtt van, és jól érzik magukat, egymáshoz kell igazítaniuk az óráikat, türelemmel és kitartással, játékokkal és színjátékokkal, hogy végül megértsék, hogy a szeretkezés több, mint egy találkozás: a szeretkezés a nemi szervek ölelkezése.

Mindennek megvan a maga jelentősége. Az az ember, aki nagy hévvel éli az életet, és minden percét élvez, nem érzi a szex hiányát. Ha szeretkezik, azért teszi, mert túlcserül a boldogságtól, mert a borospohara annyira tele van, hogy kicsordul, mert elkerülhetetlen, mert meghallja az élet hívó szavát, mert abban a pillanatban, abban az egyetlen pillanatban, el tudja veszíteni a fejét.

Most újraolvastam, amit írtam. Jézus Maria, de filozofikus vagyok!

Nem sokkal az után, hogy ezt írta, és miután felkészült, hogy éjszaka megint a Megértő Anyát vagy az Ártatlan Kislányt játssza, kinyílt a Copacabana ajtaja, és belépett Terence, az angol üzletember, az egyik különleges vendég. Milán a pult mögött elégedettnek tűnt: tehát nem kellett csalódnia a lányban. Mariának azonnal eszébe jutottak a szavai, amelyek annyi mindent jelentettek, és ugyanakkor

semmit sem jelentettek: „Fájdalom, Szenvedés és sok-sok gyönyör.”

– Egyenesen Londonból repültem ide, hogy lássam magát. Sokat gondoltam magára.

Maria mosolygott, de igyekezett úgy tenni, hogy mosolya ne tűnjön bátorításnak. A férfi megint nem tartotta be a szabályokat, nem hívta meg semmire – csak leült.

– Amikor a tanár valami újat tanít a tanítványának, ő is tanul valamit.

– Tudom, miről beszél – felelte Maria, és Ralf Hartra gondolt, de idegesítette, hogy eszébe jutott. Hiszen most egy másik vendéggel beszélget, és most vele kell foglalkoznia, és az ő igényeit kell kielégítenie.

– És? Akarja folytatni?

Ezer frank. Egy ismeretlen univerzum. A főnök figyelő tekintete. A tudat, hogy bármikor megállhat.

A hazatérés kijelölt időpontja. Még egy férfi, akit soha többet nem lát.

– Siet? – kérdezte Maria.

– Nem. Miért, mit akar?

– Az italomat, a táncomat, a munkám iránti tiszteletet.

A férfi habozott néhány percig. Ez is a színjáték része: parancsolni és engedelmesskedni. Kifizette az italt, táncolt, taxit hívott, átadta a pénzt, miközben keresztülmentek a városon, és ugyanabba a szállodába mentek, mint a múltkor. Beléptek, a férfi most is üdvözölte az olasz portást, és fölmentek ugyanabba a szobába, amelynek ablakai a tóra néztek.

Terence meggyújtott egy gyufát, és Maria csak ekkor vette

ésre, hogy több tucat gyertya áll itt-ott a szobában. A férfi sorra meggyújtotta őket.

– Mire kíváncsi? Hogy miért vagyok ilyen? Ha nem tévedek, nagyon élvezte az éjszakát, amelyet együtt töltöttünk. Szeretné tudni, miért ilyen maga is?

– Arra gondolok, hogy Braziliában a babona szerint legalább három dolgot kell meggyújtani ugyanazzal a gyufával. És maga ezt nem tartja tiszteletben.

– Maga is olyan, mint én. Nem az ezer frank miatt van itt, hanem a bűntudat miatt, a másoktól való függés miatt, a komplexusai és a bizonytalansága miatt. Ez nem jó vagy rossz, egyszerűen ilyen az emberi természet, és kész.

Fogta a tévé távirányítóját, és ide-oda kapcsolgatott a különböző csatornák között, amíg rátalált egyre, ahol éppen híreket mondtak, és menekülteket mutattak, akik egy háború előtt menekültek.

– Látja? Látott már olyan műsorokat, amelyekben az emberek az egész világ előtt kitergetik a személyes problémáikat? Állt már meg az újságárus bódé előtt, hogy elolvassa a főcímekeket? A világ élvezi a szenvedést és a fájdalmat. Szadista dolog végignézni mások szenvedését, és egyben mazochista is, mert tudjuk, hogy boldogabbak volnánk, ha nem tudnánk minderről a szörnyűségről, és mégis végignézzük, és gyakran együtt szenvedünk a szenvedőkkel.

Hozott még két pohár pezsgőt, kikapcsolta a tévét, és folytatta a gyertyagyújtogatást, nem törődve a babonával, amire Maria figyelmeztette.

– Ismétlem: ilyen az emberi természet. Amióta kiűztek

minket a Paradicsomból, vagy mi szenvedünk, vagy másoknak okozunk szenvedést, vagy megint mások szenvedését nézzük. Ezen nem lehet változtatni. Mennydörgést hallottak odakintről, óriási vihar közeledett.

– De nekem nem megy – mondta Maria. – Nevetséges elképzelni, hogy maga a gazdám, én pedig a rabszolgája vagyok. Szerintem nincs szükségünk semmiféle „színháték”-ra, hogy megismerjük a szenvedést. Eleget találkozunk vele az életben is.

Terence meggyújtotta az összes gyertyát. Fogta az egyiket, és az asztal közepére helyezte, mellé pedig pezsgőt és kaviárt tett. Maria gyorsan megitta a pezsgőjét, és az ezer frankra gondolt, ami ott lapult a pénztárcájában, az ismeretlenre, ami izgatta és rémisztette, és arra, hogy próbálja meg leplezni a félelmét.

– Ül le.

A hangja hol kedves volt, hol parancsoló. Maria engedelmeskedett, és forróság hullámozott végig a testén. Ez a parancs ismerősen hangzott, és most már biztonságban érezte magát.

„Színháték. Be kell lépnem a színhátékba.”

Jó parancsokat kapni. Nem kell gondolkodni, csak engedelmeskedni. Könyörgött még egy kis pezsgőért, s a férfi vodkát hozott neki: az gyorsabban hat, hamarabb felszabadít, és jobban illik a kaviárhoz.

Kinyitotta az üveget, s Maria gyakorlatilag egyedül ivott, miközben hallgatta a mennydörgést. Minden együtt volt, mintha ég és föld is a sötét oldalát akarta volna megmutatni.

Terence egyszer csak elővett a szekrényből egy kis bőröndöt, és az ágyra tette.

– Ne mozdulj.

Maria meg sem moccant. A férfi kinyitotta a bőröndöt, és kihúzott belőle két pár fémbilincset.

– Ülj egyenesen, és tárd szét a lábad.

Engedelmeskedett. Feladta a saját akaratát, és alávetette magát egy másik ember akaratának, mert így kívánta. Láta, hogy a férfi a lábai közé néz, láthatja fekete bugyiját, harisnyakötőjét, a combjait, és elképzelheti a fanszörzetet meg a nemiszervét.

– Állj fel!

Maria fölugrott a székről. Nehezen találta meg az egyensúlyát, és észrevette, hogy jobban becsípett, mint gondolta.

– Ne nézz rám! Hajtsd le a fejed! Tiszteld az uradat!

Mielőtt lehajtotta a fejét, még látta, hogy egy korbács kúszik elő a bőröndből, és a levegőbe lendül, mintha élne.

– Igyál. Ne emeld fel a fejed, de igyál. Lehajtott még egy vodkát, azután még egyet és még egyet. Ez már nem színjáték: ez a valóság. Elveszítette az önuralmát. Úgy érezte, hogy csak egy tárgy, egy eszköz, és akármilyen hihetetlennek tűnik is: ez az alávetettség egy eddig ismeretlen szabadság érzésével töltötte el. Nem volt többé tanárnő, aki tanít, aki vigasztal, aki vallomásokot hallgat, aki felizgat: csak egy vidéki brazil lány volt, aki egy férfi végtelen hatalma alatt áll.

– Vetközz le.

A parancs szárazan hangzott, vágy nélkül – mégsem hallott

még ennél izgatóbbat soha. Lehajtott fejjel kigombolta a ruháját, végigcsúsztatta a testén, amely végül lehullott a földre.

– Nem viselkedsz jól, tudod-e?

A korbács megint a levegőbe csapott.

– Meg kell, hogy büntesselek. Hogy merészel egy ilyen fiatal lány, mint te, ellenszegülni az akaratomnak? Térden kéne csúsznod előttem!

Maria le akart térdelni, de a korbács megállította: első ízben ért a testéhez, mégpedig a fenekéhez. Fájt, de látszott, hogy nem fog nyomot hagyni.

– Nem mondtam, hogy térdelj le! Vagy talán mondtam?

– Nem.

A korbács megint végigvágott a fenekén.

– Azt mondd: „Nem, uram.”

És még egy korbácsütés. Égető fájdalom. Egy másodperc töredékéig arra gondolt, hogy most már azért abbahagyhatná. Vagy mégis csinálja inkább végig? Nem a pénzért, hanem azért, amit a férfi első találkozásukkor mondott: az ember csak akkor ismerheti meg magát, ha már megismerte a korlátait.

És ez új volt számára, ez maga volt a nagy kaland. Később is dönthet úgy, hogy kiszáll, de ebben a pillanatban ő nem az a lány, akinek három célja van az életben, aki a testével keresi a pénzét, és aki megismert egy férfit, akinek van egy kandallója és rengeteg érdekes története. Nem volt senki, és mert nem volt senki, bárki lehetett, aki csak akart lenni.

– Vetközz le teljesen. És járkálj föl-alá, hogy nézhesselek.

Újra engedelmeskedett, még mindig lehajtott fejjel és

némán. A férfi, aki nézte, ruhában volt, szenvtelenül figyelte, nem ugyanaz az ember volt, akivel elindult a bárból, és akivel egész úton beszélgetett – egy Odüsszeusz volt, aki Londonból jött, egy Thészeusz, aki az égből pottyant ide, egy emberrabló, aki megtámadta a világ legbiztonságosabb városában, és övé a legjegesebb szív a földön. Maria levette a bugyiját, a melltartóját, és egyszerre érezte magát kiszolgáltatottnak és védettnek.

A korbács megint a levegőbe lendült, de most nem szántott végig a testén.

– Ne emeld föl a fejed! Azért vagy itt, hogy megalázzalak, hogy aláveds magad az akaratomnak, hogy teljesítsd minden parancsomat, érted?

– Igen, uram.

A férfi megragadta a karját, és az első pár bilincset rákattintotta a csuklójára.

– Kaphatsz még. Amíg meg nem tanulod, hogyan kell viselkedni.

Nyitott tenyérrel rácsapott a meztelen fenekére. Maria fölkiáltott: ez most tényleg fáj.

– És még panaszkodszt is, mi? Na, most majd megtudod, mi a jó.

Mielőtt bármit reagálhatott volna, egy bőrszűj befogta a száját. Nem akadályozta meg abban, hogy beszéljen, továbbra is bármikor ki tudta volna mondani, hogy „sárga” vagy „piros”, de érezte, hogy kénytelen hagyni, hogy ez a férfi azt tegyen vele, amit akar, és nem menekülhet el. Meztelen volt, a szája bekötve, a keze megbilincselve, és vér helyett vodka folyt az ereiben. Újabb csapás a fenekén.

– Járkálj föl-alá!

Maria elindult, és engedelmeskedett minden parancsnak: „állj!”, „jobbra fordulj!”, „ülj le!”, „tárd szét a lábad!”. Időnként ok nélkül kapott egy-egy pofont, érezte a fájdalmat és a megaláztatást – ami rosszabb és fájdalmasabb volt, mint a testi fájdalom –, és úgy érezte, hogy egy másik világban van, ahol nincs semmi más, csak a fájdalom, és az az érzés, hogy megsemmisül, hogy szolgál, hogy elveszíti az énjét, a vágyait, a saját akaratát, már-már vallásos hevülettel töltötte el. Anélkül hogy értette volna, mi történik, rettenetesen fölizgult, és nedves lett az öle.

– Térdelj le!

Mivel egész idő alatt alázatosan és engedelmesen lehajtotta a fejét, nem láthatta, mi történik, de valahogy mégis megérezte, hogy egy távoli, másik világban ott áll mellette egy férfi, aki kezd kifulladásra, a kiabálástól, az ütlegeléstől, a korbácsolástól. A férfi egyre fáradtabbnak látszott, miközben ő mintha szép lassan megtelne erővel és energiával. Ekkor elveszítette minden szégyenérzetét, és nem félt kimutatni, mennyire élvezi a helyzetet, elkezdett sikoltozni, könyörögve, hogy érintse meg a nemi szervét, de a férfi ehelyett megragadta és ledobta az ágyra.

Erőszakkal – de úgy, hogy ne essen bántódása – szétfeszítette a lábait, és az ágy két széléhez kötözte őket. A kezei a háta mögött heverték összebilincselve, a lába szétfeszítve, a szája bekötve, mikor fog már behatolni? Nem látja, hogy készen állok, hogy szolgálni akarom, hogy a rabszolgája vagyok, az állata, a tárgya, és bármit megtennék, amit parancsol?

– Szeretnéd, hogy szétrobbantsalak?

Maria látta, hogy a férfi az öléhez érinti a korbács nyelét, aztán végigsimít rajta, és amikor végre hozzáért a csiklójához, Maria elvesztette a fejét. Nem tudta, mennyi ideje vannak ott, nem számolta, mennyi ütést kapott, de hirtelen előntötte a gyönyör, jött az orgazmus, az az orgazmus, amelyet a több száz férfi közül egynek sem sikerült belőle kicsiholni. Mindent elárasztott a fény, és úgy érezte, mintha a teste egy fekete lyuk volna, amelyben a félelem és a fájdalom a legtökéletesebb gyönyörrel keveredik, és ez túllökte minden olyan korlátot, amelyet eddig ismert, és Maria felsikoltott, és – a bőrszj miatt – fojtott hangon üvöltött, egész teste vonaglott az ágyon, és érezte, hogy a bilincs belevág a csuklójába, és a bőrpántok belehasítanak a bokájába, de éppen azért, mert nem tudott mozogni, olyan erővel dobálta magát, mint még soha, és mert be volt kötve a szája, és tudta, hogy nem hallhatják meg, olyan hangosan kiáltozott, mint még soha. Orgazmusában fájdalom és gyönyör keveredett egymással, és a korbács nyele egyre erősebben nyomódott a csiklójához, míg végül egész testét elárasztotta a gyönyör, és kirobbant a száján, az ölen, a pórusain, a szemein, a bőrén.

Egyfajta önkívületi állapotba került, és csak lassanként tért magához: látta, hogy már nincs a lába között a korbács, érezte, hogy a haja csuromvíz a veritéktől, és egy kéz gyengéden leoldja róla a szjakat és a bilincset.

Ott feküdt izzadtan és zavartan, és nem bírt ránézni a férfirra, hiszen önmaga előtt is szégyenkezett a sikoltozása

miatt, az orgazmusa miatt. A férfi simogatta a haját, és szintén lihegett – de a gyönyör egyedül Mariáé volt, a férfi nem élt át semmiféle eksztázist.

Meztelen testével átölelte a férfi ruhás testét, aki teljesen kimerült a sok parancsolgatástól, kiabálástól, irányítástól.

Maria most nem tudta, mit mondjon, de biztonságban érezte magát a férfi mellett, aki elvezette lehetőségei határáig, amelyet eddig nem ismert. Ez a férfi az ő mestere és oltalmazója.

Kitört belőle a sírás, s a férfi türelmesen megvárta, amíg abbahagyja.

– Mit csináltál velem? – kérdezte könnyek között.

– Csak amit akartál, hogy csináljak veled.

Maria ránézett, és hirtelen úgy érezte, hogy rettenetes nagy szüksége van rá.

– Nem erőltettem semmit, nem kényszerítettelek semmire, és egyszer sem hallottam, hogy „sárga”: éppen annyi hatalmam volt, amennyit te adtál nekem. Szó sem volt kényszerről vagy zsarolásról, csak a te akaratod számított. Bár te voltál a rabszolga és én az úr, egyedüli hatalmam abban állt, hogy beletaszítsalak a tökéletes szabadságba.

Bilincs. Bőrszíjak. Megaláztatás, ami rosszabb, mint a fájdalom. Mégis igazat beszél: valóban tökéletesen szabadnak érezte magát. És tele volt életerővel és energiával, és nagyon meglepődött, hogy a férfi viszont kimerülten hever mellette.

– Te is elérted az orgazmust?

– Nem – válaszolta. – Az úr azért van, hogy irányítsa a rabszolgát. A rabszolga gyönyöre az úr öröme.

Ennek semmi értelme, hiszen nem erről szól a történelem, nem erről szól a valóság. De itt most a képzelet világában járnak, ahol ő tele van fénnel, a férfi viszont sötét és fáradt.

– Bármikor elmehetsz, ha akarsz – mondta Terence.

– Nem akarok elmenni, meg akarom érteni.

– Nincs mit megérteni.

A lány szép meztelen teste fölemelkedett, és hozott két pohár bort. Meggyújtott két cigarettát, és az egyiket odanyújtotta a férfinak. Fölcserélődtek a szerepek: most az úrnő szolgálta ki a rabszolgáját, cserébe azért a gyönyörért, amit kapott tőle.

– Mindjárt felöltözöm, és elmegyek. De egy kicsit szeretnék még beszélgetni.

– Nincs miről beszélgetni. Pontosan ezt akartam, és te csodálatos voltál. Fáradt vagyok, holnap vissza kell mennem Londonba.

Terence lefeküdt, és becsukta a szemét. Maria nem tudta eldönteni, hogy tényleg elaludt, vagy csak úgy tesz, de ez nem is volt fontos. Élvezettel elszívta a cigarettát, a pohárra tapasztotta a száját, és lassan megitta a borát, nézte a tavat, és azt kívánta, hogy valaki, a másik parton, lássa őt így: meztelenül, kielégülten, kiteljesedve, magabiztosan.

Felöltözött, és köszönés nélkül távozott, és nem törődött azzal, hogy ő nyitja ki magának az ajtót, mert nem volt biztos abban, hogy vissza akar térni.

Terence hallotta az ajtócsukódást, várt egy kicsit, hátha visszajön a lány, mert itt felejtett valamit, és csak néhány perc múlva kelt fel az ágyból, és meggyújtott egy másik cigarettát.

Van stílusa a lánynak – gondolta. Még a korbácsot is kibírta – bár ez csak a kezdet, hiszen a korbács a legáltalánosabb, a legrégebbi és a legenyhébb kízóeszköz. Egy pillanatra eszébe jutott az a nap, amikor először próbálta ki, milyen az, ha két ember vonzza egymást, de csak úgy tudnak közeledni egymáshoz, ha közben fájdalmat okoznak egymásnak.

Odakint házaspárok milliói gyakorolják nap mint nap a szadizmust és a mazochizmust, anélkül hogy tudnák. Elmennek a munkába, hazajönnek, panaszkodnak és követelőznek, nekitámadnak a feleségüknek, vagy az támad nekik, nyomorúságosnak érzik az életüket – mégis ragaszkodnak hozzá, nem tudnak megválni a nyomorúságuktól, a boldogtalanságuktól, mert nem gondolják, hogy elég lenne egy döntés, egy „föl is út, le is út”, hogy megszabaduljanak az elnyomástól. Terence megtapasztalta ezt a feleségével, egy népszerű angol énekesnővel. Agyongyötörte a féltékenység, jeleneteket rendezett, nyugtatókon élt, és részegeskedett. Pedig a nő szerette őt, és nem értette, miért csinálja ezt. Ő is szerette a feleségét, és ő sem értette a saját viselkedését. De úgy tűnt fel, olyan szüksége van erre a szenvedésre, mint egy falat kenyérre.

Egyszer egy zenész – akit Terence nagyon furcsának talált, mert túlságosan normálisnak tűnt abban a szokatlan közegben – otffelejtett egy könyvet a stúdióban. A lélekszabadítót, Leopold von Sacher-Masochtól. Terence elkezdte lapozgatni, és miközben olvasta, kezdte érteni saját magát.

A szép nő levetkőzött, és fogott egy rövid nyelű ostort, amelyet a csuklójához kötött. „Te kérted” – mondta. „Úgyhogy megostorozlak.” „Tedd meg” – suttogta a szeretője. „Könyörgök.”

A felesége az üvegfal mögött állt, és próbált. Megkérte a férjét, hogy kapcsolja ki a mikrofont, ami arra szolgált, hogy a technikusok mindent halljanak, és Terence engedelmeskedett. Arra gondolt, hogy talán épp most beszél meg egy randevút a zongoristával, és megállapította magában, hogy az örületbe kergeti ez a nő, de ő már képtelen meglenni e nélkül a szenvedés nélkül.

„Megostorozlak” – mondta a meztelen nő a regényben, amelyet a kezében tartott. „Tedd meg, könyörgök.”

Jóképű, befolyásos ember volt a lemezkiadónál. Miért kellett hát így élnie?

Mert szeretett így élni. Nagyon megérdemelte a szenvedést, mert túl sok jóval ajándékozta meg az élet, pedig nem volt méltó ennyi jóra: pénzre, tiszteletre, hírnévre. Úgy érezte, hogy karrierje lassan eljuttatja arra a pontra, ahonnan csak a sikertől függ az élete, és ez megrémisztette, mert túl sok embert látott már lezuhanni a csúcsról.

Elolvasta a könyvet. Elkezdett olvasni, mindent, ami a keze ügyébe került, és a fájdalom és gyönyör közötti misztikus kapcsolatról szólt. A felesége megtalálta a videokazettákat, amelyeket kikölcsönzött, és a könyveket, amelyeket rejtegetett, és megkérdezte, mi ez az egész. Talán beteg? Terence azt felelte, hogy nem beteg, a zenekar új arculatát tervezi. És csak úgy mellékesen megjegyezte:

– Esetleg kipróbálhatnánk.

És kipróbálták. Eleinte félénken, mindig csak a különböző szexboltokban vásárolt kézikönyvek utasításait követve.

De lassacskán saját technikákat fejlesztettek ki, egyre merészebben keresték a határaikat, és egyre többet kockáztattak – miközben úgy érezték, hogy házasságuk egyre szilárdabb. Cinkosok lettek valamiben, ami titkos, tiltott és elítélendő.

Egyre bátrabb próbálkozásuk idővel művészetté fejlődött: új stílust teremtettek, bőrszíjakkal és fémszegecsekkel. A nő csizmában és harisnyatartóban lépett fel, korbáccsal a kezében, és a rajongók tomboltak. Az új lemez dalai meghódították a slágerlistákat Angliában, azután pedig egész Európában. Terence meglepődött, micsoda természetes rajongással fogadják a fiatalok az ő örült agyszüleményeit, és erre csak azt a magyarázatot tudta elképzelni, hogy ezen az úton az erőszak erőteljes, mégis ártalmatlan formában jut kifejezésre.

A korbács a zenekar jelképe lett, és megjelent a pólókon, a tetoválásokon, a matricákon és a képeslapokon.

Terence-et intellektuális hajlama arra készítette, hogy megkeresse ennek az egésznek az eredetét, hogy ezáltal önmagát is jobban megértse.

A vezeklők nem a pestist akarták legyőzni, ahogy első éjszaka mondta a prostituátnak. Ősidőktől fogva tudja az ember, hogy amint félelem nélkül néz szembe a fájdalommal, szabad lesz. Már az egyiptomiak, a rómaiak és a perzsák is úgy képzeltek, hogy ha egyikük feláldozza magát, megmenti az országot vagy akár az egész világot.

Ha Kínát valamilyen természeti katasztrófa sújtotta, megbüntették a császárt, hiszen őt tartották az istenség földi képviselőjének. Spárta legjobb harcosait minden évben egyszer reggeltől estig ostorozták, Artemisz istennő tiszteletére – miközben a tömeg fennhangon biztatta őket, hogy tűrjék méltósággal a fájdalmat, mert az előkészíti őket a háborúra. A nap végén a papok megnézték a sebeket a harcosok hátán, és ezekből jósolták meg a város sorsát.

A sivatag papjai, egy keresztény közösség tagjai a 4. században, akik egy alexandriai kolostor körül gyűltek össze, azért korbácsolták magukat, hogy elűzzék a rossz szellemeket, vagy hogy megmutassák, milyen felesleges a test, s mennyire nincs szükség rá Isten keresése közben. A szentek története tele van hasonló példákkal, Szent Róza átszaladt a kerten, s a tövisek megsebeztek, Páncélos Szent Domonkos minden este megkorbácsolta magát lefekvés előtt, a mártírok pedig önként vállalták a lassú, kínokkal teli halált a kereszten vagy a vadállatok ketrecében. Mindannyian azt állították, hogy a fájdalom, ha túllépünk rajta, vallási ekstázisba csaphat át.

A legújabb, még nem teljesen igazolt kutatások szerint a sebekben bizonyos hallucinogén gombafajok telepednek meg, amelyek látomásokat idéznek elő.

A fájdalom által okozott gyönyör hamarosan kinőtte a kolostorok falait, és kezdte meghódítani a világot.

1718-ban jelent meg az Értekezés az önkorbácsolásról, amely arról szólt, hogyan fedezhető fel a gyönyör a fájdalomon keresztül, anélkül hogy az maradandóan károsítaná a testet. S a század végére már több tucat hely

létezett Európában, ahol az emberek azért gyűltek össze, hogy szenvedjenek, és ezzel örömet szerezzenek maguknak. Vannak feljegyzések bizonyos királyokról és hercegnőkről, akik megkorbácsoltatták magukat a szolgálkával, mígnem fölfedezték, hogy nemcsak túrni jó a fájdalmat, hanem okozni is – bár ez az utóbbi sokkal kimerítőbb, és kevesebb gyönyörrel jár.

Miközben szívta a cigarettáját, jóleső érzéssel töltötte el az a tudat, hogy az emberiség nagyobb része soha nem fogja megérteni a gondolatait.

Nem számít: ez egy zárt klub, ahova csak a kiválasztottak tartozhatnak. Eszébe jutott, miként változott a házasság kínja a házasság boldogságává. Felesége tudta, hogy milyen célból jár Genfbe, és nem zavarta – éppen ellenkezőleg: boldog volt, hogy ebben a beteg világban férje elnyerheti méltó jutalmát az egész heti kemény munka után.

Miközben az ablaknál állva szívta a cigarettáját, és nézte a tavat, úgy érezte, újra visszatér az életkedve. A lány, aki az imént távozott a szobájából, mindent értett. Érezte, hogy közel áll hozzá, bár még nem gondolta, hogy bele tudna szeretni, mert szerette a feleségét. De jólesett arra gondolni, hogy szabadon álmodozhat egy esetleges új kapcsolatról.

De még hátravan a neheze: meg kell mutatnia a lánynak, milyen az, amikor ő a Büntető Vénusz, a domina, az úrnő, aki kegyetlenül büntet és megaláz. De ha átmegy a vizsgán, kitárja előtte a szívét, hogy beengedje.

Maria naplójából, még ittasan a vodkától és a gyönyörtől:

Amikor nem volt mit veszítenem, megkaptam mindent. Amikor kiléptem önmagamból, megtaláltam önmagam. Amikor megismertem a teljes megaláztatást és alávetettséget, szabad lettem. Nem tudom, hogy beteg vagyok-e, hogy ez az egész csak álom volt-e, és hogy ilyesmi csak egyszer történik-e az emberrel. Tudom, hogy enélkül is tudnék élni, de szeretném még egyszer kipróbálni, hogy még tovább elérjek, mint most.

Kicsit megijedtem a fájdalomtól, de nem volt olyan erős, mint a megaláztatás. Abban a pillanatban, amikor hónapok óta először eléveztem – pedig mennyi férfival voltam, és mennyi mindent csináltak a testemmel –, közelebb éreztem magam Istenhez, mint bármikor. Lehetséges ez? Eszembe jutott, amit a pestisről mondott, hogy amikor a vezeklők megkorbácsolták magukat, hogy megmentse az emberiséget, a fájdalomban felfedezték a gyönyört. Én nem akarom megmenteni sem az emberiséget, sem őt, sem magamat. Én csak ott voltam vele, és nem csináltam semmit.

A szex az öntudat tudatos elvesztése.

Ez most nem színjáték volt, hanem egy valóságos pályaudvaron álltak, Maria kívánságára, aki olyan pizzát akart enni, amelyet csak ott lehet kapni. Miért ne lehetne

egy kicsit szeszélyes? Ralfnak egy nappal korábban kellett volna jönnie, amikor ő még romantikusan a szerelmet kereste, a kandalló melegét, a bort és az igazi vágyat.

De az élet másképp döntött, és már nem kellett különböző módszereket alkalmaznia, hogy elterelje róla a figyelmét, mert egész egyszerűen már nem is gondolt rá. Olyan dolgokat fedezett föl, amelyek érdekesebbek, mint ő.

Mit kezdjen ezzel a férfival, aki itt eszi mellette a pizzát, amely talán nem is ízlik neki, és csak azt várja, hogy menjenek már haza? Amikor belépett a bárba, Maria arra gondolt, hogy azt mondja neki: már nem érdekli, keressen mást. De szüksége volt valakire, akivel beszélhet az előző éjszaka élményeiről.

Megpróbált beszélni azokkal a lányokkal is, akiknek szintén vannak „különleges kliens”-eik, de egyiküket sem érdekelte a dolog, mert Mariát veszélyesnek tartották: okos volt, gyorsan tanult, és most már ő volt a legnagyobb vetélytársuk a Copacabanában. A férfiak közül viszont Ralf Hart volt az egyetlen, aki talán meg tudja érteni, hiszen Milán azt mondta, hogy ő is egy „különleges kliens”. Ralf azonban olyan szerelmes szemekkel nézett rá, hogy képtelenség volt vele erről beszélni. Jobb, ha nem mond semmit.

– Mit tudsz a szenvedésről, a megaláztatásról és a gyönyörről?

Na, tessék. Már megint nem tudott uralkodni magán.

– Mindent. De nem érdekel.

Nagyon gyorsan jött a válasz, és Maria meghökkent. Szóval mindenki tudta, csak ő nem? Micsoda világ ez, Istenem?

– Alaposan megismertem a démonjaimat és a sötét oldalamat – folytatta Ralf. – Alámerültem a mélységekbe, mindent kipróbáltam, nemcsak ezen a téren, hanem mindenben. De amikor legutóbb találkoztunk, a vágy segítségével léptem át a saját határait, nem pedig a fájdalom segítségével. Alámerültem lelkem mélységeibe, és most már tudom, hogy még szeretnék jó dolgokat átélni ebben az életben, rengeteg jó dolgot.

Kedve lett volna azt mondani: „Az egyik ilyen jó dolog te vagy. Kérlek, ne lépj rá arra a másik útra.” De nem volt hozzá bátorsága. Inkább hívott egy taxit, és elvitette magukat a tópartra – oda, ahol egy örökkévalósággal ezelőtt együtt sétáltak a megismerkedésük napján.

Maria furcsállotta az ötletet, de nem szólt semmit. Az ösztöne azt súgta, hogy igenis van mit veszítenie, bár az agya még mindig az előző éjszakával volt elfoglalva.

Csak akkor tért magához, amikor megérkeztek a tóparti kertbe. Bár még nyár volt, éjszakánként már jól lehűlt a levegő.

– Mit keresünk itt? – kérdezte Maria, amikor kiszálltak az autóból. – Fúj a szél, meg fogok fájni.

– Gondolkodtam azon, amit a pályaudvaron mondtál. Szenvedés és gyönyör. Vedd le a cipőd!

Egyszer az egyik kliense is ezt kérte tőle, és teljesen fölizgatta, hogy nézheti a lábfejét. Úgy látszik, soha nem lehet nyugta a kalandoktól.

– Meg fogok fájni – tiltakozott.

– Tedd, amit mondok – folytatta Ralf határozottan. – Nem fogsz megfájni, ha nem maradunk sokáig. Higgy bennem,

ahogy én is hiszek benned.

Maria egyszerre megértette, hogy a férfi segíteni akar rajta, talán mert ő már ivott ebből a keserű vízből, és úgy látta, hogy most a lány van veszélyben. Csakhogy ő nem akarta, hogy segítsenek rajta. Tetszett neki az új világ, amelyben felfedezte, hogy a fájdalomtól nem kell félnie többé. De eszébe jutott Brazília, s hogy ott soha nem fog magának olyan társat találni, aki vele tartana ebbe az új világba. És mivel Brazília mindennél fontosabb volt számára, levette a cipőjét.

A talaj tele volt apró kövekkel, amelyek azonnal kiszakították a harisnyáját, de ez nem számít, majd vesz másikat.

– Vedd le a kabátod.

Mondhatta volna, hogy „nem”, de előző éjjel egészen jól hozzászokott, hogy mindenre „igen”-t mondjon, így hát levette a kabátját is. Meleg teste nem reagált azonnal, de lassacskán elkezdett fájni.

– Sétálni fogunk. És beszélgetni.

– Itt nem lehet. Tele van a föld éles kövekkel.

– Annál jobb: azt akarom, hogy érezd a köveket, azt akarom, hogy fájjon, hogy fölsértsék a talpadon a bőrt, mert ha már megízlelted ezt a világot, ahogy annak idején én is megízleltem, ha már megtudtad, milyen az, amikor a fájdalom gyönyörrel párosul, most azt akarom, hogy ezt az élményt jól védj az agyadba és a lelkedbe.

Maria legszívesebben azt mondta volna: „Nem kell. Tudom már, milyen, és szeretem.” De akaratlanul is elkezdett óvatosan járni, igyekezett minél finomabban lépkedni, mert

égett a talpa a hideg és szűrős talajon.

– Volt egy kiállításom Japánban, abban az időben, amikor éppen nyakig benne voltam abban, amit te úgy hívsz, hogy „szenvedés, megaláztatás és gyönyör”. Akkoriban úgy gondoltam, nincs kiút, hogy csak egyre mélyebbre süllyedhetek, és semmi más nem fog többé érdekelni, csak hogy büntessenek és bűnhődjek. Végül is mindannyian emberek vagyunk, bűnben fogantunk, bűnösök vagyunk, megijedünk, amikor a boldogság elérhető közelségbe kerül, és legszívesebben mindenkit megbüntetnének a saját tehetetlenségünk, sérelmeink és boldogtalanságunk miatt. Megfizetni a bűneinkért és megbüntetni más bűnösöket – hát nem maga a gyönyörűség? Dehogynem.

Maria fel-felszisszenve lépkedett mellette, és neheze égett odafigyelni a férfi szavaira, de nagyon igyekezett.

– Láttam a nyomokat a csuklódon.

A bilincs. Felvett egy csomó karkötőt, hogy ne látsszon, de hiába: a gyakorlott tekintet tudja, hol keressen.

– Ha az, amit nemrég átéltél, elég ahhoz, hogy megtedd ezt a lépést, én nem állok az utadba. De tudnod kell, hogy ennek semmi köze az igazi élethez.

– Miféle lépést?

– Fájdalom és gyönyör. Szadizmus és mazochizmus. Nevezd, ahogy akarod, és ha megvagy győződve arról, hogy ez a te utad, akkor szenvedni fogok, emlékezni fogok a vágyra, a találkozásainkra, a sétára Szent Jakab útján, a fényre, ami belőled árad. Megfogom őrizni a tollat, amit nekem ajándékoztál, és ahányszor csak begyűjtök a kandallóba, eszembe fogsz jutni. De soha többé nem

kereslek. Maria megijedt; úgy érezte, eljött az ideje, hogy föladja a harcot, mindent bevalljon, és ne tegyen úgy, mintha ő tudna többet erről a témáról. – Még soha nem éltem át ahhoz foghatót, amit nemrég, egészen pontosan tegnap átéltem. És megrémiszt, hogy éppen a végső lealacsonyodás és megsemmisülés küszöbén találtam meg önmagam.

Nehéz volt folytatni ezt a beszélgetést, vacogtak a fogai és fájtak a lábai.

– Azon a kiállításon, amelyet a japán Kumano tartományban rendeztek, megjelent egy favágó – mondta Ralf, mintha meg sem hallotta volna a lány szavait. – Nem tetszettek neki a képeim, de meg tudta mondani belőlük, mi foglalkoztat, és mit érzek. Másnap fölkeresett a szállodámban, és megkérdezte, hogy boldog vagyok-e, s ha igen, csináljam csak tovább, amit csinálok. De ha nem, menjek vele, és töltsék nála néhány napot. És a köveken sétáltatott, mint most én téged. Nekem is fáznom kellett, mint neked. Megértette velem a fájdalom szépségét, csakhogy ezt a fájdalmat a természet okozza, nem pedig az ember. Ez egy ősi, ezeréves módszer, és sugendó a neve. Azt mondta, hogy nem félek a fájdalomtól, és ez jó, mert aki uralkodni akar a lelkén, annak előbb a testén kell tudnia uralkodni. Azt is mondta, hogy rosszul használom a fájdalmat, és ez nagyon rossz. Az a tanulatlan favágó azt képzelte, hogy jobban ismer, mint én magamat, és ez nagyon idegesített, arra viszont büszke voltam, hogy a képeim valóban azt fejezik ki, ami vagyok, és amit érzek.

Maria érezte, hogy egy élesebb kő felhasítja a bőrét, de a

hideg erősebb volt, mint a fájdalom, és a teste azzal volt elfoglalva, hogy küzdjön a megbetegedés ellen: nem tudott igazán odafigyelni Ralf szavaira.

Miért van az, hogy ezen a szent és áldott világon minden férfi csak azt akarja, hogy ő megismerje a fájdalmat? A szent fájdalmat, a gyönyörteljes fájdalmat, az ilyen meg olyan fájdalmat, mindegy, csak az a lényeg, hogy fájdalom legyen...

Sebesült lábával rálépett egy újabb éles kőre, de elnyomta a kiáltást, és ment tovább. Az elején még igyekezett megőrizni a méltóságát, az önuralmát, azt, amit a férfi „ragyogás”-nak nevezett. De most már nagyon lassan járt, és forgott a gyomra, és forgott vele az egész világ. Hányingere volt. Arra gondolt, hogy megáll, de rájött, hogy semmi értelme nem volna, így aztán ment tovább.

Azért nem állt meg, mert arra gondolt, hogy akármeddig kibírja ezt a mezítlásos járkálást, hiszen tudja, hogy nem tarthat élete végéig. De hirtelen egy másik gondolat suhant át az agyán: és ha holnap nem tud megjelenni a Copacabanában, mert olyan súlyosan megsérül a lába, vagy mert ledönti a láz a lábáról? Mert az biztos, hogy most nagyon meg fog fájni. A vendégekre gondolt, akik hiába fogják várni, Milánra, aki annyira bízik benne, a pénzre, amitől elesik, a földre, amelyet meg akar venni, és a szüleire, akik büszkék rá. De a szenvedés lassan kiirtott belőle minden gondolatot, és ő már nem csinált semmit, nem érzett semmit, nem gondolt semmire, csak rakta egymás elé a lábait, és örülten vágyott arra, hogy Ralf észrevegye az igyekezetét, és azt mondja, hogy elég,

megállhat, és fölveheti a cipőjét.

De a férfi közönyösnek látszott, távolinak, mintha ez lenne az egyetlen módja annak, hogy eltántorítsa a lányt attól, amit még nem is ismer, de máris vonzza, és ami sokkal mélyebb sebeket ejthet rajta, mint a bilincs.

Maria tudta, hogy Ralf segíteni akar rajta, de bármennyire igyekezett is megőrizni a méltóságát, megmutatni az akaraterejét és a „ragyogás”-át, a fájdalom nem hagyta, hogy bármiféle gondolatai legyenek – nem volt benne más, csak a fájdalom, ami minden teret kitöltött, ami megrémisztette, és csak arra tudott gondolni, hogy van egy határ, és hogy nem bírja tovább.

De tett még egy lépést. És még egyet.

A fájdalom most elárasztotta az egész lelkét, és lelkileg is meggyöngítette. Mert két különböző dolog színházasdit játszani egy ötcsillagos szállodában, meztelenül, vodkával, kaviárral, korbáccsal a lába közt, vagy mezítláb járkálni a hidegben, a köves úton. Elvesztette a kapcsolatot a valósággal, egy szót sem tudott szólni, semmi más nem létezett számára, csak a kicsi, szúrós kövek, amelyek kijelölték az utat a fák között.

Amikor arra gondolt, hogy föladja, különös érzés töltötte el: elérte a határt, és a túloldalon üres teret látott, ahol mintha önmaga fölött lebegne, és nem venne tudomást arról, amit érez. Lehet, hogy ezt érezték a vezeklők is? A fájdalom túloldalán talált egy kaput, amely egy másik tudatszintre nyílik, ahol nincs helye semmi másnak, csak a könnyörtelen természetnek – és neki, a legyőzhetetlen Mariának.

Körülötte minden álmvilággá változott: a rosszul kivilágított

park, a sötét tó, a néma férfi, az andalgó házaspárok, akik nem értették, miért járkál mezítláb a szúrós talajon, ha egyszer nem bírja. Nem tudta, hogy a hideg vagy a fájdalom miatt, de egyszer csak már nem érezte a testét, és olyan különös állapotba került, ahol nincs többé se vágy, se félelem, csak valami titokzatos – minek is lehetne nevezni? –, valami titokzatos „béke”. A fájdalom határa tehát nem azonos az ő végső határával: hiszen át tudott lépni rajta.

Azokra az emberekre gondolt, akik nem önszántukból szenvednek. És itt van ő, aki kiharcolta magának ezt a szenvedést – de ez már nem is számít, átlépte testének határait, és most nem maradt neki más, csak a lelke, a „fény”, egyfajta üresség, amit valaki valamikor így nevezett: Paradicsom. Van olyan szenvedés, amelyet csak akkor felejtethünk el, ha felülemelkedünk a fájdalomunkon.

A következő kép, amire emlékszik: Ralf az ölébe veszi, és betakarja a kabátjával. Biztosan elájult a hidegtől, de nem számít. Boldog volt, nem félt, mert legyőzte a fájdalmat. Nem maradt szégyenben ez előtt a férfi előtt.

– percekből órák lettek, valószínűleg elaludt a férfi karjaiban, mert amikor fölébredt, bár még éjszaka volt, egy kis szobában találta magát. A sarokban tévé, és semmi más. Fehérség, üresség. Ralf megjelent egy forró csokoládéval.

– Minden rendben – mondta. – Oda érkeztél, ahová érkezned kellett.

– Nem kérek csokoládét, bort kérek. És most föl akarok menni a szobánkba, a kandallóhoz, a könyvek közé.

Azt mondta: „a szobánkba”. Ez nem volt tudatos.

Ránézett a lábaira: egy kis vágáson kívül semmi bajuk nem volt, csak pirosak voltak a hidegtől, de látszott, hogy néhány órán belül ez is el fog múlni. Kissé nehézkesen fölmászott a lépcsőn, nem figyelt semmire, leült a helyére, a kandalló előtti szőnyegre – és rádöbbsent, hogy itt mindig jól érezte magát, mintha tényleg ez volna az ő „helye”.

– Az a favágó azt mondta, hogy amikor az ember fizikai munkát végez, és nagyon megerőlteti a testét, a lelke különös spirituális erőt nyer, aminek köze van ahhoz a fényhez, amelyet megláttam benned. Mit éreztél?

– Hogy a fájdalom a barátom.

– Ez a veszélyes oldala. Hogy a fájdalomnak van egy határa.

– Ez a megváltó oldala. Ezt ne feledd el.

Maria gondolatai még zavarosak voltak. Megtapasztalta azt a bizonyos „békét”, amikor túllépett a határain. Ralf egy másfajta szenvedéssel ismertette meg, és ez is különös gyönyörhöz juttatta.

Ralf elővett egy hatalmas táskát, és kinyitotta. Rajzok voltak benne.

– Itt van, amit kértél. A prostitúció története. Igen, valóban kérte, de csak azért, hogy mondjon valamit, hogy teljen az idő, és hogy érdekesnek tűnjön. Most azonban már egyáltalán nem érdekelte.

– Ezekben a napokban ismeretlen vizeken hajóztam. És nem hiszem, hogy lenne története, csak annyi, hogy ez a világ legősibb foglalkozása, ahogy mondani szokás. De létezik egy másik történet, jobban mondva kettő.

– És a rajzaid?

Ralf Hart csalódott, mert látta, hogy a lány nem érti meg, de hamar összeszedte magát, és folytatta.

– Akkor vettem papírra őket, amikor olvastam, kutattam, tanultam, ahogy kérted.

– Majd máskor beszéljünk róla, most nem akarok eltérni a tárgytól. Meg kell értenem a fájdalom lényegét.

– Érezted tegnap, és megtudtad, hogy elvezet a gyönyörhöz. Érezted ma, és megtaláltad a békét. Ezért mondom: vigyázz, nehogy rászokj, mert nagyon könnyen rabul ejti az embert, nagyon veszélyes kábítószer. Szerves része az életnek, benne van a hétköznapijainkban, az eltitkolt szenvedésben, a szerelemről való lemondásban, miközben másokat hibáztatunk szertefoszlott álmainkért. A fájdalom csak olyankor rémisztő, amikor igazi arcát mutatja felénk, de amikor az önfeláldozás vagy a lemondás álarcába bújlik, vonzónak tetszik. Vagy amikor a gyávaság ruhájában jelenik meg. Az emberi lény, bármennyire vonakodik is tőle, mindig megtalálja a módját, hogy együtt lehessen vele, hogy a szeretőjévé legyen, hogy élete részévé váljon.

– Nem hiszem el. Senki nem szeret szenvedni.

– Ha te meg tudod érteni, hogy lehet szenvedés nélkül élni, az nagyon nagy szó. De ne hidd, hogy mások is megértik. Valóban senki sem szeret szenvedni, mégis szinte mindenki keresi a fájdalmat, az áldozatot, és igazolva érzik magukat, úgy érzik, önfeláldozásukkal kivívják gyermekeik, férjük, a szomszédai és Isten elismerését. De erre most ne gondoljunk, elég, ha tudod, hogy ami a föld kerekét

forгатja, az nem a gyönyör keresése, hanem a lemondás mindenről, ami fontos. A katona azért megy a harcba, hogy megölje az ellenséget? Nem: azért megy, hogy meghaljon a hazájáért. A nők szeretik, ha látja rajtuk a férjük, milyen elégedettek? Nem: azt akarják, hogy lássa, milyen odaadó, önfeláldozó, és mennyit szenved, hogy őt boldoggá tegye. A férfi azért dolgozik, hogy megvalósítsa önmagát? Nem: minden csepp verejtékét és könnyét a családjá megélhetéséért adja. És így tovább: a gyerekek lemondanak álmaikról a szüleik kedvéért, a szülők lemondanak az életről gyermekeik kedvéért. Fájdalommal és szenvedéssel bizonyítják egymásnak azt, aminek csakis örömet kellene az életükbe hoznia: a szeretetüket. – Ralf elhallgatott. Elérkezett a pillanat, amikor új témát kell keresni, így aztán elkezdte mutogatni Mariának a rajzait. Eleinte olyan zavarosnak tűntek fel: emberek körvonalai – meg mindenféle ákombákomok, színek, hol értelmetlen, hol meg geometriai vonások. De szép lassan Maria is megértette, miről beszél, mert minden szót egy-egy kézmozdulat kísért, és minden mondattal egyre inkább részévé vált annak a világnak, amelynek addig nem volt hajlandó a része lenni – azt mondogatva magának, hogy ez az egész csak egy rövid korszak az életében, egy pénzszerzési mód, semmi több.

– Szóval fölfedeztem, hogy a prostitúciónak nem egy, hanem két története van. Az elsőt te is jól ismered, mert te is a része vagy: egy szép lány valamilyen oknál fogva úgy dönt, hogy egyetlen módja a túlélésnek, ha áruba bocsátja a testét. Néhányuk egész nemzeteket irányít, ahogy

Messalina tette Rómával, másokból mítosz lesz, mint Madame Dubarryból, megint mások egyszerre vonzzák a kalandokat és a szerencsétlenségeket, mint Mata Hari, a kémnő. De a többségük soha nem él át egyetlen dicsőséges vagy kockázatos pillanatot sem: örök életükben kis vidéki lányok maradnak, akik hírnevet, férjet, kalandot kerestek, de ehelyett egy másik valóságot találtak, amelyben előbb csak megmerítkeznek, azután hozzászoknak, s bár azt gondolják, hogy a kezükben tartják a sorsukat, soha nem tudnak kilépni belőle. A művészek több mint háromezer éve változatlan munkakedvel csinálják a szobraikat, a festményeiket és a verseiket. Ugyanígy az örömlányok is folyamatosan teszik a dolgukat, mintha semmi sem változna körülöttük. Kíváncsi vagy a részletekre is?

Maria bólintott. Jó lesz időhúzásnak. Neki most meg kell értenie a fájdalom lényegét. Úgy érezte, hogy valami nagyon rossz távozott a testéből, amikor mezítláb járkált a parkban.

– Az örömlányok megjelennek a klasszikus szövegekben, az egyiptomi hieroglifákban, a sumer írásban, az Ó- és az Újszövetségben. De a prostitúció csak a Kr. e. 6. században vált szakmává, amikor Szólón, a görög törvényhozó államilag ellenőrzött bordélyházakat létesített, és adót szedett a „húskereskedők”-től. Az athéni üzletemberek örültek, mert ami addig tiltott volt, az most törvényes lett. Az örömlányokat pedig elkezdték aszerint osztályozni, hogy mennyi adót fizetnek. A legolcsóbbat pornónak hívták, és az intézmény üzemeltetőinek a

rabszolgája volt. Utána következett a peripatétika, aki az utcán szerezte klienseit. Végül a legdrágább és a legjobb minőségű áru, a bétáira, a „kísérő”, aki elkísérte az üzletembereket utazásaikra, előkelő éttermekbe járt, saját maga rendelkezett a pénzével, tanácsokat adott, és beleszólt a város politikai életébe. Amint látod, a dolog nem sokat változott, úgy van ma is, ahogy tegnap volt. A középkorban elkezdtek félni a nemi úton terjedő betegségekől...

Egyszer csak elhallgatott. Mariának egyre csak azon járt a feje, hogy meg fog betegedni, és közelebb húzódott a kandallóhoz. Nem akarta tovább hallgatni ezt a történetet, mert azt az érzést keltette benne, hogy megállt a világ, hogy minden örökösen ismétlődik, s a férfiak soha nem fogják megadni a kellő tiszteletet a szexnek.

– Látom, nem nagyon érdekel.

Maria megpróbálta összeszedni magát. Végtére is az a férfi ül mellette, akinek kész volt odaadni a szívét, bár ebben az előző éjszaka óta már korántsem volt olyan biztos.

– Nem érdekel az, amit jól ismerek. Csak elszomorít. De azt mondtad, van egy másik történet is.

– Igen, és a másik történet az előzőnek éppen az ellentéte: a szent prostitúció.

Maria hirtelen magához tért, és elkezdett figyelni. Szent prostitúció? A szexből élni, és közben Istenhez közeledni?

– Hérodotosz, a görög történetíró azt írta Babilóniáról, hogy van ott egy furcsa szokás: minden sumer nőnek életében legalább egyszer el kell mennie Istár istennő templomába,

és oda kell adnia a testét egy idegennek, a vendégszeretet jeleként, egy jelképes összegért.

Majd megkérdezi, ki ez az istennő, hátha segít neki megtalálni azt, amit elveszített, bár nem tudja, mi volt az.

– Istár istennő tisztelete egyre nőtt, és elterjedt az egész Közel-Keleten, de még Szardíniát, Szicíliát és a Földközi-tenger kikötőit is elérte. Később, a Római Birodalom idejében egy másik istennő, Vesta, a teljes szüzességet vagy teljes odaadást követelte meg híveitől. Templomában az volt a nők feladata, hogy őrizzék a szent tüzet, és hogy bevezessék az ifjakat és a királyokat a szexualitás rejtelmébe: erotikus himnuszokat énekeltek nekik, transzba estek, és egyfajta „áldozás” keretében felajánlották ekstázisukat az univerzumnak.

Ralf Hart elővett egy fénymásolatot, amelyen valami régi betűk voltak, és a lap alján német fordításban is lehetett olvasni a szöveget.

Szép lassan felolvasta, minden sorát lefordítva Mariának.

Amikor egy kocsmá ajtajában ülök,

én, Istár, az istennő,

örömlány vagyok, anya, feleség, istenség.

Az vagyok, minek neve Élet,

noha ti Halálnak nevezitek.

Az vagyok, minek neve Törvény,

noha ti Törvényszegésnek nevezitek.

Az vagyok, amit kerestek,

És az, amit megtaláltatok.

Az vagyok, amit elszórtatok,

És most szedegetitek a darabjait.

Maria felzokogott, Ralf Hart pedig örült: kezd visszatérni belé az élet, megint kezd ragyogni benne a fény. Jobb lesz, ha gyorsan folytatja a történetet, megmutatja a rajzait, és érezteti vele, hogy szereti.

– Senki sem tudja, miért tűnt el a szent prostitúció, hiszen legalább kétezer évig létezett. Talán a betegségek miatt, vagy mert a társadalmak törvényei a vallásokkal együtt megváltoztak. Mindenesetre eltűnt, ma már nem létezik, és valószínűleg nem is fog létezni soha többé. Manapság a férfiak irányítják a világot, és ha valakit prostituálnak neveznek, azt megbélyegzik ezzel a szóval, mert kívül áll a társadalmon.

– El tudnál menni holnap a Copacabanába?

Ralf nem értette a kérdést, de azonnal igent mondott.

Maria naplójából, aznap éjjel:

Nem érdekel, hogy valaha szent volt-e vagy nem; GYŰLÖLÖM, AMIT CSINÁLOK. Megöli a lelkemet, arra tanít, hogy a fájdalom jutalom, pénzért mindent meg lehet vásárolni, és lassacskán elveszítem a kapcsolatot önmagammal.

Senki nem boldog a környezetemben. A kliensek tisztában vannak azzal, hogy fizetnek azért, amit ingyen kéne megkapniuk, és ez elkésérítő. A lányok tisztában vannak vele, hogy azzal kereskednek, amit igazából

csakis szerelemből és élvezettel volna szabad odaadniuk valakinek, és ez pusztító. Sokat rágódtam, mielőtt ezt leírtam –, be kellett vallanom magamnak, hogy boldogtalan vagyok, elégedetlen – de még ki kell bírnom néhány hetet.

De nem tudok többé úgy tenni, mintha nyugodt volnék, mintha minden rendben volna, mintha ez az egész csak egy rövid korszak lenne az életemben. El akarom felejteni, szerelmes akarok lenni, szeretni akarok – csak ennyi, szeretni akarok, és semmi más vágyam nincs.

Az élet túl rövid – vagy túl hosszú – ahhoz, hogy megengedhessem magamnak, hogy ilyen pocskékul éljem le.

Nem a férfi házában vannak. Nem is az ő lakásán. Nem Brazíliában, nem is Svájcban, hanem egy szállodában, amely a világ bármelyik pontján lehet, mindig ugyanazokkal a bútorokkal, és azzal a furcsa hangulattal, ami családi próbál lenni, de éppen emiatt tűnik még idegenebbnek.

Ez nem az a szálloda, amelyiknek a tóra néz az ablaka, nem a fájdalom, a szenvedés és az eksztázis szállodája. Ezek az ablakok Szent Jakab útjára néznek, amely egy zarándokút, de nem a vezeklésé, egy olyan hely, ahol az emberek találkoznak egy kávézóban az út mellett, meglátják a „ragyogás”-t, beszélgetnek, összebarátkoznak, egymásba szeretnek. Esik az eső, és ilyenkor senki sem jár arrafelé, de máskor mindig van rajta valaki, évek,

évtizedek, évszázadok óta. Talán az útnak is szüksége van egy kis pihenésre, egy lélegzetvételnyi szünetre, hogy kipihenje a léptek súlyát.

Eloltani a fényt. Behúzni a függönyöket.

Levetkőzni, és megkérni a másikat, hogy vetkőzzön le. A sötétség soha nem tökéletes, és amikor hozzászokik az ember szeme, egy icipici fény segítségével, ami nem tudni, honnan jön, ki tudja venni a férfi körvonalait. Még soha nem látta így, az is csak egyetlenegyszer fordult elő, hogy ő megmutatott egy meztelen darabot a testéből.

Elővenni két gondosan összehajtogatott és kimosott kendőt, amelyet többször is kiöblítettek, hogy ne lehessen érezni rajta semmilyen parfümöt vagy szappant. Megkérni a férfit, hogy kösse be a szemét. A férfi habozik egy kicsit, és mond valamit a poklokról, amelyeket megjárt. De ő azt mondja, hogy nem erről van szó, hogy csak azért kell a kendő, mert teljes sötétségre van szükség, s hogy most ő fog tanítani neki valamit, ahogy tegnap a férfi tanította a fájdalomról. A férfi megadja magát, és beköti a szemét. Ő is ugyanezt teszi: nincs semmiféle rés, amelyen belopakodhatna a fény, igazi sötétben vannak, és meg kell fogniuk egymás kezét, hogy odataláljanak az ágyhoz.

Nem, nem kell lefeküdnünk. Csak le kell ülnünk, ahogy máskor, egymással szemben, de egy kicsit közelebb, úgy, hogy a térded hozzáérjen a térdemhez.

Mindig erre vágyott. De mindig hiányzott az, ami nélkül nem lehet csinálni: az idő. Soha nem volt rá idő, sem az első szerelmével, sem a férfival, aki először behatolt az ölébe. És az arabbal sem (aki ezer frankot fizetett, mert talán

többet várt, mint amit ő adhatott – bár ezer frank nem elég arra, hogy ő megvegye, amit szeretne). És a többi férfival sem, akik átmentek a testén, bementek a lábai közé, és kijöttek a lábai közül (és sokan csak magukra gondoltak, mások rá is gondoltak, sokan romantikus álmokat dédelgettek, mások viszont csak ugyanazt ismételték, mert azt mondták nekik, hogy márpedig egy férfi így csinálja, s aki nem így csinálja, az nem férfi).

Eszébe jut a naplója. Torkig van az egészszel, csak azt várja, hogy minél gyorsabban teljenek a hetek, és ezért adja oda magát ennek a férfinak: mert itt megtalálja saját titkos szerelmének fényét. Az eredendő bűn nem az alma volt, amelyet Éva megevett, hanem az, hogy azt gondolta, Ádámnak is meg kell tapasztalnia ugyanazt, amit ő átélt. Éva nem mert egyedül rálépni a saját útjára, és meg akarta osztani valakivel az ő érzéseit.

Vannak dolgok, amiket nem lehet megosztani. Nem szabad félnünk azoktól az óceánoktól, amelyekben szabad akaratunkból merítkezünk meg. A félelem tönkreteszi a játékot. A férfinak meg kellett járnia a poklok poklát, hogy ezt megérthesse. Szeressük egymást, de ne próbáljuk meg kisajátítani egymást.

Szeretem ezt a férfit, aki itt ül velem szemben, mert nem akarom kisajátítani, és ő sem akar engem kisajátítani. Szabadok vagyunk, és szabadon adjuk át magunkat egymásnak – és ezt addig akarom ismételtetni magamban, amíg el nem hiszem a saját szavaimat.

Eszébe jut a többi lány akikkel együtt dolgozik. Eszébe jut az anyja, a barátnői. Mindegyikük azt hiszi, hogy a férfi

csak azt a napi tizenegy percet akarja, és ezért kifizet egy vagyont. De ez nem így van: a férfi is nő, és ő is szeretne találni valakit, aki értelmet ad az életének.

Lehet, hogy az anyja is úgy tesz, mint ő, és színleli az orgazmust a férjének? Vagy az is lehet, hogy Brazíliában vidéken még mindig nem illik kimutatnia egy nőnek, ha élvez a szexet?

Olyan keveset tud az életről, a szerelemről, és most, hogy be van kötve a szeme, és a világ minden ideje rendelkezésére áll, fölfedezi mindennek az eredetét, és mindent újrakezd ott, ahol mindig is kezdeni akarta.

Az érintés. Már nem gondol a lányokra, a kliensekre, az anyjára és az apjára, most tökéletes sötétségben van. Egész délután azon törte a fejét, mit adhatna annak a férfinak, aki visszaadta a méltóságát, aki megértette vele, hogy a boldogság keresése sokkal fontosabb, mint a fájdalomé.

Szeretném megadni neki azt az örömet, hogy taníthat nekem valami újat, ahogy tegnap tanított a fájdalomról, az utcai prostitúcióról és a szent prostitúcióról. Láttam, hogy boldoggá teszi, ha taníthat. Tanítson hát, vezessen. Szeretném megtudni, hogy lehet eljutni a testhez, mielőtt eljutnánk a lélekhez: a behatolás által, az orgazmus által.

Kinyújtja a karját a férfi felé, és kéri, hogy ő is tegye ugyanezt. Néhány szót suttog: hogy szeretné, ha ma éjjel, ezen a senkiföldjén, fölfedezné a bőrét, a határt közte és a világ közt. Kéri, hogy érintse meg, hogy érezze őt a kezeivel, mert a testek akkor is megértik egymást, ha a lelkek nem. A férfi lassan megérinti, és ő is megérinti a

férfit, de mintha csak összebeszéltek volna, mindketten elkerülik azokat a pontokat, ahol a leggyorsabban tör felszínre a szexuális energia.

Az ujjak megérintik az arcát, és a lány festékszagot érez, és tudja, hogy ez a szag mindig ott marad a férfi kezén, hiába mossa meg százszor és ezerszer, mert már akkor is ott volt, amikor megszületett, amikor meglátta az első fát, az első házat, amelyet le akart rajzolni. Biztosan ő is érez valamilyen szagot a lány kezén, de a lány nem tudja, milyen, és nem is fogja megkérdezni, mert most minden a test, s a többi néma csend.

Simogat, és őt is simogatják. Legszívesebben így maradna egész éjszaka, mert jó, nem biztos, hogy szeretkezés lesz belőle – és ebben a pillanatban a tudat, hogy nem muszáj szeretkezniük, annyira felizgatja, hogy előnti az ölet a forróság, és érzi, hogy nedves lett. Majd ha a férfi megérinti ott is, észre fogja venni, hogy nedves. Nem tudja, hogy ez jó vagy rossz, de így van, így reagált a teste, és nem kell mondania, hogy itt vagy ott, és lassabban vagy gyorsabban. A férfi a hónalját simogatja, és a lánynak fölborzolódik a szőr a karján, és most szívesen ellökné magát a férfit, de jó, amit csinál, bár olyan, mintha fájdalmat érezne. Ő is ugyanezt teszi a férfival, és észreveszi, hogy az ő hónaljának más az érintése, talán a dezodor miatt – de minek is gondolkodik? Nem kell gondolkodni. Érinteni kell.

A férfi ujjai most a mellei körül matatnak, mint egy lesben álló állat. Azt szeretné, ha gyorsabban mozognának, hogy máris érintsék meg a mellbimbóit, mert a gondolatai

gyorsabbak, mint a férfi kezei, de – talán épp ezért – a kezek még jobban lelassulnak, és egy örökkévalóságnak tűnik, mire végre odaérnek a bimbókhoz. Kemények, a férfi játszik velük egy kicsit, és ez még jobban felizgatja a lányt, végigfut a hideg a testén, és még forróbb és nedvesebb lesz az öle. Most a hasát simogatja a férfi, elindul lefelé a keze, ide hirtelen elkanyarodik a combja felé, aztán végig a lábán, egészen a lábfejéig, azután vissza, végig a combja belső felén, a lány érzi, hogy elönti a meleg, de nem mozdul, aztán egy gyengéd érintés a csiklóján, apró, könnyed érintés, de amilyen apró, olyan őrzítő.

A lány ugyanezt teszi, alig érinti meg a férfit, szinte lebegnek a kezei a teste fölött, éppen csak a szőrt simítja végig a lábán, és érzi a meleget, ahogy közeledik a férfi nemi szerve felé. Hirtelen úgy érzi, mintha visszanyerte volna a szüzességét, mintha életében először találkozna férfitesttel. Megérinti. Nem kemény, ahogy képzelte, pedig ő már nagyon nedves, ez nem igazság, de lehet, hogy a férfinak több időre van szüksége, végül is nem baj.

És elkezdi simogatni, ahogy csak a szüzek tudnak simogatni, mert az örömlányok már elfelejtették, hogy kell. A férfi nemi szerve elkezdi duzzadni a kezében, és ő lassan növeli a nyomást, és tudja, hol kell fognia, inkább alul, mint fölül, körül kell ölelnie az ujjával, hátrahúzni a bőrt a teste felé. Most már a férfi is izgatott, nagyon izgatott, megérinti a lány szeméremajkait, még mindig gyengéden, és a lány szeretne szólni, hogy erősebben simogassa, és dugja be az ujjait, föl, magasra. De a férfi nem teszi ezt, csak vesz egy kis nedvességet a hüvelyéből és rákeni a csiklójára, és

aztán újra körözni kezd a keze a mellbimbói körül. Ez a férfi úgy simogatja, ahogy ő simogatná saját magát.

Az egyik keze újra fölsiklik a mellére, milyen jó, mennyire szeretne most összefonódni vele. De nem, most fölfedezik egymás testét, van idejük, sok időre van szükségük.

Szeretkezhetnének, ez lenne most a világ legtermészetesebb dolga, és valószínűleg nagyon jó lenne, de mindez olyan új, uralkodnia kell magán, nehogy mindent elrontson. Eszébe jut a bor, amit első éjszaka ittak, lassan, minden cseppjét ízlelgetve, érezve, mennyire éget. A bor hatására mindent másképp látott, úgy érezte, szabadabb, mint máskor, és több köze van a világhoz.

Most meg akarja inni ezt a férfit is, hogy örökre elfeledhesse a rossz bort, ami először mámorossá tesz, de ez a mámor végül fejfájásban és ürességben végződik.

A lány megáll, gyengéden ráfonja ujjait a férfi kezére, kiáltást hall, és ő is szeretne kiáltani, de uralkodik magán, érzi, hogy az előbbi melegség most egész testét elönti, és bizonyára a férfival is ugyanez történik most. Orgazmus nélkül az energia szétárad a testben, fölkúszik az agyba, és a lány semmi másra nem tud gondolni, csak arra, hogy végig akarja csinálni, végig, végig – de nem, megállni, abbahagyni a kellős közepén, hagyni, hogy a gyönyör eláraszsa az egész testet, aztán az agyat, megújítani az ígéretet és a vágyat, visszanyerni az elvesztett szüzességet.

Gyengéden leveszi a szeméről a kendőt, és aztán a férfi szeméről is. Meggyújtja a lámpát az éjjeliszekrényen. Mindketten meztelenek, és nem mosolyognak, csak nézik

egymást.

Én vagyok a szeretet, én vagyok a zene – gondolja a lány. Táncoljunk.

De nem mond semmi ilyesmit: csak hétköznapi dolgokról beszélgetnek, mikor találkozunk legközelebb, a lány kijelöl egy időpontot, talán két nappal később. A férfi azt mondja, hogy szeretné, ha elkísérné egy kiállításra, a lány habozik. Ez azt jelentené, hogy megismeri a világát, a barátait, és mit fognak szólni, mit fognak gondolni.

Így hát nemet mond. De a férfi látja rajta, hogy valójában igent szeretne mondani, és tovább gyözködi, buta érveket sorol, de ezek is hozzátartoznak a tánchoz, amelyet most táncolnak, és a lány végül megadja magát, hiszen ő is ezt akarta. A férfi kijelöl egy helyet, ahol találkozni fognak: a kávéházban, ahol megismerkedtek. A lány tiltakozik. A brazilok babonásak, és a babona szerint nem találkozhatnak ugyanazon a helyen, ahol először találkoztak, mert az egy ciklus végét, egy korszak lezárását jelentené. És nem akarja, hogy mindennek vége legyen.

A férfi azt mondja, hogy ennek igazán örül. Végül is egy templom mellett döntenek, ahonnan látszik a város, és ami Szent Jakab útján van, része tehát annak a titokzatos zarándokútnak, amelyen együtt bandukolnak, attól a naptól kezdve, amikor először találkoztak.

Maria naplójából, az előestéjén annak a napnak, amikor megvette a repülőjegyét Brazíliába:

Volt egyszer egy madár. Két tökéletes szárnnyal és

gyönyörű, fénylő, színes tollakkal áldotta meg a sors. Az olyan állat, amely szabadon repülhet az égen, boldoggá teszi azt is, aki nézi.

Egy napon megpillantotta ezt a madarat egy nő, és beleszeretett. Az ámulattól tátott szájjal figyelte a repülését, a szíve hevesebben vert, a szeme szerelmesen csillogott. Egyszer megkérte, hogy hadd repüljön vele, és átszelték az egész égboltot, teljes harmóniában. A nő csodálta, tisztelte, rajongva szerette a madarat.

De egy napon arra gondolt: mi lesz, ha a madár egyszer majd távolabbi hegyeket is meg akar ismerni? És megijedt.

Félt, hogy más madárral nem fogja ugyanezt érezni. És irigykedett, irigyelte a madarat, amiért tud repülni.

És egyedül érezte magát.

És azt gondolta: „Csapdát állítok neki. Ha megint jön, többé nem repülhet el tőlem.”

A madár szintén szerelmes volt belé, és másnap megjelent, ahogy szokott, de beleesett a csapdába, és fogoly lett.

A nő kalitkába zárta, és egész nap nézte. Most már mindig vele volt szenvedélyének tárgya, és mutogathatta a barátnőinek, akik azt mondták: „Neked aztán mindened megvan.” De szép lassan különös átalakuláson ment át: most, hogy teljesen övé volt a madár, és nem kellett állandóan meghódítania, kezdte elveszíteni a lelkesedését. Mivel a madár nem repülhetett, nem tudta

kifejezni létenek értelmét, és lassan elhervadt, elveszítette tollai ragyogását, és megcsúnyult. A nőt már nem is érdekelte többé, s csak annyira törődött vele, hogy enni adjon neki, és tisztán tartsa a kalitkáját.

Egyik nap elpusztult a madár. A nőt elfogta a bánat, és éjjel-nappal rá gondolt. De nem a kalitkára emlékezett, hanem arra a napra, amikor először meglátta boldogan repülni a felhők között.

Ha elgondolkodna, rájönne, hogy ami annak idején rabul ejtette a szívét, az éppen a madár szabadsága volt, szárnyainak dinamikus mozgása, és nem a külseje.

A madár nélkül az ő élete is elvesztette az értelmét, és a halál hamarosan bekopogtatott hozzá. „Miért jöttél?” – kérdezte a halált.

„Hogy újra együtt repülhess a madaraddal” – felelte a halál. „Ha hagytad volna, hogy mindig elrepüljön és visszajöjjön hozzád, csak még jobban szeretted volna és csodáltad volna, most viszont még ahhoz is rám van szükséged, hogy újra találkozhass vele.”

Azzal kezdte a napot, amit már hónapok óta tervezett: elment egy utazási irodába, és megvette a repülőjegyet Braziliába, arra a napra, amelyet kijelölt magának a naptárában.

Most már csak két hetet kell Európában eltöltenie. És azután Genfből nem marad más számára, csak egy férfiarca, egy férfi arca, akit szeretett, és aki szerette őt. A

Rue de Berné egy utcanév lesz csupán, amely Svájc fővárosát juttatja eszébe. Emlékszik majd a szobájára, a tóra, a francia nyelvre, és arra, hogy mennyi örültre képes egy huszonhárom éves lány.

Nem fogja kalitkába zárni a madarát, nem kéri, hogy menjen vele Brazíliába. Ami kettejük között történt, az volt az egyetlen igazán tiszta dolog az itteni életében. Egy ilyen madárnak szabadon kell repülnie, és abból az emlékből kell táplálkoznia, hogy egyszer együtt repült valakivel. Talán ő maga is madár. Ha együtt maradna Ralf Harttal, egy pillanatra sem tudná elfelejteni a Copacabanát. Ez pedig a múltja, és nem a jövője.

Úgy döntött, hogy csak egyszer búcsúzik el tőle: amikor elérkezik az indulás pillanata. Nem akarta, hogy szép együttléteiket állandóan tönkretegye az a gondolat, hogy „nemsokára örökre elválunk”. Nem akart erre gondolni, inkább saját magát is becsapta, és úgy sétált Genf utcáin, mintha mindig is itt élt volna, mintha mindig ismerte volna a dombot, a Mont Blanc hidat, Szent Jakab útját és a kávézókat. Figyelte a sirályok röptét a folyó felett, a kereskedőket, ahogy bezárják a bódéikat, az embereket, ahogy kijönnek a munkahelyükről és elmennek ebédelni, az alma színét és ízét, amit evett, a távolodó repülőket, a szivárványt a tó felett, a félénk és titkolt örömet az emberek szemében, akik elmentek mellette, a sóvárgó tekinteteket, a kifejezéstelen tekinteteket, a mindenféle tekinteteket.

Majdnem egy éve él itt, ebben a kis városban, amely éppen olyan, mint a többi kis város a világon, és ha nem lennének különlegese az épületei, s ha nem lenne annyi bankja, azt

hihetné, hogy otthon van, a vidéki Brazíliában. Itt is van vásár. Itt is van piac. Itt is vannak alkudozó kofák. Itt is vannak iskolakerülő diákok, akik talán azt hazudják a tanárnak, hogy beteg az apjuk vagy az anyjuk, közben meg vidáman sétálgatnak és csókolóznak a tó partján. Vannak emberek, akik otthon érzik magukat, és vannak, akik idegennek érzik magukat. Vannak bulvárlapok, és vannak komoly újságok komoly embereknek, akiket általában mégis bulvárlapokkal lehet látni az utcán.

Elment a könyvtárba, hogy visszavigye a gazdálkodásról szóló könyvet. Nem értett belőle semmit, de társa volt azokban a pillanatokban, amikor azt hitte, végleg elveszíti az irányítást tettei és egész sorsa felett, és eszébe juttatta, mi élete célja. Néma kísérő volt a sárga borító és a rengeteg ábra, de mindenek felett lámpás volt a sötét éjszakákon – s az utóbbi hetekben bőven volt része ilyen „sötét” éjszakákban.

Mindig tervezgetni a jövőt. És mindig meglepődni a jelenen. Arra gondolt, miként találta meg magát a függetlenségben, az elkeseredésben, a szerelemben, a fájdalomban, hogy azután újra találkozzon a szerelemmel – és szerette volna, ha a sornak itt vége is szakad.

Az a legfurcsább az egészben, hogy míg néhány munkatársa arról áradozott, milyen csodálatos egyes férfiakkal az ágyban, ő soha nem találta meg magát a szexben. Nem oldotta meg semmilyen problémáját, még az orgazmusig sem juttatta el, és oly mértékben lealacsonyította a testi szerelmet, hogy úgy érezte, talán soha nem lesz képes az ölelésben megtalálni „elveszített

másik felét”, ahogy Ralf Hart mondta.

De az is lehet – gondolta sokszor –, hogy igaza van az anyáknak, az apáknak és a romantikus regényeknek, és szerelem nélkül nincs gyönyör az ágyban.

A könyvtárosnő – aki Maria egyetlen barátnője volt itt, Genfben, bár Maria ezt soha nem mondta neki – általában komoly volt, de most igen jó hangulatban fogadta. Éppen ebédidő volt, és meghívta Mariát egy szendvicsre. Maria megköszönte a meghívást, de azt mondta, hogy nemrég ebédelt.

– Nagyon sokáig olvasta ezt a könyvet.

– Nem értettem belőle semmit.

– Emlékszik, mit kért egyszer?

Nem, nem emlékezett, de amikor meglátta a pajkos mosolyt a nő arcán, rögtön rájött, mire gondol. A szexre.

– Tudja, amikor ilyen témájú könyveket keresett, főlhívta az én figyelmemet is, és készítettem magamnak egy kis leltárt az ehhez kapcsolódó könyvekről. Nem sokat találtam, és úgy döntöttem, hogy mivel a mi feladatunk, hogy felvilágosítsuk az ifjúságot, rendelek néhány új könyvet. Hogy ne más úton kelljen megtudniuk, mi hogy működik, például prostituáltak segítségével.

A könyvtárosnő rámutatott egy könyvhalomra a sarokban: mindegyik darab gondosan be volt kötve valami szürke papírba.

– Még nem volt időm, hogy osztályozzam őket, de átlapoztam mindet, és elborzasztott, amit találtam bennük.

Maria már tudta is, mit fog mondani: kitekert pozitúrák, szadizmus, mazochizmus, és a többi. Erre nem kíváncsi,

inkább azt mondja, hogy sietnie kell vissza a munkába (már nem emlékezett, mit is mondott, hogy bankban dolgozik-e vagy egy üzletben – a hazugság nagyon fáradtságos dolog, az embernek meg kell erőltetnie a memóriáját, ha nem akar lebukni).

Megköszönte a kiszolgálást, és jelezte, hogy indulni akar, de a másik folytatta:

– Maga is elborzadna. Például tudta, hogy a csikló egészen új találmány?

Találmány? Egészen új? Az övét épp a héten érintette meg valaki, és neki egészen úgy tűnt, mintha mindig is ott lett volna, és mintha az a kéz jól ismerné a területet, amelyet megérintett, pedig teljes sötétség volt.

– Hivatalosan 1559-ben ismerték el, miután egy orvos, bizonyos Realdo Columbo kiadott egy könyvet *De re anatomica* címmel. A kereszténység addigi ezeröttszáz évében nem vettek róla tudomást. Columbo azt írja róla a könyvében, hogy „szép és hasznos dolog”. Hihetetlen, nem?

Mindketten nevettek.

– Két évvel később, 1561-ben, egy másik orvos, Gábiellé Fallopio azt állította, hogy a felfedezés valójában az övé. Na, nézd csak! Két férfi, persze olaszok, naná, ők csak értenek hozzá, azon vitatkoznak, hogy melyikük emelte hivatalos rangra a csiklót a világtörténelemben.

Ez a beszélgetés kezdett kifejezetten érdekes lenni, de Maria nem akart most erre a témára gondolni, főleg azért, mert már megint érezte, hogy nedvesedik az öle – egyszerűen csak attól, hogy eszébe jutott az az érintés a

sötétben, a kendők, és a kéz, amely végigsimította a testét. Nem, mégsem halt meg benne a vágy a szex iránt, mert ez a férfi valahogy megváltotta. De jó, de jó újra élni!

De a könyvtárosnő nagyon lelkes volt, és tovább mesélt:

- De a „felfedezés” ellenére továbbra sem vettek róla tudomást – mondta, és úgy beszélt, mint aki nagy szakértője a csiklótannak, vagy minek is nevezzük ezt a tudományt. – A női körülmetélés, amiről mostanság gyakran lehet hallani a tévében bizonyos afrikai törzsekkel kapcsolatban, és ami egyszerűen elveszi a nőtől a nemi gyönyörhöz való jogot, egyáltalán nem újdonság. Még itt, Európában, a tizenkilencedik században sem volt ritkaság, hogy valakinek leoperálták a csiklóját, mert azt gondolták, hogy a női testnek ez a kicsi, jelentéktelen része a felelős a hisztériáért, az epilepsziáért, a házasságtörésre való hajlamért és a meddőségért.

Maria fölemelte a kezét, hogy elbúcsúzzon, de a könyvtárosnő csöppet sem zavartatta magát.

– Ennél is szörnyűbb, hogy a mi kedves Freud tanár urunk, a pszichoanalízis atyja, azt mondta, hogy a normális nőknél az orgazmus a csiklótól az egész hüvelyen végighúzódik. Leghúságesebb követői pedig továbbfejlesztették ezt a tézist, és kijelentették, hogy az a nő, akinél az orgazmus koncentráltan, csakis a csiklóban jelentkezik, infantilis, vagy, ami még rosszabb, biszexuális. De hát mi mindannyian tudjuk, hogy nagyon nehéz eljutni az orgazmusig kizárólag a hímvessző behatolása által. Jó érzés, amikor egy férfi birtokba vesz minket, de a gyönyör igenis abban a kicsi magocskában van, amelyet egy olasz

férfi fedezett föl!

Maria arra gondolt, hogy neki pontosan az a baja, amit Freud mondott: ő is infantilis, mert az orgazmus nem kúszik fel a vaginájába. Vagy lehet, hogy Freud tévedett?

– És a G pont, na, mit gondol?

– Maga tudja, hol van?

A könyvtárosnő elpirult, köhécselni kezdett, de aztán összeszedte magát, és büszkén válaszolta:

– Rögtön, ahogy belép, az első emeleten. A szemközti ablak.

Zseniális! Úgy írta le a hüvelyt, mint valami épületet! Lehet, hogy egy kamaszlányoknak szóló könyvben olvasta ezt a példát, és mondjuk így fogalmaz: ha kopogtatsz, majd belépsz, felfedezheted testednek egész univerzumát. Amikor maszturbált, mindig ezt a helyet részesítette előnyben: a csiklója és – ezek szerint – a G pontja között, mert ott volt a legérzékenyebb, és mert volt benne valami fájdalmas is.

De hiszen ő is mindig fölment az első emeletre, a szemközti ablakig!

Látva, hogy a könyvtárosnő soha nem fogja abbahagyni a beszédet – talán úgy érzi, hogy benne cinkosára lelhet, vagy hogy neki még van esélye jól csinálni azt, amit ő elrontott –, intett és otthagya a nőt. Igyekezett mindenféle hülyeségre terelni a gondolatait, mert úgy érezte, hogy ez a nap nem alkalmas arra, hogy a búcsúra gondoljon, a csiklóra, a visszanyert szüzességére, a G pontra. A zajokra figyelt – az autódudálásra, a kutyaugatásra, a villamosok csikorgására, az emberek lépteire, a saját légzésére és a

hirdetőtáblák harsány reklámjaira.

Már nem volt kedve elmenni a Copacabanába. De kötelességének érezte, hogy ezt a két hetet végigcsinálja, bár már elegendő pénzt megspórolt. Délután vásárolhatna egy-két dolgot, beszélhetne a bankigazgatóval, aki a kliense volt, de megígérte neki, hogy segít a pénzügyei intézésében, megihatna egy kávét valahol, feladhatna a postán néhány ruhát, ami nem fér be a bőröndjébe. Különös: kicsit szomorú, és nem érti, miért. Talán mert még hátravan két hét, ezt az időt még el kell ütnie valamivel, más szemmel kell néznie a várost, és örülnie kell, hogy ennyi mindent átélhetett itt.

Egy útkereszteződéshez ért, amelyen több százszor átkelt már.

Látszott innen a tó, a vízoszlop, és – a járda túloldalán fekvő park közepén – a virágóra, a város egyik szimbóluma, amely nem hagyta, hogy illúziókba ringassa magát, mert... De hirtelen mintha megállt volna az idő. A világ mozdulatlaná merevedett.

Mi a fene ez a história a visszanyert szüzességről, ami reggel óta nem megy ki a fejéből?

Megdermedt a világ, mintha ez a másodperc soha nem akarna elmúlni: életének nagyon komoly és fontos pillanata ez, nem felejtetheti el, nem tehet vele úgy, mint éjszakai álmaival, amelyeket mindig föl akar jegyezni, de aztán soha nem emlékszik rájuk...

„Ne gondolj semmire. Megállt a világ. Mi történik?” ELÉG!
Az a történet a madárról, amit nemrég írt, valóban Ralf Hartról szól?

Nem! Saját magáról szól! Ez bizony így van!

Délelőtt 11 óra 11 perc volt, és ő megállt ebben a pillanatban. Idegen volt a saját testében, újra fölfedezte megtalált szüzességét, de újjászületése olyan törékeny volt, hogy úgy érezte, ha itt marad, örökre elveszítheti magát. Megjárta a mennyországot, talán, megjárta a poklot, egész biztosan, de kalandja a végéhez közeledik. Nem várhat két hetet, tíz napot sem várhat, de egy hetet sem: azonnal el kell innen menekülnie, mert ahogy megpillantotta ezt a virággal díszített órát, a turistákat, akik fényképezték, és a gyerekeket, akik szaladgáltak körülötte, elfogta a szomorúság.

Azért lett szomorú, mert nem akar hazamenni. És ennek nem Ralf Hart az oka, nem Svájc, és nem a kaland. Az igazi ok túlságosan egyszerű: a pénz.

Pénz! De hiszen az csak egy színes papírdarab, nem is túl feltűnő, de az egész világ azt állítja, hogy sokat ér – és Maria elhiszi, mert mindenki elhiszi. Egészen addig, amíg nem gyűlik össze egy jó nagy halom ebből a papírdarabból egy jó nevű, megbízható, nagy tapasztalatokkal rendelkező svájci bankban. Mert ott aztán hiába kérdezi: „Visszaváltanák nekem ezt a pénzt egy kis időre?” Azt válaszolják: „Asszonyom, sajnos mi ilyesmit nem adunk, csak veszünk.” Maria hirtelen magához tért, fölébresztette egy fékcsikorgás, aztán a sofőr ordítózása. Egy időse férfi csak mosolygott, és angolul magyarázott valamit, biztosan bocsánatot kért: piros volt a lámpa a gyalogosoknak.

„Azt hiszem, most rájöttem valamire, amit mindenkinek tudnia kéne.”

De senki nem tudja. Körülnézett, és látta, hogy az emberek lehajtott fejjel járnak, sietnek a munkahelyükre, az iskolába, a munkaközvetítő irodába, a Rue de Berne-re, és azt mondogatják magukban: „Én még tudok várni. Van egy álmom, de nem muszáj most azonnal megvalósítanom, előbb pénzt kell keresnem.” Persze átkozott szakma az övé, de a lényege ugyanaz, ami a többi ember munkájának: ellopja az idejét. Olyan dolgot kell csinálnia, amit nem szeret – akárcsak a többi embernek. Elviselhetetlen embereket kell elviselnie – akárcsak a többi embernek. Föl kell áldoznia az ő értékes testét és értékes lelkét valami homályos jövőért, ami soha nem jön el, akárcsak a többi embernek. Azt kell mondogatnia, hogy még nem gyűjtött eleget, akárcsak a többi embernek. Hitegetnie kell magát, hogy már csak egy picit hiányzik, akárcsak a többi embernek. Csak egy picit kell várni, már csak egy kevéske pénzt kell megkeresni, már csak egy kicsit kell halogatni az álom megvalósítását, mert most éppen túl elfoglalt, nagy lehetőség áll előtte, ezt nem szalaszthatja el: várják a kliensei, akik bíznak benne, hűségesekek hozzá, és éjszakánként háromszázötven vagy akár ezer frankot is fizetnek.

És életében először úgy döntött, hogy – bár rengeteg jó dolgot vásárolhatna a pénzből, amit keresne, ha maradna még, mondjuk egy évet – emelt fővel, szándékosan elszalasztja a lehetőséget. Nem csinálja végig ezt a két hetet, nem bír itt maradni egy napot sem! El kell menekülnie, amilyen gyorsan csak tud.

Maria megvárta, amíg zöldre vált a lámpa, átment az úton,

megállt az óra előtt, Ralfra gondolt, megint érezte vágyakozó pillantását, mint akkor, amikor leejtette a vállán a ruhája pántját, érezte, ahogy a férfi megérinti a mellét, az ölét, az arcát, és nedves lett, aztán ránézett a hatalmas vízoszlopra, és – anélkül hogy hozzáért volna bármelyik testrészéhez – a világ színe előtt elélezett.

Senki nem vette észre: mindenki nagyon, de nagyon el volt foglalva.

Nyah, az egyetlen lány, akiről már-már azt lehetett mondani, hogy a barátnője, rögtön magához hívta, amint belépett a bárba. Egy keleti férfival ült, és hangosan nevetgéltek.

– Gyere, nézd meg ezt – mondta Nyah. – Nézd, mit akar, hogy csináljak vele!

A keleti férfi rákacsintott Mariára, és mosolyogva felnyitotta a tetejét egy doboznak, ami szivartartónak látszott. Milán messziről figyelte őket, és meresztgette a szemét, hogy lássa, nincs-e benne fecskendő vagy kábítószer. De nem, semmi ilyesmiről nem volt szó, csak az a valami volt benne, amiről ő sem tudta pontosan, hogyan működik. Semmi különös.

– Múlt századi darabnak látszik! – mondta Maria.

– Mert az is: múlt századi – bólintott a férfi, kissé méltatlankodva a lány tudatlanságán. – Ez itt több mint száz éves, és egy vagyonba került.

Maria nem látott mást, csak szelepeket, egy hajtókart, apró fémkapcsolókat és elemeket. Úgy nézett ki, mintha valami

régi rádió belseje volna, két zsinór lógott ki belőle, melyeknek végén apró üvegrudak voltak, akkorák, mint egy ujj. Mi kerülhetne ezen egy vagyonba?

– Hogy működik?

Nyah nem örült Maria kíváncsiszkodásának. Bár megbízott a brazil lányban, úgy gondolta, hogy soha nem lehet tudni: az emberek gyakran egyik pillanatról a másikra megváltoznak, és Maria is bármikor szemet vethet az ő kliensére.

– Nekem már elmagyarázta. Ez az Ibolyaszín Rudacska.

És közölte a férfival, hogy indulhatnának, mert elfogadta a meghívását.

De a férfit annyira fellelkesítette a brazil lány feltűnő érdeklődése a játéka iránt, hogy még tovább is maradni akart.

– 1900 táján, amikor megjelentek a piacon az első elemek, a hagyományos orvoslásban is elkezdtek kísérletezni az elektromossággal. Azt gondolták, hogy talán alkalmas a különböző elmebajok és a hisztéria gyógyítására. Pattanások kezelésére is használták, illetve a bőr élénkítésére is. Látja a két végét? Ide kellett tenni – és a halántékához illesztette –, és az elemek olyan elektromos kisülést idéztek elő, amelyet akkor érzünk, amikor nagyon száraz a levegő.

Braziliában soha nem száraz a levegő, de Svájcban igen gyakori ez a jelenség, és Maria is tapasztalt ilyen kisülést, amikor egyszer kinyitotta egy taxi ajtaját: apró pattogó hangot hallott, és az ajtó megrázta a kezét. Azt hitte, hogy az autóval van baj, és reklamált is, nem akart fizetni, és a sofőr majdnem nekitámadt, és hülye tyúknak nevezte. Ezek

szerint igaza is volt: nem az autó miatt volt, hanem a száraz levegő miatt. Miután többször is megrázta így magát, kezdett félni a fémtárgyaktól, és nem szívesen ért hozzájuk, amíg föl nem fedezett az egyik áruházban egy karkötőt, amely levezeti a testben felgyülemlett elektromosságot.

A keleti férfihoz fordult, és azt mondta:

– De hát ez borzasztó kellemetlen érzés!

Nyah-t egyre jobban idegesítették Maria megjegyzései. Hogy elkerülje az esetleges félreértéseket közte és egyetlen barátnője közt, átkarolta a férfi vállát, hogy szemernyi kétséget se hagyjon afelől, kihez tartozik.

– Attól függ, hova tesszük – felelte a férfi, és hangosan fölkacagott.

Elforgatta a kart, és a két bot ibolyaszínű lett. Hirtelen hozzáértette őket a két nőhöz, megtörtént a kisülés, de az érzés inkább csiklandozó volt, mint fájdalmas.

Milán közelebb jött, és egyszer csak megszólalt:

– Kérem, ezt ne használják itt.

A férfi visszatette a botokat a szelencébe. Nyah kihasználta az alkalmat, és azt javasolta, hogy máris induljanak a szállodába. A keleti férfi csalódottnak tűnt: a brazil lányt sokkal jobban érdekelte az Ibolyaszín Botocska, mint azt a másikat, akit először szólított meg. Fölvette a kabátját, eltette a szelencét egy bonokba, és még azt mondta:

– Mostanában újra elkezdtek gyártani, mert kezd divatba jönni az erotikus ínycseck körében. De ez a darab csak különleges orvosi gyűjteményekben, múzeumokban és régiségboltokban található meg.

Milán és Maria döbbsen megállt. Nem tudták, mit

szóljanak ehhez az egészhez.

– Maga látott már ilyesmit?

– Pont ilyet nem. Nyilván egy vagyomba került, de ez a férfi gazdag üzletember egy olajtársaságnál. Modern típusokat már láttam.

– És mit csinálnak vele?

– Beledugják a saját testükbe... és megkérik a nőt, hogy kezelje a kart. Ott bent kisülések keletkeznek.

– És nem lehetne ezt egyedül csinálni?

– A szexben mindent meg lehet csinálni egyedül is. De nekünk jobb, ha azt gondolják, hogy szükség van egy társra, mert ha nem így volna, tönkremenne ez a bár, és maga elmehetne a zöldségeshez eladónak. Erről jut eszembe: a különleges kliense jelezte, hogy ma este jönni fog. Kérem, utasítson vissza minden más ajánlatot.

– Visszautasítom mindet. De az övét is. Ugyanis csak elbúcsúzni jöttem. Elmegyek.

Milán rezzenéstelen arccal kérdezte:

– A festő?

– Nem. A Copacabana. Van egy határ, és ma reggel elérkeztem ehhez a határhoz, amikor megláttam a virágórát a tónál.

– És mi ez a határ?

– Egy földecske ára a brazil vidéken. Tudom, hogy kereshetnék még több pénzt, dolgozhatnék még egy évig, mit számítana most már az az egy év ráadás, nem igaz? De én tudom, hogy számít: örökre beleragadnék ebbe a csapdába, amelybe beleragadt maga is, a kliensek is, az üzletemberek, a hajópénztárosok, a fejedáaszok, a

lemezcégek fejesei, és az összes férfi, akit megismertem, és akiknek eladtam az időmet, és ők már nem tudják visszaadni nekem. Ha még egy napig maradok, akkor még egy évig is maradok, és végül soha nem fogok tudni kiszállni.

Milán finoman bólintott, mint aki mindent ért, és mindennel egyetért, de nem mondhat semmit, mert nem akarja elveszíteni a többi lányt is. De jó ember volt, és bár nem adta áldását a döntésre, nem próbálta meg visszatartani sem.

Maria megköszönte megértését, és rendelt egy italt – ezúttal pezsgőt, mert a gyümölcskoktéltre már rá se bírt nézni. Most már nyugodtan ihat: nincs szolgálatban. Milán azt mondta, hogy ha bármire szüksége van, csak telefonáljon, itt bármikor szívesen látják.

Amikor ki akarta fizetni az italt, Milán azt mondta:

– Hagyja csak. A bár ajándéka.

Elfogadta. Sokkal többet adott ő már ennek a bárnak, mint ez az ital.

Maria naplójából, amikor hazatért:

Már nem emlékszem, pontosan mikor történt, de valamelyik vasárnapon elhatároztam, hogy elmegyek a templomba, és meghallgatom a misét. Sokáig vártam, mire rájöttem, hogy nem jó helyen járok: egy protestáns templomban ültem.

Elindultam volna kifelé, de a lelkész elkezdte a

prédikációt, és úgy gondoltam, illetlenség volna most kimenni. És jól döntöttem, mert azon a napon olyan dolgokat hallottam, amikre nagy szükségem volt.

A lelkész valami ilyesmit mondott: „A világ minden nyelvén létezik ez a mondás: amit a szem nem lát, a szív nem érzi. Márpedig én azt mondom, hogy nincs ennél tévesebb állítás. Minél távolabb vagyunk egy élménytől, annál közelebb érezzük a szívünkhöz, hiába próbáljuk meg elfojtani és elfelejteni. Amikor száműzetésben vagyunk, minden apró emléket féltve őrizgetünk, ami a gyökereinket juttatja eszünkbe. Amikor távol vagyunk a szeretett lénytől, minden járókelő órá emlékeztet. Az evangéliumokat és a többi vallás szent szövegeit mind száműzetésben írták, mert próbálták megérteni, mik Isten szándékai, mi viszi előre a népeket, és mi úzi a bűnös lelkeket a föld színén. Az őseink nem tudták, és mi sem tudhatjuk, mit akar tőlünk a Mindenható. Ebben a pillanatban is születnek könyvek és festmények, mert nem akarjuk és nem tudjuk elfelejteni, kik vagyunk.”

Az istentisztelet végén odamentem hozzá, és megköszöntem a szavait. Idegen vagyok egy idegen városban, és megköszöntem, hogy emlékeztetett rá, hogy amit a szem nem lát, a szív azt is érzi. És mivel annyira érzem, ma végeztem. Elmegyek.

Elővette két bőröndjét, és kitette őket az ágyára. Talán

egészen eddig erre a pillanatra vártak. Már régóta álmódzott arról, hogy telerakja őket ajándékokkal, új ruhákkal, fotókkal a hóról és az európai nagyvárosokról, és emlékekkel egy boldog időszakról, amikor megismerhette a világ legbiztonságosabb és legnagyobb lelkű országát. Valóban volt néhány új ruhája, és valóban készített néhány fényképet a hóról, amikor elborította Genf utcáit, de ezen kívül semmi nem volt úgy, ahogy elképzelte.

Úgy jött ide, hogy sok pénzt akar keresni, meg akarja ismerni az életet és önmagát, földet akar venni a szüleinek, férjet akar találni magának, és meg akarja hívni a családját, hogy lássák, hol lakik. És most úgy megy haza, hogy nem látta a hegyeket, és – ami még rosszabb – annyira sem ismeri önmagát, mint az elutazása előtt. Mégis boldog, mert tudja, hogy elérkezett az a pillanat, amikor meg kell állni.

A világon csak nagyon kevés ember ismeri fel ezt a pillanatot.

Végül csak négy kalandja volt: revütáncosnő volt, megtanult franciául, prostituáltként dolgozott egy bárban, és halálosan beleszeretett egy férfiba. De hány ember dicsekedhet ennyi élménnyel egy év alatt? Boldog volt. Hirtelen mégis elfogta a szomorúság, és ennek a szomorúságnak neve is volt: nem prostitúció volt a neve, nem Svájc, nem pénz, hanem Ralf Hart. Bár soha nem vallotta be magának, a szíve mélyén szeretett volna feleségül menni hozzá, ahhoz a férfihoz, aki egy templomban várja, és hajlandó magával vinni őt, hogy megmutassa neki a barátait, a festményeit, a világát.

Arra gondolt, hogy nem megy el a találkozóra, inkább megszáll egy hotelban a repülőtér mellett, hiszen talán már másnap reggel elutazik, és mostantól kezdve minden perc, amit együtt tölt vele, egy év szenvedést jelent, mindazért, amit elmondhatott volna neki, de nem mondott el. Kínozni fogja minden emlék: a keze, a hangja, a segítsége, a történetei.

Kinyitotta a bőröndjét, kivette belőle a villanyvasút vagonját, amelyet tőle kapott az első éjszakán. Néhány percig nézte, aztán kidobta a szemébe. Ez a vonat nem érdemli meg, hogy megismerje Braziliát, haszontalan és igazságtalan volt a gyermekhez, aki sóvárgott utána.

Nem, nem megy el a templomba: mi lesz, ha Ralf valami olyat kérdez, amire ha az igazat feleli – „elmegyek” –, kérlelni fogja, hogy maradjon, és mindent megígér, csak hogy ne veszítse el abban a pillanatban, és bevallja neki szerelmét, amit minden pillanatban éreztetett vele, amikor együtt voltak. És ezt nem szabad. Mert ez a szerelem más. Megtanulták szabadon szeretni egymást, és tudták, hogy semmilyen más kapcsolat nem lehet ilyen jó – és talán ez volt az egyetlen oka, hogy szerették egymást, mert tudták, hogy nincs szükségük egymásra. A férfiak mindig megrémülnek, ha egy nő azt mondja: „a rabod akarok lenni, függeni akarok tőled”. Maria pedig egy szerelmes Ralf Hart képét akarta magával vinni, aki mindent megtenne érte.

Még volt ideje, hogy eldöntse, elmegy-e a templomba vagy nem. Most sürgős gyakorlati teendőire kellett koncentrálnia. Látta, hogy rengeteg mindent nem pakolt még be a bőröndjeibe, és nem tudta, hova tegye őket. Végül is úgy

határozott, hogy majd a lakás tulajdonosa eldönti, kellene-e neki a konyhagépek, a festmények, amelyeket a bolhapiacra vásárolt, a törülközők és a hálóingek. Nem viheti haza őket Brazíliába, akkor sem, ha a szüleinek nagyobb szükségük volna rájuk, mint a legszegényebb svájci koldusnak: ezek a tárgyak állandóan arra emlékeztetnék, amit itt átélt.

Elment a bankba, és kivette minden pénzét. A banki alkalmazott – aki már járt a lába között – azt mondta, hogy nem jó ötlet most megszüntetni a számlát, hiszen tovább is kamatoztathatná a pénzét, és Brazíliában is megkaphatná a kamatokkal együtt. Nem beszélve arról, hogy ha esetleg kirabolják, több hónap kemény munkája vész kárba.

Maria egy pillanatra elbizonytalanodott, mert – mint mindig, most is – azt gondolta, hogy valóban segíteni akarnak neki. De rövid töprengés után úgy döntött, hogy ez a pénz nem arra való, hogy még több papírdarab legyen belőle, hanem arra, hogy beváltsa egy földre, egy házra a szüleinek, néhány marhára és még több munkára.

Kivette hát minden pénzét az utolsó fillérig, bepakolta egy kis táskába, amelyet kifejezetten erre a célra vásárolt, és a derekára kötötte, a ruhája alá.

Elment az utazási irodába, és imádkozott, hogy legyen bátorsága megtenni, amit elhatározott. Amikor azt mondta, hogy át akarja tenni egy korábbi időpontra a repülőjegyét, azt felelték, hogy másnap indul egy járat, de Párizsban át kell szállnia. „Nem számít – gondolta – az a lényeg, hogy jó messze legyek innen, mielőtt még egyszer meggondolom magam.”) Elment az egyik hídhöz, vett egy fagyaltot – bár

már kezdett hideg lenni –, és körülhézett. Minden olyan másnak tűnt, úgy érezte magát, mintha csak most érkezett volna, és meg akarná nézni az összes múzeumot, a műemlékeket, a kávézókat és az éttermeket. Vicces, hogy amikor az ember egy városban lakik, mindig azt gondolja, hogy ráér még megismerni és addig halogatja az ismerkedést, míg a végén egyáltalán nem ismeri meg.

Igyekezett arra gondolni, hogy milyen jó lesz hazatérni, de nem ment. Akkor megpróbált arra gondolni, hogy milyen szomorú, hogy itt kell hagynia egy várost, ahol jól bántak vele – de ez sem ment. Az egyetlen dolog, amit tehetett, hogy ejtett néhány könnycseppet a lányért, akinek mindene megvan ahhoz, hogy sikeres legyen, mégis mindig rossz döntést hoz.

És szorított, hogy a döntése ezúttal helyesnek bizonyuljon. tökéletesen üres volt a templom, amikor belépett. Élvezte hát a csöndet, gyönyörködött a színes üvegablakokban, amelyek ragyogtak a kinti fénytől, egy olyan napon, amelyet tisztára söpört az előző éjszaka vihara.

Előtte az oltár, egy csupasz kereszttel: nem haldoklott rajta senki, így hát nem a szenvedés jelképe volt, hanem az újjászületésé, ahol a kín eszköze elveszíti értelmét és jelentőségét.

Annak is örült, hogy nem látott képeket vérző sebekkel borított szenvedő szentekről. Itt tényleg azért gyűlnek össze az emberek, hogy együtt imádják azt, amit nem értenek.

Megállt a szentély előtt. Itt őrzik annak a Krisztusnak a testét, akiben még mindig hisz, bár régóta nem gondol rá. Letérdelt, és megígérte Istennek, a Szűzanyának, Jézusnak

és az összes szenteknek, hogy bármi történjék is vele aznap, nem fogja meggondolni magát, és mindenképpen elutazik. Erre a fogadalomra azért volt szükség, mert ismerte a szerelem csapdait: tudta, hogy hatalmában áll megváltoztatni egy nő szándékát.

Nem sokkal ezután egy kéz megérintette a vállát, és Maria odatartotta az arcát is, hogy ott is megérinthesse.

– Hogy vagy?

– Jól – felelte, és hangjában egy szemernyi szomorúság sem volt. – Menjünk, igyuk meg a kávékat.

Kézenfogva mentek ki, mint két régi szerető, akik hosszú idő után most találkoztak először. Nyilvánosan csókolóztak, és néhányan megbotránkozva nézték őket, de ők csak mosolyogtak azon, hogy kellemetlenséget okoztak nekik, meg azon, hogy vágyat ébresztettek bennük. Hiszen tudták, hogy csak azért zavarja őket a látvány, mert szívesen lennének a helyükben. Ez a botrányok lényege.

Beléptek egy kávézóba, ami semmiben sem különbözött a többi kávézótól, és mégis más volt, mint a többi: mert ők ketten ott voltak, és szerették egymást. Genről beszélgettek, és a francia nyelv nehézségeiről, a templom üvegablakairól, meg a dohányzás káros hatásairól – ugyanis mindketten dohányoztak, és eszük ágában sem volt lemondani erről az élvezetről.

Maria ragaszkodott ahhoz, hogy ő fizesse ki a kávé, Ralf pedig elfogadta a meghívást. Elmentek a kiállításra, Maria megismerte a férfi világot, a művészeket, a gazdagokat, akik most még gazdagabbnak tüntek fel, és a milliomosokat, akik szegénynek látszottak, meg azokat az

embereket, akik olyan dolgokról beszélgettek, amelyekről még soha nem hallott. Mindenkinek nagyon tetszett, dicsérték a franciatudását, kérdezték a karneválról, a fociról és a brazil zenéről. Elragadóak voltak: műveltek, udvariasak és kedvesek.

Amikor kiléptek, Ralf azt mondta, hogy este meglátogatja a bárban. De Maria azt felelte, hogy szabadnapja van, és inkább szeretné meghívni vacsorázni.

Ralf beleegyezett, elbúcsúztak, megbeszélték, hogy nála találkoznak, és egy kedves étteremben fognak vacsorázni Cologny kicsiny főterén, amely mellett mindig elmentek a taxival, és Maria soha nem kérte, hogy szálljanak ki megnézni.

Azán Mariának eszébe jutott egyetlen barátnője, és elhatározta, hogy meglátogatja a könyvtárban, és közli vele, hogy soha többet nem jön.

Dugóba került, és már azt hitte, soha nem ér oda. A kurdok tüntettek (már megint!), és hosszú időbe telt, míg a forgalom ismét elindulhatott. De most, hogy már saját maga rendelkezhetett az idejével, nem zavarta különösebben a késlekedés. Éppen zárás előtt ért a könyvtárba.

– Lehet, hogy túlságosan közvetlennek talál, de nincs más barátnőm, akivel megbeszélhetném ezeket a dolgokat – mondta a könyvtárosnő, amint megpillantotta Mariát.

Ennek a nőnek nincs barátnője? Születése óta ugyanazon a helyen él, mindennap rengeteg emberrel találkozik, még sincs senki, akivel beszélgethet? És most fölfedezett egy olyan lányt, mint ő – jobban mondva egy ugyanolyan lányt,

mint bármelyik a világon.

– Azon gondolkodtam éppen, amit a csiklóról olvastam...

„Te jó ég! Ez a nő tényleg csak erre tud gondolni?”

– És rájöttem, hogy bár minden téren nagyon boldog voltam a férjemmel, mindig nagyon nehezen jutottam el az orgazmusig. Maga szerint ez normális?

– És maga szerint az normális, hogy a kurdok mindennap tüntetnek? Hogy a szerelmes nők elmenekülnek az elvarázsolt királyfi elől? Hogy az emberek földről álmodoznak, ahelyett hogy a szerelemről álmodoznának? Hogy a férfiak és a nők eladják az idejüket, és aztán nem tudják visszavásárolni? És hogy mindez megtörténhet, függetlenül attól, hogy mit gondolunk róla? Mindaz, amit a természettel művelünk, és mindaz, amit a saját vágyainkkal művelünk, számunkra normális és elfogadható, Isten számára viszont perverz és elfogadhatatlan. Mi kerestük magunknak a poklot, és évezredekig töltöttünk azzal, hogy fölépítsük. Most aztán elértük, hogy pocsék életet élhessünk.

Ránézett a könyvtárosnőre, és megkérdezte, mi a keresztnéve (egészen eddig csak az asszonynevét tudta). Heidinek hívták, harminc évig volt házas, és soha – soha! – nem volt orgazmusa a férjével való szeretkezés közben.

– Nem is tudom, mi lett volna, ha előbb olvasom ezt a könyvet! Talán mégis jobb tudatlanságban élni, és azt gondolni, hogy egy nő nem is álmodhat többről, mint egy húséges férjről, egy tóra néző házról, három gyerekről és egy közalkalmazotti állásról. De amióta megismertem magát, és amióta elkezdtem olvasni ezekről a dolgokról,

egyre jobban aggódom, hogy mi lett belőlem. Vagy talán az egész világ ilyen?

– Biztosíthatom, hogy igen – felelte Maria, és büszke volt arra, hogy fiatal kora ellenére újat tud mondani egy idősebb és műveltebb nőnek.

– Kíváncsi a részletekre? Maria bólintott.

– Persze maga még fiatal ezekhez a dolgokhoz, de éppen ezért szeretném megosztani magával a tapasztalataimat, hátha tanul belőlük, és nem követi el ugyanazokat a hibákat, amelyeket én. De hát hogy lehet, hogy a férjem soha nem vett tudomást a csiklómról? Azt hitte, hogy az orgazmus helye a hüvely, és nekem nagyon, de nagyon nagy erőfeszítésembe került, hogy színleljek valami olyasmit, amit elképzelésem szerint éreznem kellett volna. Persze azért élveztem, de másképp. Csak amikor fönt dörzsölődött... Érti, miről beszélek?

– Értem.

– És most rájöttem, miért. Ott van – és rámutatott egy könyvre az asztalán, aminek Maria nem tudta elolvasni a címét. – A csikló és a G pont közötti részen fut a legtöbb ideg, ezért ez a terület döntő szerepet játszik a nők nemi életében. De a férfiak erről nem tudnak, és azt hiszik, hogy elég, ha csak behatolnak. Tudja, mi az a G pont?

– Beszéltünk már erről – mondta Maria, ezúttal Ártatlan Kislányt játszva. – Rögtön a bejáratnál, első emelet, szemközti ablak.

– Persze, persze! – mondta a könyvtárosnő, és felragyogtak a szemei. – De kérdezze csak meg a barátait, hányan hallottak egyáltalán róla! Egy sem! Abszurdum!

Persze, mert az még hagyján, hogy a csiklót egy olasz férfi fedezte fel – ám a G pontot csak a huszadik században ismerték meg! De hamarosan elárasztja az újságokat, és többé senki nem hagyhatja figyelmen kívül! Micsoda forradalmi időket élünk, gondoljon bele!

Maria ránézett az órájára, és Heidi megértette, hogy gyorsan kell beszélnie, ha meg akarja tanítani ennek a szép és fiatal lánynak, hogy minden nőnek joga van a boldogsághoz, és ahhoz, hogy megvalósíthassa önmagát. Tudatosítani akarta benne, hogy a következő nemzedék már szabadon élvezheti a tudományos felfedezés gyümölcseit.

– Dr. Freud nem értett volna egyet, mert nem nő volt, és mivel neki a péniszében volt az orgazmusa, azt hitte, hogy nekünk is kutya kötelességünk a hüvelyünkben érezni a gyönyört. De ennek vége, vissza kell térnünk a kezdetekhez, ahhoz, ami mindig is az öröm forrása volt: a csiklóhoz és a G ponthoz! Nagyon kevés nőnek van boldog nemi élete, úgyhogy ha magának is nehézségei lennének abban, hogy elérje a gyönyört, amit megérdemel, fogadja meg a tanácsomat, és változtasson a pozitúrán! Fordítsa a hátára a kedvesét, és maradjon mindig fölül! Ezáltal a csiklója jobban ingerlődik, és eléri azt az izgalmi állapotot, amire szüksége van. Jobban mondva: amit megérdemel!

Maria úgy tett, mintha nem nagyon érdekelné a beszélgetés, de valójában nagyon felizgatta a téma. Szóval nemcsak ő! Nincs semmiféle szexuális problémája, az egész csak anatómiai kérdés! Legszívesebben megcsókolta volna ezt a nőt, mert nagy, nehéz kő esett le a

szívéről.

De jó, hogy még fiatalon megtudhatta mindezt! Micsoda nagy nap ez a mai!

Heidi cinkosan rámosolygott. – Ők nem tudják, de nekünk is van merevedésünk! A csiklónk megmerevedik!

„Ők” – nyilván a férfiakra gondolt. Ha már ilyen intim dolgokról beszélgetnek, Maria vette magának a bátorságot, és megkérdezte:

– Mással is lefeküdt a férjén kívül?

A könyvtárosnő rettenetesen zavarba jött. A szemei lángra gyúltak, az arca elpirult, nem lehetett eldönteni, hogy dühében vagy szégyenében. Küszködött magával, hogy beszéljen vagy tagadjon, de aztán úgy döntött, hogy másra tereli a beszélgetést.

– Térjünk vissza az erekcióhoz! A csikló merev lesz, tudta?

– Gyerekkorom óta.

Heidi kicsit csalódottnak tűnt. Talán nem tanúsított elég élénk érdeklődést.

– És minden jel arra utal, hogy ha lassan köröz körülötte az ujjával, anélkül hogy megérintené a csúcsát, még intenzívebb gyönyört érhet el. Tanulja meg ezt! Még azok a férfiak is, akik tisztelik a női testet, rögtön a csikló tetejét kezdik el simogatni, és nem tudják, hogy ez néha akár fájdalmas is lehet, egyetért, ugye? Ezért azt tanácsolom, hogy rögtön az elején, az első vagy a második éjszaka után vegye át az irányítást, és maradjon fölül, keresse meg azt a pozíciót, ahogy a legjobban élvezi a dörzsölést, kedvére gyorsítsa és lassítsa a ritmust. A könyv szerint ezen kívül minden kapcsolatban szükség van egy őszinte

beszélgetésre is.

– Maga is őszintén beszélt erről a férjével?

Heidi ismét kitért az egyenes válasz elől, és csak annyit mondott, hogy akkoriban más idők jártak. Most fontosabb, hogy megossza valakivel intellektuális fölfedezését.

– Próbálja ki, hogy óramutatónak tekinti a csiklóját, és kérje meg a párját, hogy mozgassa 11 és 1 között. Érti?

Igen, tudta, miről beszél a nő, csak hogy nem értett mindenben egyet, bár azt sem mondta volna, hogy a könyv messze jár az igazságtól. De most, hogy szóba került az óra, ránézett a sajátjára, és közölte, hogy csak azért jött, hogy elbúcsúzzon, mert hazautazik. Úgy látszott: a nő meg sem hallja, amit mond.

– Nem akarja kikölcsönözni ezt a könyvet a csiklóról?

– Köszönöm, nem. Most más dolgokra kell koncentrálnom.

– És nem vesz ki semmit?

– Nem. Visszamegyek a hazámba, csak azért jöttem, hogy megköszönjem, hogy mindig tisztelettel és megértően bánt velem. Viszlát, ki tudja, mikor.

Megszorították egymás kezét, és sok boldogságot kívántak egymásnak.

Heidi megvárta, hogy a lány kimenjen, aztán kiborult, és rácsapott az asztalra. Miért nem használta ki az alkalmat, hogy megossza valakivel a titkát, amit ezek szerint most már magával cipel a sírba? Ha már a lánynak volt mersze megkérdezni, hogy lefeküdt-e mással is a férjén kívül, miért nem volt képes válaszolni, most, amikor kezd fölfedezni

egy új világot, amelyben a nők végre beismerik, hogy nagyon nehéz hüvelyi orgazmust elérni?

„Mindegy. Nem olyan fontos. Elvégre az élet nem csak szexből áll.”

Valóban nem ez a legfontosabb dolog a világon, de igenis fontos. Körülnézett. A könyvek nagy része valamilyen szerelmi történetet mesél el. Mindig ugyanaz a történet: valaki szerelmes lesz, megtalál, elveszít, majd újra megtalál. Egymással kommunikáló lelkek, távoli helyek, kaland, szenvedés és aggodalom, de nagyon ritkán mondja azt valaki, hogy „nézze, drága uram, jobban kéne értenie a női testet”. Miért nem beszélnek erről nyíltan a könyvek?

Talán senkit nem érdekel igazán. Mert a férfi úgyis csak a kalandot keresi, mindig az újat – valójában még ma is vadászó barlanglakó, akit a fajfenntartási ösztöne hajt. És a nő? Személyes tapasztalata szerint a nő csak az első néhány évben próbál orgazmusra törekedni a párjával. Azután csökken a szeretkezési kedve, és valóban egyre ritkábban él nemi életet – de erről senkinek nem beszél, mert azt hiszi, hogy egyedül ő küzd ezzel a problémával. És hazudik, panaszkodik, hogy a férje mindennap kívánja a szexet. És hazugságával a többi nőt is kétségbe ejti.

Inkább eltereli a gondolatait, hogy ne kelljen ezzel a kínos kérdéssel foglalkoznia. A gyerekekre koncentrál, a főzésre, a napi teendőire, a háztartásra, a számlákra, a férfi kicsapongásainak eltűrésére, a Szünidei nyaralásokra, amikor még jobban oda kell figyelni a gyerekekre, és nincs ideje saját magára gondolni – sőt, titkon akár egy új

szerilem lehetőségére is, de nem a szexre.

Őszintébbnek kellett volna lennie ezzel a brazil lánnyal, aki olyan ártatlannak látszik, a lánya lehetne, és még nem értheti a világot. Szegényke itt élt, egyedül, távol a hazájától, keményen dolgozott, várta a férfit, akihez feleségül mehet, akivel időnként orgazmust színlelhet, aki mellett biztonságban érezheti magát, akivel gyarapíthatja az emberi fajt, hogy aztán hamarosan kiverje a fejéből az olyan butaságokat, mint az orgazmus, a csikló, meg a G pont (amit csak a 20. században fedeztek föl!). És innentől kezdve csak azzal fog törődni, hogy jó feleség legyen és jó anya, gondoskodik arról, hogy semmi ne hiányozzon otthonról, néha titokban maszturbál, és közben arra a férfira gondol, akivel az utcán találkozott, és akinek a tekintetében igazi vágy volt. Fönn kell tartani a látszatot.

De miért törődik annyit mindenki a látszattal?

Ezért nem válaszolt a lány kérdésére: „Mással is lefeküdt a férjén kívül?”

Ezeket a dolgokat magunkkal visszük a sírba – gondolta. A férje volt élete férfi, akkor is, amikor a szex már a távoli múlté volt. Nagyszerű társ volt, tisztességes, nagylelkű, jó kedélyű ember, aki mindent megtett a családjáért, és igyekezett mindenkit boldoggá tenni a környezetében. Ő volt az ideális férfi, minden nő álma. És éppen ezért érezte magát olyan borzalmasan rossznak, amikor megkívánt – és meg is kapott – egy másik férfit.

Emlékszik rá, hogyan találkozott vele. Davos városkából, a hegyekből utazott hazafelé, amikor egy lavina miatt leállt a vonatközlekedés. Hazatelefonált, hogy ne izguljanak,

vásárolt néhány magazint, és fölkészült a hosszú várakozásra az állomáson.

Megpillantott egy férfit maga mellett. Csak egy hátizsák meg egy hálósák volt nála, őszes haja és napbarnított bőre volt, és egyedül őt nem izgatta a vonat késése. Épp ellenkezőleg: mosolygott, és körülnézett, kívül beszélgethetne. Heidi kinyitotta az egyik magazint, de – ó, egek! – tekintete találkozott a férfiéval, és nem tudta olyan gyorsan elkapni, hogy elkerülhesse a megszólítást.

Mielőtt még – udvariasan azt mondhatta volna, hogy el kell olvasnia egy fontos cikket, a férfi elkezdett beszélni. Azt mondta, hogy író, egy találkozóról igyekszik hazafelé, és a vonat késése miatt le fogja késni a repülőjét. „Ha majd Genfbe érünk, segít nekem szállodát találni?”

Heidi ránézett: hogy lehet valakinek ilyen jó kedve, ha lekészte a repülőjét, és egy kényelmetlen állomáson kell várakoznia?

De a férfi elkezdett beszélni, és úgy beszélt, mintha régi jó barátok volnának. Az utazásairól mesélt, az irodalmi alkotás misztériumáról, és – Heidi legnagyobb rémületére – a nőkről, akiket szeretett. Ő folyton csak bólogatott, s a férfi folytatta. Időnként bocsánatot kért, amiért ilyen sokat beszél, és arra kérte, hogy ő is meséljen magáról, de Heidi csak annyit mondott: „Én egy átlagos ember vagyok, soha semmi rendkívüli nem történt velem.”

Egy idő után azon kapta magát, hogy azt akarja, hogy minél később jöjjön a vonat, vagy ne is jöjjön soha, olyan lenyűgöző volt ez a beszélgetés: olyan dolgokat ismert meg, amilyenekkel addig csak regényekben találkozott. És

mivel tudta, hogy többet úgysem látja, vette a bátorságot (később maga sem tudta megmagyarázni, miért), és mindent megkérdezett tőle, ami érdekelte. Házassága éppen nehéz időket élt, a férje gyakran panaszkodott, hogy keveset látja, és Heidi tudni szeretne volna, mivel tehetné boldoggá. A férfi adott néhány érdekes tanácsot, elmesélt egy történetet, de láthatóan nem nagyon volt inyére, hogy a nő férjéről kell beszélnie.

„Maga nagyon érdekes nő” – mondta.

Heidi nem is emlékezett már, mikor hallott ilyesmit utoljára. Hirtelen nem is tudta, mit feleljen. A férfi észrevette zavarát, és gyorsan elkezdett neki mesélni mindenféléről: sivatagokról, hegyekről, elveszett városokról, elfátyolozott arcú és meztelen hasú nőkről, harcosokról, kalózkodókról és bölcsekről.

Megérkezett a vonat. Egymás mellé ültek, és Heidi már nem az a férjes asszony volt, akinek van egy háza a tóparton és három gyereke, hanem kalandornő, aki életében először utazik Genf-be. Nézte a hegyeket, a folyót, és boldog volt, hogy ül mellette egy férfi, aki le akarja fektetni (hiszen minden férfi csak erre tud gondolni), és aki ezért megtesz mindent, hogy elbűvölje. Elképzelte, hogy vajon hány másik férfi kívánta meg ugyanígy, de ő nem adott nekik esélyt.

Csak hogy ez a mai nap más, mint a többi, ma minden megváltozott: ő egy harmincnégy éves kamaszlány, aki enged a csábítás kísértésének. Nincs is ennél izgalmasabb a világon!

Élete őszének hajnalán, amikor azt hitte, hogy már mindent

megkapott, egyszer csak megjelent egy férfi az állomáson, és kopogtatás nélkül belépett az életébe. Leszálltak Genfben, Heidi kiválasztotta a szállodát, a férfi ragaszkodott hozzá, hogy olcsó legyen, hiszen aznap reggel kellett volna elutaznia, és nem számított rá, hogy még egy napot eltölt ebben a drága országban, aztán megkérte, hogy menjen fel vele a szobába megnézni, hogy minden rendben van-e. Heidi tudta, mi vár rá odafönt, mégis elfogadta az ajánlatot. Magukra zárták az ajtót, és azonnal egymásnak estek: vadul csókolóztak, a férfi letépte róla a ruhát – és, Istenem, értett a női testhez! Hiszen utazásai során rengeteg nő szenvedését és kudarcait megismerte.

Egész délután szerelmeskedtek, és csak akkor szűnt meg a varázs, amikor kezdett esteledni, és Heidi kimondta azt a mondatot, amelyet legszívesebben soha nem mondott volna ki: „Haza. kell mennem, vár a férjem.”

A férfi rágyújtott, néhány percig nem szólaltak meg, egyikük sem mondta, hogy „Isten veled”. Aztán Heidi fölállt, és egyszerűen kiment az ajtón, hátra sem nézett, mert tudta, hogy nem kell mondaniuk semmit, egyetlen szónak sem volna értelme.

Soha többet nem látta a férfit, de élete őszén néhány óráig nem kellett a hűséges feleséget, a szorgos háziasszonyt és az önfeláldozó anyát játszania: végre egyszer nem volt más, csak nő.

Néhány napig mondogatta a férje, hogy megváltozott: mintha vidámabb volna, vagy talán inkább szomorúbb, mint máskor – nem tudta pontosan megfogalmazni. De egy

héttel később minden visszaállt a rendes kerékvágásba.

„Milyen kár, hogy nem meséltem el a lánynak” – gondolta.

„Bár úgysem értette volna, hiszen még olyan fiatal, és még hisz abban, hogy az emberek hűségeseek, s hogy a szerelmi ígéretetek örökre szólnak.”

Maria naplójából:

Nem tudom, mit gondolhatott, amikor kinyitotta az ajtót, és megpillantott két bőrönddel.

– Ne ijedj meg – mondtam gyorsan. – Nem költözöm ide. Menjünk vacsorázni.

Szó nélkül segített bevinni a bőröndöket. Aztán ahelyett, hogy azt mondta volna: „de jó, hogy itt vagy”, vagy „mi ez az egész?”, egyszerűen magához rántott, és elkezdett vadul csókolni. Olyan hévvel simogatta a testemet, a mellemet, az ölemet, mintha már régóta várt volna erre a pillanatra, és most attól félne, hogy végleg elszalasztja.

Levette a kabátomat, a ruhámat, meztelenre vetkőztetett, és ott, az előszobában, mindenféle szertartás és előkészület nélkül (az ajtó alatti résen befújta a hideg szél, és arra sem volt idő, hogy megbeszéljük, hogy lenne jó, és hogy nem lenne jó), ott és akkor szeretkezünk legelőször. Arra gondoltam, hogy talán jobb lenne, ha szólnék, hogy hagyja abba, keressünk valami kényelmesebb helyet, hogy van időnk megismerni egymás testét, felfedezni érzékiségünk végtelen világát, de közben én is arra vágytam, hogy hatoljon belém,

legyen bennem, mert ő az a férfi, aki még soha nem volt az enyém, és soha többet nem is lesz az enyém. Ezért minden energiámmal tudtam szeretni, hogy legalább egy éjszakára, egyetlenegy éjszakára az enyém lehessen, ami sem azelőtt, sem azután nem lehetett, és nem lehet az enyém.

Lefektetett a földre, és belém hatolt, mielőtt igazán nedves lettem volna, de a fájdalom nem zavart – éppen ellenkezőleg, örültem, hogy így történt, mert meg kellett értenem, hogy az övé vagyok, és nem kell engedélyt kérnie. Most nem azért jöttem, hogy bármit is tanítsak, vagy hogy bebizonyítsam, hogy érzékenyebb vagyok minden más nőnél. Csak azért jöttem, hogy megmondjam neki: igen, én is akarom, én is csak erre vártam, és örülök, hogy felrúgott minden szabályt, amit fölállítottunk magunknak, és én is azt akarom, hogy csakis az ösztöneinkre hallgassunk, ne legyünk mások, csak két vadállat, egy hím, meg egy nőstény. A lehető leghagyományosabb pózban feküdtünk: én alul, széttárt lábakkal, ő meg rajtam, vadul járt ki-be, ki-be, én pedig csak néztem, és nem akartam színlelni, nem akartam sikoltozni, semmit nem akartam, csak nyitva tartani a szemem, hogy minden pillanatot belevéssek az eszembe, hogy lássam, ahogy megváltozik az arca, ahogy a keze megragadja a hajam, ahogy a szája harap és szív és csókol. Semmi előjáték, semmi cirógatás, semmi simogatás és semmi finomkodás, csak ő

bennem, és én a lelkében.

Erőteljes lökésekkel járt ki-be, ki-be, gyorsított és lassított, néha megállt, és ő is nézett engem, de nem kérdezte, hogy jó-e, mert tudta, hogy ez az egyetlen módja, hogy a lelkeink egyesüljenek. Aztán fölgyorsult a ritmus, és tudtam, hogy a tizenegy perc a végéhez közeleg, és azt akartam, hogy örökké tartson, mert olyan jó volt – Istenem, milyen jó volt! –, hogy valaki birtokolja a testem, én viszont nem birtoklok semmit és senkit. Végig nyitva tartottam a szemem, és amikor már nem láttunk rendesen, úgy tűnt, hogy én vagyok a nagy anya, az univerzum, a szeretett nő, a szent szájba, amiről a bor és a kandalló mellett mesélt. Láttam, hogy mindjárt elélvez, és nagyon erősen szorította a karomat. Egyre erőteljesebb mozdulatokat tett, és egyszer csak felüvöltött – nem felkiáltott, nem harapott a szájába, hanem üvöltött! Ordított! Elbődült, mint egy állat! Átfutott az agyamon a gondolat, hogy a szomszédok is meghallhatták, és esetleg rémületükben kihívják a rendőrséget, de nem érdekelt, sőt, végtelenül boldog voltam és elöntött a gyönyör, mert így volt ez az idők kezdetén is, amikor a legelső férfi találkozott a legelső nővel, és legelőször szeretkeztek egymással: ordítottak.

Aztán rám hanyatlott a teste, és nem tudom, mennyi ideig maradtunk így, egymásba fonódva, simogattam a haját, ahogy azon az éjszakán, amikor teljes sötétségben voltunk egy hotelban, és láttam, hogy lassacskán

magához tér, a keze finoman cirógatta a karomat, és ettől az egész testemen fölállt a szőr.

Biztosan valami gyakorlatias dologra gondolt – például hogy egész testének súlya rám nehezedik –, mert legördült rólam, megfogta a kezem, és némán néztük a plafont és három lámpa fényét.

– Jó estét – mondtam.

Magához vont, és a mellkasára tette a fejemet. Sokáig simogatott, mielőtt ő is azt mondta, hogy „jó estét”.

– A szomszédok biztosan mindent hallottak – mondtam, csak azért, hogy mondjak valamit, de nem tudtam, hogyan folytassam. Nem sok értelme lett volna azt mondani, hogy „szeretlek” – ő is tudta, én is tudtam.

– Befúj a szél az ajtó alatt – felelte, ahelyett hogy azt mondta volna: „csodálatos volt”. – Menjünk ki a konyhába.

Felálltunk, és csak most vettem észre, hogy végig rajta volt a nadrágja, csak a nemi szerve lógott ki belőle. Én csak fölvettem a kabátomat a meztelen testemre. Kimentünk a konyhába, főzött egy kávét, elszívott két cigarettát, én meg egyet. Ültünk az asztalnál, és a tekintete azt mondta: „köszönöm”, és én is arra gondoltam, hogy szeretném neki megköszönni, de egyikünk sem szólt egy szót sem.

Végül összeszedte a bátorságát, és megkérdezte, miért jöttem két bőrönddel.

– Holnap délben visszamegyek Brazíliába.

Egy nő mindig tudja, ha egy férfi sokat jelent neki. Vajon a férfiak is képesek ezt megítélni? Vagy mondjam ki, hogy „szeretlek”, „szeretnék itt maradni veled”, „kérj meg, hogy maradjak”?

– Ne menj el – felelte. Igen, megértette, hogy ki kell mondania ezt a mondatot.

– Elmegyek. Fogadalmat tettem.

Mert ha nem tettem volna fogadalmat, itt maradnék, és azt hinném, hogy ami most köztünk van, örökre szól. De hát nem szól örökre, ez az egész csak egy távoli ország vidéki kislányának az álma, aki eljött a nagyvárosba (ami az igazat megvallva nem is olyan nagy), keresztülment sok nehézségen, de végül megtalálta azt a férfit, aki szereti. És ez a boldog vég kárpótolja azért a sok rosszért, amit átélt, és ha eszébe jut európai élete, mindig eszébe fog jutni egy szerelmes férfi, aki örökké az övé marad, mert megérintette a lelkét.

Ó, Ralf nem is tudod, mennyire szeretlek. Azt hiszem, álmaink férfijába mindig első látásra beleszeretünk, bár az eszünk azt súgja, hogy hibát követünk el. És elkezdünk harcolni az ösztöneinkkel, de nem akarjuk ám igazán legyőzni őket. Aztán egyszer csak elérkezik a pillanat, amikor megadjuk magunkat az érzésnek. Ez akkor történt meg, amikor mezítláb gyalogoltam a parkban, fáztam és fáj a lábam, de megértettem, mennyire kellek neked.

Igen, nagyon szeretlek, senki mást nem szerettem így, és éppen ezért megyek el, mert ha maradok, az álom

valóságga változik, és akkor majd birtokolni akarlak, azt akarom, hogy az enyém legyen az életed... De nem, nem akarom, hogy a mi szerelmünk is rabszolgasággá változzon. Jobb, ha megmarad álmoknak. Nagyon kell vigyáznunk arra, amit magunkkal viszünk egy országból – vagy az életből.

– Neked nem volt orgazmusod – mondta, hogy elterelje a beszélgetést. Nem akart erőszakosan marasztalni, de félt, hogy elveszít, és talán arra gondolt, hogy előttünk áll még az egész éjszaka, s hátha meg tud győzni, hogy vele kell maradnom.

– Nem volt orgazmusom, ez igaz. De nagyon boldog voltam, és ha orgazmust nem is, de valami hatalmas gyönyört átéltem.

– De jobb volna, ha neked is lenne orgazmusod.

– Színlelhettem volna, csak azért, hogy örülj, de nem érdemled meg. Te egy férfi vagy, Ralf Hart, a szó legnemesebb értelmében. Segítettél és támogattál, hagyta, hogy én is segítsék és támogassalak, anélkül hogy ez megalázó lett volna. Igen, én is szerettem volna, ha eljutok az orgazmusig, de nem jutottam el. Viszont nagyon élveztem, hogy alattam a jéghideg padló, fölöttem meg a forró tested, és vadul magadévá teszel. Ma visszavittem az összes könyvet a könyvtárba, ami még nálam volt, és a könyvtárosnő megkérdezte, szoktam-e beszélgetni a partneremmel a szexről. Legszívesebben visszakérdeztem volna: melyik

partneremmel? Melyik szexről? De végül is nem mondtam semmi ilyesmit, mert nem érdemli meg, hiszen mindig olyan jó volt hozzám. Valójában csak két igazi partnerem volt itt, Genfben. Az egyik felébresztette a bennem szunnyadó rosszat, mert megengedtem, sőt könyörögtem neki. A másik viszont visszahozott a világba. Te vagy ez a másik. Szeretném megtanítani, hol simogasd a testem, milyen intenzitással, mennyi ideig, és tudom, hogy nem sértődnél meg, mert megértenéd, hogy így csak még jobban egymásra hangolódhatna a lelkünk. A szerelem művészete olyan, mint a festészet: egyformán fontos a technika, a türelem, és főleg a közös tapasztalat. De kell hozzá merészség is, hogy a szerelmesek túl tudjanak lépni azon, amit a többi ember úgy nevez: „szeretkezés”.

Kész. Visszatért a tanárnő, pedig nem akartam, de Ralf nem hagyta magát. Ahelyett hogy elfogadta volna a válaszomat, rágyújtott még egy cigarettára (félórán belül ez volt a harmadik), és azt mondta:

– Először is: a ma éjszakát itt töltöd. – Ez nem kérdés volt, hanem parancs. – Másodszor: újra szeretkezni fogunk, de most kevesebb szenvedéllyel és több vággyal. Mert én meg azt akarom, hogy te is jobban értsd a férfiakat.

Hogy jobban értem a férfiakat? De hiszen minden éjszakámat velük töltöttem: fehérekkel, feketékkel, ázsiaiakkal, zsidókkal, muzulmánokkal, katolikusokkal, buddhistákkal. Ralf úgy csinál, mintha nem tudná.

Megkönnyebbültem. De jó, hogy beszélgetünk. Már-már kezdtem bocsánatot kérni Istentől, amiért nem tudom teljesíteni a fogadalmamat. De most, hogy kopogtat a valóság, megint erősebbnek érzem magam: nem esem bele a szerelem csapdájába.

Mindenesetre meg kell őriznem az álmomat. Érintetlenül.
– Igen, hogy jobban megértsd a férfiakat – ismételte Ralf, mert látta, hogy értetlenkedem. – Azt mondtad, hogy szeretnéd nekem megmutatni a női szexualitást, hogy szeretnéd vezetni a kezem, megtanítani a türelmet. Egyetérték, de még soha nem gondoltál arra, hogy különbözőek vagyunk? Hogy más a tempónk? Soha nem tettél emiatt szemrehányást Istennek? Amikor találkoztam veled, arra kértelek, hogy taníts meg a szexre, mert meghalt bennem a vágy. Tudod, miért? Mert a nőknek, akiket szerettem, nem tudtam megadni ugyanazt a gyönyört, amit én éreztem.

És minden szexuális kapcsolatom unalomba vagy kudarcba fulladt.

Nem tetszett, hogy azt mondta: „a nőknek, akiket szerettem”, de úgy tettem, mintha nem zavarna, és rágyújtottam egy cigarettára.

– Nem volt merszem megkérni őket, hogy tanítsák meg nekem a testüket. De amikor találkoztam veled, és megláttam benned a fényt, azonnal beléd szerettem, és arra gondoltam, hogy most már nincs mit veszítenem, és lehetek őszinte magammal és azzal a nővel, akivel

szeretnék együtt lenni.

Nagyon jólesett a cigaretta, és szerettem volna kérni hozzá egy kis bort, de nem akartam belefojtani a szót.

– Miért van az, hogy a többi férfi nem törődik azzal, hogy mit érzek? Miért nem olyanok, mint te, és miért csak a szexre gondolnak?

– Ki mondta, hogy a férfiak csak a szexre tudnak gondolni? Éppen ellenkezőleg: évekig próbáljuk magunkat meggyőzni arról, hogy a szex fontos dolog. Megismerjük a szerelmet, egy prostituált vagy egy szűzlány oldalán, fűnek-fának elmeséljük az élményeinket, aztán idősebb korunkban fiatal szeretőt tartunk, hogy mindenki lássa: megfelelünk a nők elvárásainak. De ha kíváncsi vagy az igazságra, elárulom, hogy szó sincs erről. Semmit nem értünk. Azt hisszük, hogy a szex és az ejakuláció egy és ugyanaz, pedig – ahogy te is mondtad az imént – ez nem így van. De ezt csak akkor tanulnánk meg, ha lenne bátorságunk megkérni a nőket, hogy tanítsanak meg minket testük rejtelseire. Vagy ha a nőknek volna bátorságuk azt mondani: gyere, megtanítalak rá, hogy miként működik a testem. De se ti, se mi nem vagyunk elég bátrak, így hát megmaradunk azon a kezdetleges szinten, amely csak a fajfenntartás ösztönére korlátozódik. Tudod, mi az, ami fontosabb egy férfi számára, mint a szex?

Arra gondoltam, hogy a pénz, vagy a hatalom, de nem mondtam semmit.

– Bármilyen abszurdnak tűnik is: a sport. És tudod, miért? Mert a sportban a férfi megérti a többi férfi testét. A sport nem más, mint a testek párbeszéde.

– Bolond vagy.

– Lehet. De ez nem hülyeség. Megfigyelted valaha is, mit éreznek a férfiak, akikkel lefekszel?

– Igen, megfigyeltem őket: mindannyian bizonytalanok. Félnek.

– Ez rosszabb, mint a félelem: sebezhetőnek érzik magukat. Nem értik, hogy pontosan mit csinálnak, csak azt tudják, hogy a társadalom, a haverok, és maguk a nők is, állandóan azt hajtogatják, hogy a szex mennyire fontos, nélküle nincs élet, ezt harsogják a reklámok, az emberek, a filmek és a könyvek. Senki nem tudja, miről beszél. Csak annyit tudunk – mert az ösztön erősebb nálunk –, hogy csinálni kell. És kész.

Ebből elég. Védekezésből akartam szexórákat adni neki, és ő is ugyanezt tette – de ez olyan kiábrándító, annyira nem méltó a kapcsolatunkhoz! Magamhoz húztam, mert függetlenül attól, amit elmondanánk egymásnak, az élet sok mindenre megtanított. Az idők kezdetekor minden a szeretetről szólt, a teljes odaadásról. De hamarosan megjelent a kígyó, és azt mondta Évának: amit most odaadtál, azt elfogod veszíteni. Velem is ez történt: már iskoláskoromban kiűzettem a Paradicsomból, és azóta hiába próbálom meggyőzni a kígyót, hogy igenis fontosabb élni, mint mindent féltve őrizgetni, mert folyton

úgy érzem, hogy mégiscsak neki van igaza.

Letérdeltem, lassan levetkőztettem, és megláttam alvó, kókadt nemi szervét. Úgy tűnt, őt ez nem zavarja, és elkezdtem csókolgatni a lábát: a lábfejét, aztán a lábszára és a combja belső felét, és láttam, hogy pénisze lassan elkezd ébredezni, és én megérintettem, azután bevettem a számba, és nagyon lassan, nyugodtan csókoltam, olyan gyengéden, mintha nem várnék tőle semmit. És éppen ezért sikerült felébresztenem benne a vágyat, láttam, hogy nagyon felizgattam, és éreztem, hogy megérinti a mellbimbóimat, és körkörösén simogatja őket, mint akkor éjjel, a sötétben.

Nagyon kívántam, azt akartam, hogy újra hatoljon belém, az ölembe, vagy a számba, vagy mindegy, ahova akar, csak tegyen magáévá.

Ő nem vette le rólam a kabátot. Négykézláb föltett a konyhaasztalra, és lassan, nagyon lassan behatolt, ezúttal nem olyan hevesen, mint az előbb, most nem volt benne a félelem, hogy elveszít – talán mert ő is megértette, hogy ez egy álom, és örökké megmarad álomnak, soha nem ronthatja el a valóság.

Éreztem, hogy bennem van a nemi szerve, és közben azt is éreztem, hogy a keze hol a mellemet, hol a fenekemet simogatja. Úgy ért hozzám, ahogy egy nő csinálná. És akkor megértettem, hogy minket egymásnak teremtettek, mert ő nő is tud lenni, mint most, én pedig férfi is tudok lenni, mint akkor, amikor beszélgetünk, és csodálatosan

kiegészítjük egymást.

Ahogy simogatott, és ahogy bennem volt, egyszer csak az az érzésem támadt, hogy ezt most nem csak nekem csinálja, hanem az egész univerzumnak. Nem kellett sietnünk, volt időnk felfedezni a másik testét, volt időnk a gyengédségre. Igen, csodálatos érzés volt belépni a két bőrönddel, és rögtön elterülni a padlón, hagyni, hogy vadul és kétségbeesetten magáévá tegyen. De még jobb most, itt, a konyhaasztalon, mert tudom, hogy ennek az éjszakának soha nem lesz vége, és az orgazmus nem önmagáért való és nem valaminek a befejezése, hanem találkozásunk kezdete lesz.

Ágyéka egyszer csak abbahagyta a mozgást: éreztem, hogy nemi szerve bennem van, kitölt, de nem moccan, az ujját viszont fürgén mozogtak – és jött az orgazmus, azután még egy, és még egy harmadik is. Legszívesebben ellöktem volna magamtól, mert a gyönyör már-már elviselhetetlen volt, szinte fáj, de tűrtem, és beletörődtem, hogy ennek ilyennek kell lennie, s ha kell, kibírok még egy orgazmust, vagy még kettőt, vagy...

...és hirtelen fölragyogott bennem a fény. Nem is én voltam már, hanem egy olyan lény, aki mindenképp fölött áll. Amikor a keze eljuttatott a negyedik orgazmusig, beléptem egy helyre, ahol minden nagyon békésnek tűnt, és az ötödik orgazmusban megláttam Istent. És akkor éreztem, hogy megint elkezdi mozogni bennem, de

közben a keze sem állt meg, és azt mondtam: „Istenem”, átadom magam bárminek, legyen az a Pokol vagy a Paradicsom.

A Paradicsom volt az. Én voltam a föld, a hegyek, a tigrisek, a folyók, amelyek a tavakhoz igyekeztek, és a tavak, amelyek tengerekké változtak. Egyre gyorsabban mozgott bennem, és a fájdalom keveredett a gyönyörrel, mondhattam volna, hogy „nem bírom tovább”, de igazságtalan lett volna, hiszen ő és én most már egy ember voltunk.

Hagytam, hogy addig legyen bennem, ameddig csak akar, az ujjait most belevájta a fenekembe, és én ott álltam négykézláb a konyhaasztalon, és arra gondoltam, hogy nincs is jobb hely a világon a szeretkezésre. Az asztal egyre hangosabban nyikorgott, lélegzésünk fölgyorsult, az ujjai mélyen belevájtak a húszomba, és ölem erősen megszorította a péniszét, hús a húszban, csont a csonttal, Istenem, megint közeleg egy orgazmus, de most ő is jön velem! És mindebből semmi, de semmi nem HAZUGSÁG!

– Gyere!

Tudta, miről beszélek, én pedig tudtam, hogy eljött a pillanat, éreztem, hogy egész testem elemnyed, és már nem én vagyok én – már nem is hallottam, nem is láttam, csak éreztem, és megízleltem a semmit.

– Gyere!

És együtt szálltunk az égbe. Ez nem tizennégy perc volt,

hanem az örökkévalóság, mintha mindketten kiléptünk volna a testünkből, és tökéletes boldogságban, barátságban és megértésben sétáltunk volna a Paradicsom kertjében. Nő és férfi voltam, ő pedig férfi és nő volt. Nem tudom, mennyi ideig tartott, de mintha minden megállt volna, mintha az egész világ egy néma fohász lett volna, mintha az élet megszűnt volna létezni, hogy valami névtelen, időtlen szentséggé változzon.

De egy pillanat múlva visszatért az idő, és hallottam, hogy ordít, és én is vele ordítottam, és remegett az asztal, és egyikünknek sem jutott eszébe megkérdezni, hogy vajon mit gondol a világ.

És szó nélkül kihúzta a nemi szervét, és nevetett, éreztem, hogy ritmikusan összehúzódik az egész hüvelyem, és odafordultam felé, és én is nevettem, és úgy öleltük egymást, mintha most szeretkeztünk volna életünkben először.

– Áldj meg – kérte.

És én megáldottam, anélkül hogy tudnám, mit csinálok. Kértem, hogy ő is áldjon meg engem, és ő is megtette, azt mondta: „áldott legyen ez a nő, aki nagyon szeretett”. Tetszettek a szavai, újra átöleltük egymást, és úgy maradtunk.

Nem értettük, hogy történhet ennyi minden egy férfival és egy nővel tizenegy perc alatt. Egyikünk sem volt fáradt. Bementünk a szobába, föltett egy lemezt, és pontosan azt csinálta, amire vágytam: begyújtott a kandallóba, és

hozott egy üveg bort.

Aztán kinyitott egy könyvet, és olvasott:

„A születés ideje, a halál ideje az ültetés ideje, a szüret ideje a gyilkolás ideje, a gyógyítás ideje a rombolás ideje, az építés ideje a sírás ideje, a nevetés ideje a kiáltás ideje, a tánc ideje a kődobás ideje, a kőgyűjtés ideje az ölelés ideje, az elválás ideje a keresés ideje, az elvesztés ideje, a megőrzés ideje, az eldobás ideje, a széttépés ideje, az összevarrás ideje, a hallgatás ideje, a beszéd ideje, a szeretet ideje, a gyűlölet ideje a háború ideje, a béke ideje.”

Úgy hangzott, mint egy búcsú. De ez volt a legszebb búcsú az életemben.

Átöleltem, ő is átölelt, és lefeküdtünk a szőnyegre a kandalló előtt. Még mindig teljesnek éreztem magam, mintha mindig is bölcs, boldog nő lettem volna.

– Hogy szerethetsz bele egy prostituáltba?

– Eleinte én sem értettem. De sokat gondolkodtam rajta, és végül arra jutottam, hogy mivel tudom, hogy a tested nem lehet csak az enyém, jobban odafigyelek a lelkedre.

– És a féltékenység?

– A tavasznak sem mondhatjuk: „Remélem, hogy hamar jössz, és sokáig maradsz.” Csak azt mondhatjuk: „Gyere, ajándékozz meg a reménnyel, és maradj, ameddig tudsz.” Szélbe szórt szavak ezek. De muszáj volt meghallgatnom, neki pedig muszáj volt kimondania. Nem is tudom, mikor aludtam el. Álmodtam, de nem

történt benne semmi, és nem is szerepeltek benne emberek. Egy illatról álmodtam, amely elárasztott mindent.

Mikor Maria kinyitotta a szemeit, már besütött a nap az ablakon.

„Kétszer szeretkeztem vele” – gondolta, miközben a mellette alvó férfit nézte. „Mégis olyan érzés, mintha mindig is együtt lettünk volna, mintha mindig is ismerte volna az életemet, a lelkemet, a testemet, a fényemet, a fájdalmamat.”

Felkelt, kiment a konyhába, hogy főzzön egy kávé. Ekkor megpillantotta a két bőröndöt az előszobában, és hirtelen eszébe jutott minden: a fogadalom, a fohász a templomban, az élete, az álom, amit nem szabad valóra váltani, mert elveszíti a varázsát, a tökéletes férfi, a szerelem, amelyben test és lélek ugyanaz, gyönyör és orgazmus viszont különbözik.

Maradhatna. Mit veszítené? Még egy illúziót. Eszébe jutott a költemény: a sírás ideje, a nevetés ideje.

De volt még egy másik mondat is: az ölelés ideje, az elválás ideje. Elkészítette a kávé, becsukta a konyhaajtót, és hívott egy taxit.

Összeszedte minden akaraterejét, amely olyan messzire viszi, „ragyogás”-ának minden energiáját, amely kijelölte az indulás pontos időpontját, amely oltalmazta, amely majd segít neki, hogy soha ne felejtse el ezt az éjszakát.

Felöltözött, fogta a bőröndjét, és elment, de nagyon szorított, hogy Ralf ébredjen fel, és állítsa meg.

Ralf azonban nem ébredt fel. Miközben Maria várta a taxit, elment mellette egy cigányasszony. Virágillata volt.

– Akar venni egyet?

Maria vett egy szálát, mert azt jelképezte, hogy megérkezett az ősz, s vége a nyárnak. Genfben már régóta nem voltak kint az asztalok a járdán, és a parkban sem lehetett látni sétáló és napozó embereket. Nem baj. Azért megy el, mert így döntött. Nincs miért panaszkodnia.

Kiért a repülőtérre, ivott még egy kávé, és még négy órája volt az indulásig. Folyton arra gondolt, hogy bármelyik pillanatban betoppánhat Ralf, hiszen mielőtt elaludtak, megmondta neki, mikor indul a gépe Párizsba. Így szokott lenni a filmekben is: a legutolsó pillanatban, amikor a nő már éppen szállna fel a repülőgépre, megjelenik az elkeseredett férfi, megragadja a nőt, megcsókolja, és nem engedi el, miközben a légitársaság alkalmazottai elnézően mosolyognak. Aztán jön a felirat: „Vége”, és minden néző tudja, hogy azok ketten most már boldogan élnek, amíg meg nem halnak.

„A filmek soha nem mesélik el, mi történik azután” – gondolta, hogy vigasztalja magát. Házasság, konyha, gyerekek, egyre kevesebb szex, előkerül a férj szeretőjének első levele, botrány, a férj esküszik, hogy soha többet, előkerül a második szerető levele, újabb botrány és fenyegetőzés, hogy elválik, de ezúttal a férj nem reagál olyan határozottan, csak annyit mond, hogy szereti. A harmadik szerelmes levél után a hallgatást választja, úgy

tesz, mintha nem tudna róla, mert mi van, ha most azt mondja a férje, hogy már nem szereti, és elmehet?

Nem, a filmek nem beszélnek erről. Véget érnek, mielőtt a valóság elkezdődne. Jobb nem gondolkodni.

Elovasott egy magazint, azután még egyet és még egyet. Végre bementék az ő gépét, és felszállt. Még mindig azt képzelte, hogy amikor becsatolja az övét, egy kéz megérinti a vállát, ő hátranéz, és ott áll majd Ralf, mosolyogva. De nem történt semmi.

Végigaludta ezt a rövid utat Genf és Párizs között. Nem volt ideje kigondolni, mit mond majd otthon, milyen históriát talál ki a családjának. Nem baj, az a lényeg, hogy a szülei mindenképpen boldogok lesznek, ha visszakapják a kislányukat, és mellé még egy földet és egy boldog öregkort.

A gép zökkenése ébresztette fel, amikor földet ért. A repülő sokáig gurult a leszállópályán, és a légikisasszony szólt, hogy át kell mennie egy másik terminálra, mert Brazíliába az F terminálról indul a gép, ők viszont a C-re érkeztek. De ne aggódjon, mert nem késtek, rengeteg ideje van az átszállásra, és ha bármilyen problémája van, a földi személyzet majd eligazítja.

Miközben a gép begurult az állóhelyre, arra gondolt, hogy talán jó lenne eltöltenie egy napot ebben a városban, csak hogy legalább készítsen néhány fényképet, és elmondhassa az ismerőseinek, hogy látta Párizst. Időre volt szüksége, hogy gondolkodhasson, hogy egy kicsit egyedül lehessen, hogy jól elraktározza magában az előző éjszaka emlékét – hogy később bármikor elővehesse, ha érezni

akarja, hogy él. Igen, Párizs nagyszerű ötlet. Megkérdezte a légikisasszonyt, hogy mikor indul a következő gép Brazíliába, ha esetleg úgy döntene, hogy mégsem utazik ma tovább.

A légikisasszony elkérte a jegyét, és azt mondta, hogy nagyon sajnálja, de ezzel a jeggyel nem változtathat az átszállás időpontján. Maria azzal vigasztalta magát, hogy egy ilyen szép várost úgysem jó egyedül megnézni. Csak elszomorodna tőle. Összeszedte hát magát, és úgy döntött, hogy nem ront el mindent azzal, hogy szép utcákon járkal egyedül, miközben fájdalmasan hiányzik neki egy férfi, akit soha többet nem lát.

Kiszállt a gépből, átment a rendőrségi ellenőrzésen, a csomagját úgyis átpakolják a másik gépre, emiatt nem kell aggódnia. Kinyílt az ajtó, az utasok kiléptek és átölelték azokat, akik várták őket, a feleségüket, az anyjukat, a gyermeküket. Maria úgy tett, mintha nem figyelne rájuk, de belül megint olyan magányosnak érezte magát – csakhogy most már van egy titka, egy álma, és már nem olyan elkeseredett és kiábrándult, mint svájci kalandja előtt volt. Mostantól minden jobb lesz.

– Megmarad nekünk Párizs.

Ez nem az idegenvezető hangja. Nem is a taxisofőré. Megremegett a lába a hang hallatán.

– Megmarad nekünk Párizs?

– Ez a mondat egy filmből van, amelyet imádok. Szeretné látni az Eiffel-tornyot?

Szeretné, igen.

Nagyon szeretné. Ralfnak rózsaillesége volt, és a szeme

ragyogott, tele volt fénnyel, azzal a fénnyel, amelyet első nap látott, amikor őt festette, és közben bántó hideg szél fújt.

– Hogy érhetél előbb ide, mint én? – kérdezte, hogy leplezze a meglepetését. Egy csepp sem érdekelte a válasz, de időre volt szüksége, hogy magához térjen.

– Láttam, hogy újságot olvasol. Rögtön odamehettem volna hozzád, de romantikus vagyok, gyógyíthatatlanul romantikus, és úgy gondoltam, jobb lesz, ha felszállok az első gépre, ami Párizsba repül, sétálok egyet a repülőtéren, várok három órát, ezerszer megkérdem az érkezési időpontokat, megveszem neked a virágot, kimondom a mondatot, amit Rick mond a szerelmének a Casablanca című filmben, és figyelem, ahogy meglepődsz. És biztos vagyok benne, hogy te is ezt akarod, hogy vártál, s hogy a világ összes elhatározása és akaratereje sem elég ahhoz, hogy megakadályozza, hogy a szerelem felrúgjon minden játékszabályt, egyik pillanatról a másikra. Semmibe nem kerül romantikusnak lenni, mint a filmekben, nem gondolod?

Maria nem tudta, hogy mibe kerül, de most a legkevésbé sem érdekelték az árak. Még akkor sem, ha tudta, hogy nemrég ismerte meg ezt a férfit, hogy csak néhány órával ezelőtt szeretkezett vele először, hogy csak előző este ismerte meg a barátait, hogy rendszeresen járt a bárba a lányokhoz, és hogy kétszer is házas volt. Nem túl fényes ajánlólevél. Másrészt viszont megszerezte a pénzt a földre, előtte állt még az egész élet, fiatal volt, de máris nagy lelki függetlenségre és élettapasztalatra tett szert. És mindezek

ellenére, mivel mindig a sors döntött helyette, úgy gondolta, hogy még egyszer kockáztathat.

Megcsókolta a férfit, és nem érdekelte, mi történik azután, hogy megjelenik a „Vége” felirat a mozivászonon. De ha valaki egyszer el akarja mesélni a történetét, arra fogja kérni, hogy kezdje úgy, ahogyan a tündérmeséket szokás kezdeni:

Egyszer volt...

Utószó

Ahogy az egész világon mindenkinek – és ebben az esetben nem ódzkodom az általánosítástól –, nekem is nagyon sokáig tartott, amíg felismertem a szex szentségét. Az én ifjúságom egybeesett azzal az időszakkal, amely a szabadság szélsőséges formáját hirdette, s amely egyrészt fontos felfedezések, másrészt viszont komoly túlkapások időszaka volt. Ezt egy olyan korszak váltotta föl, amely a konzervativizmus jegyében telt, s amelyben rengeteg szigorú intézkedést kellett tenni: ez volt az ára az előző évek túlzásainak, amelyek valóban súlyos következményekkel jártak.

A túlkapások időszakában (a hetvenes évekről van szó) Irving Wallace író írt egy könyvet az amerikai cenzúráról, amelyben egy másik könyvre hivatkozik, amely nem jelenhetett meg. A nem létező könyv a szexről szól, és A hét perc a címe.

Wallace regényében ez a könyv valóban csak kiindulópontul szolgál a cenzúráról való elmélkedéshez, így

aztán a szexualitás témája ritkán jelenik meg a műben. De én elképzeltem, mi lehetett abban a betiltott könyvben. Mi lenne, ha megpróbálnám én megírni?

Csak hogy Wallace a regényében meglehetősen sok utalást tesz erre a nem létező könyvre, és ez jelentősen beszűkítette a lehetőségeimet – és végül is lehetetlenné tette a tervemet. Nem maradt más, csak a könyv címe (de azt hiszem, Wallace túlságosan szűkmarkúan bánt az idővel, ezért kicsit kibővítettem), és a gondolat, hogy nagyon fontos, hogy időnként komolyan foglalkozzunk a szexualitás problémájával – ezt egyébként már sok író megtette.

1997-ben, alighogy befejeztem egy előadást az olaszországi Mantovában, a szállodámban egy kéziratra leltem, amelyet otthagytak a portán. Nem szokásom kéziratokat olvasni, de ezt elolvastam: egy örömlány igaz története volt benne, kalandjai, házasságai és nehézségei a törvénnyel. 2000-ben, amikor Zürichben jártam, felvettem a kapcsolatot ezzel az örömlánnyal – nevezzük most Soniának –, és megmondtam neki, hogy tetszett az írása. Azt ajánlottam, hogy küldje el az én brazil kiadómnak, de ők nem akarták kiadni. Sonia, aki akkoriban Olaszországban élt, felült a vonatra, és felkeresett Zürichben. Hívott minket – engem, egy barátomat és egy riportert a Blick magazintól, aki éppen interjút készített velem –, hogy menjünk el vele a Langstrassé-ra, a bordélynegyedbe. Nem tudtam, hogy Sonia előre értesítette a kolléganőit a látogatásunkról, és meglepődtem, amikor azon kaptam magam, hogy különböző nyelveken dedikálom a könyveimet.

Ekkorra már elhatároztam, hogy írok egy könyvet a szexről, de még nem tudtam, mi legyen a történet, és azt sem, ki legyen a főszereplő. Először valami fennköltebb témát akartam, de langstrassei látogatásom megértette velem, hogy ha meg akarom érteni a szex szentségét, előbb azt kell megértenem, mitől profanizálódott.

A svájci L'illustrée című lap újságírójával beszélgettem, amikor eszembe jutott ez a spontán dedikálás a Langstrassén, és beszélgetésünkéből egy hosszú riport született, amely meg is jelent. Az eredmény az lett, hogy amikor legközelebb Genfben dedikáltam, különböző prostituáltak is sorra hozták a könyveiket. Az egyikre különösen fölfigyeltem, így hát leültem vele – és Monica Antunesszel, aki barátnőm és ügynököm – egy kávéra, amiből aztán vacsora lett, és a vacsorából aztán még több találkozás a következő napokban. Ekkor született meg a Tizenegy perc fő cselekménye.

Szeretném megköszönni Anna von Plantának, svájci kiadómnak, hogy rengeteg információval szolgált az ottani prostituáltak jogi helyzetére vonatkozóan. Köszönetet mondok továbbá a következő zürichi nőknek (kitalált nevek): Soniának, akivel először Mantovában találkoztam (hátha valakit egy napon érdekelni fog a könyve!), Martnának, Antenorának és Isabellának. És köszönöm a genfi Árnynak, Luciának, Andreinek, Vanessának, Patricknak, Thérése-nek, Annának és Christinának (szintén kitalált nevek).

Köszönöm még Antonella Zárának, aki beleegyezését adta, hogy felhasználjak néhány részletet A szenvedély

tudománya című könyvéből, hogy illusztráljam Maria naplójának egyes részeit.

Végül pedig köszönet Mariának (kitalált név), aki ma Lausanne-ban él, férjhez ment, és van két szép lánya, és aki találkozásainkon megosztotta velem és Monicával a történetét, amely ennek a regénynek az alapja lett.

Paulo Coelho

Jegyzetek:

1. ejtsd: Jemanzsá – az afro-brazil vallás szerint a tenger istennője

2. a graúna egy brazil madár, és a brazil írók hozzá szokták hasonlítani a fekete hajat

3. magyarul pedig Genf a neve.

Tartalom

- [Ajánlás](#)
- [Volt egyszer egy örömlány](#)
- [De hiába tudott](#)
- [Amikor aznap este](#)
- [Ralf Hart házának nappalijában](#)
- [Azzal kezdte a napot](#)
- [Utószó](#)
- [Jegyzetek](#)